

கொரோனா ஊடங்கு:
நாமும் சிவ்வார் நாய்களும்

செ. அன்புராசா

முன்னுரை

சவால்களை மீறியெழுவது மனித இயல்பும் ஆற்றலுமாகும். இது மனித இயல்பு மட்டுமல்ல, பொதுவாக உள்ள உயிரியல்பு எனலாம். கொவிட் 19 என்ற கொரோனாவின் உயிராபாய நெருக்கடி தொடக்கத்தில் உலகெங்கும் மக்களை அச்சத்தில் உறைய வைத்தது. நடமாட்டமே இல்லாத அளவுக்கு Lock Down னில் உலகம் முடங்கியது. மனித குலத்தின் எதிர்காலம் எப்படியாகப் போகிறதோ என்ற அச்சப் பெருக்கு எல்லோரிலும் ஊடுருவி உலுக்கியது. ஆனால் அந்த முடக்கத்தை முறியடிக்கும் விதமாக மனிதர்கள் இயங்கத் தொடங்கினார்கள். Lock Down க்குள்ளேயே, மக்களின் நடமாட்டத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு முடிவற்ற விதத்தில் அரசுகள் அறிவித்த நீண்ட ஊடரங்கு உத்தரவுகளுக்குள்ளேயே புதிய விதைகள் முளைக்கத் தொடங்கின. இதற்குப் பல சாட்சியங்களுண்டு. அதிலொன்று Lock Down Lyrics என்று பெயரில் K.S. சுப்பிரமணியம் தொகுத்த Lock Down காலத்தமிழ்க் கவிதைகளின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு நூல். இன்னொன்று ஓவியரும் கவிஞருமான றஷ்மியின் “அடைவுகாலத்தின் கவிதைகள்”. மற்றொன்று, ஜெயமோகன் ஒரே மூச்சில் எழுதிய 100 சிறுகதைகள். இதை விட ஏராளம் திரை முயற்சிகள். Lock Down வாழ்க்கையை மையப்படுத்தியே இவை வந்திருக்கின்றன. அவற்றிலொன்று Anthology Film களாக வந்த “தங்கம்”, “லவ் பண்ணா விடறணும்”, “வான்மகள்”, “ஓர் இரவு” என்ற நான்கு படங்கள். ஏன் தங்கள் வாழ்க்கையைப் பற்றி, தாங்கள் செய்கின்ற தொழிலைப்பற்றிக் கூட ஆற அமர இருந்து சிந்திக்கக் கூடிய மறுபார்வை பார்க்கக்கூடிய ஒரு வாய்ப்பையும் இந்த Lock Down காலம் தந்திருக்கிறது. இப்படி ஏராளம் விதைகள் இந்த Lock Down ற்குள் முளைகொண்டன; மீறல்கள் நிகழ்ந்தன. அப்படியான ஒன்றே அன்புச் சகோதரர் அன்புராசா அவர்களுடைய “கொரோனா ஊரடங்கு: நானும் என்னார் நாய்களும்” என்ற இந்த நூலும்.

இதுவும் நம்மைப் பற்றியும் நம்முடைய வாழ்க்கையைப் பற்றியும் ஒரு மறுபார்வையைப் பார்க்க வைக்கின்ற சிந்தனைப் பரிமாற்றமே. இது இந்த Lock Down நாள்களில்

அவருள் எழுந்த எண்ணவோட்டங்களின் வெளிப்பாடு. இந்த எண்ணவோட்டங்கள் ஒன்றும் அவருக்குள் திடீரென அதிரடியாக முளைத்தெழவில்லை. அவருக்குள் இவை நீண்டகாலமாகவே முளைதிறனோடு கொதிநிலையில் ஊறிக் கிடந்தவை. இப்பொழுது, இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் (Lock Down Period) கண்திறந்து மெய்திறக்க வைத்திருக்கின்றன. இந்த மெய்திறத்தலும் மெய்யுணர்த்தலும் ஒரு முக்கியமான நிகழ்வாகும். இதைக்குறித்து இங்கே பேசுவது அவசியம் என எண்ணுகிறேன்.

Lock Down க்குள் முடங்கியிருக்கும் அவரைப் பார்த்து (இதை நீங்கள் அன்புராசாவாகவும் பார்க்கலாம். உங்களுக்குத் தெரிந்த யாராகவும் எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஏன் அதை நீங்களாகவும் உணர்ந்து கொள்ளலாம்) அவருடைய நாய் ரெமி கதைக்கத் தொடங்குகிறது. தொடக்கமே கேள்விதான். “அடிக்கடி வெளியே போய் வருவாய். ரண்டு மூண்டு நாளா வெளியில ஆளையே காணோம்! வீட்டுக்குள்ள அடைபட்டுக் கிடக்கிறாய். என்ன சங்கதி?”, “அட மொக்குகளே! இத்தனை தொழில்நுட்பத்தையும் வைச்சக் கொண்டு உலகத்தின் இயக்கத்தையே விரல் நுனியில் கொண்டு வந்த உங்களுக்கு இதைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் போனதோ!” என. இந்தக் கேள்வியும் கேள்வி கேட்கும் முறையும் முக்கியமானது. ஏனென்றால், அறிவுச் செயற்பாடு, ஜனநாயக அடிப்படை போன்றவற்றில் கேள்விக் கே முதலிடம். கேள்வி இல்லை என்றால் அங்கே ஜனநாயகமும் இல்லை, அறிவியக்கமும் இல்லை. ஏன் நீதியும் நியாயமான உறவும் இல்லை. ரெமியின் கேள்விகள் அப்படியே ரெமியின் தோழர்கள், தோழிகள் என விரிவடைந்து பல கேள்விகளாகின்றன.

இந்தக் கேள்விகள் பல புதிய கேள்விகளை அவருக்குள்ளும் எழுப்புகின்றன. இவை நம்முடைய கேள்விகளாக, நம்மைச் சுற்றியுள்ள கேள்விகளாகவும் எழுகின்றன என்பதால்தான் இந்த நூல் முக்கியமான ஒன்றாக மாறுகிறது. அந்த முக்கியத்துவங்களில் ஒன்று, எஜமானிடம் எழுப்புகின்ற கேள்விகள். நம்முடைய சமூக அமைப்பில் எஜமானர்களை நோக்கி, மேலிடங்களை

நோக்கி கேள்வி எழுப்பவும் முடியாது, மறு பார்வைகளை முன்வைக்கவும் முடியாது. அந்த உறவு நிலை அதிகார நிலைப்பட்ட ஏற்ற இறக்கத்தை உடையது. ஆனால், இங்கே அது தகர்க்கப்படுகிறது. இங்கே அந்த ஏற்ற இறக்கப் படிநிலையும் படிமமும் உடைக்கப்படுகிறது. அந்த உடைப்பை இந்தக் கேள்விகளின் வழியாக ஜனநாயக மயப்படுத்தும் வடிவமாக்குகிறார் அன்புராசா அவர்கள்.

இதனால் அத்தனை கேள்விகளும் நம்மையும் நம்முடைய சூழலையும் விசாரணை செய்கின்றன. நம்முடைய வரலாற்றையும் வாழ்வையும் விருப்பு வெறுப்புகளையும் நோக்கங்களையும் இலட்சியத்தையும் அமைப்புகளையும் அதிகாரத்தையும் அரசியலையும் பண்பாட்டையும் நம்பிக்கைகளையும் எதிர்பார்ப்புகளையும் நம்மை ஒருக்கும் அதிகாரத்தையும் விசாரணைக்குட்படுத்துகின்றன. இதேவேளை இதில் ஒருவிதமான கேலிப்படுத்தலும் உள்ளோட்டமாக நிகழ்கிறது. இதை இப்படிச் சொல்லலாம், ஒரு மிகப் பெரிய, மிக வலுவான காட்டுன் என. றெமியும் அதன் கூட்டாளிகளும் இணைந்து எழுப்புகின்ற கேள்விகளும் சொல்கின்ற விசயங்களும் நம்முடைய அனுமானங்களின் மீதும் நம்பிக்கைகளின் மேலும் நாம் கொண்டுள்ள உறுதிப்பாட்டின் தன்மையை விசாரணை செய்யும் கேலிகள் (காட்டுன்கள்). அல்லது கேலிப்படுத்துவதன் மூலம் அவற்றைக் குறித்து மீள்விசாரணை செய்தல் என. ஆகவே இந்தக் கேலிப்படுத்தல் அவமதிப்பாக இல்லாமல், அறிவூட்டலுக்கான விழிதிறப்பை நிகழ்த்துகிறது என்பதால் இந்த நூல் ஒரு செயற்பாடாக மாறி ஒரு புதிய அறிவுசார் ஜனநாயகப் பண்பாட்டு அலையை உருவாக்க முயற்சிக்கிறது.

இந்தப் பண்பாட்டு அலை முக்கியமான ஒன்று. ஏற்கனவே இருப்பவற்றையும் அவற்றைத் தொடர்வதையும் பண்பாட்டுச் செயல்முறையாகவும் பண்பாட்டு அடையாளமாகவும் கொள்வோருண்டு. இதில் அதிக விசாரணைகளோ மறுப்புகளோ இருப்பதில்லை. இது ஒரு வகை. இருப்பவற்றை விசாரணை செய்து நீக்க வேண்டியவற்றைக் கழித்து, புதினவற்றைச் சேர்த்துக் கொண்டு பயணிப்பது இன்னொரு வகை. “பழையன கழிதலும் புதியன சேர்தலும்” என. இதில்தான் புதிய

அலையொன்று உருவாகிப் புதிய பண்பாடாக உருக்கொள்ளும். ஆனால், இது பின்னர் அப்படியே வழமையாகி உறைந்து விடக்கூடாது. அப்படி உறைந்து விட்டால் அது புதிய பண்பாடல்ல. பழையதாகி விடும். அப்படி உறைந்து போகாமல் இருப்பதற்கே அலை வேண்டும். அலை என்பது எந்தத் தேக்கத்தையும் உடைப்பது. கடலைத் தேங்காமல், அதை ஒரு குட்டையாக வைத்திருக்காமல் கடலாகவே வைத்திருப்பது அலைகளே. பண்பாட்டு அலைகளும் அவ்விதமானவையே. உறைந்து விடாமல் அதை அசைவியக்கமாக வைத்திருக்க உதவுவது. அத்தகைய ஒரு அலையே இந்த நூலிலும் (இந்தச் சிந்தனையிலும்) உள்ளது. வண பிதா அன்பு ராசா அவர்களின் சிந்தனை அலைகள் உறைதலுக்கு எதிரானவை. அது இந்தக் கொரோனா நெருக்கடியின் விளைவான உறைதலைக் கரைப்பவை மட்டுமல்ல, நம் முடைய உறைந்த வாழ்க்கையையும் உறைந்திருக்கும் நம்முடைய எண்ணங்களையும் அசைந்து இயங்க வைக்கும் அலைகளாகின்றன.

இந்த நூலை வாசிக்கும்போது நோயல் நடேசனின் “அசோகனின் வைத்தியசாலை” என்ற நாவலில் வருகின்ற ஹோலிங்வுட் என்ற பூனையே நினைவுக்கு வருகிறது. அந்தப் பூனை நாவலின் மையப்பாத்திரங்களில் ஒன்றான சுந்தரம்பிள்ளையோடு நடத்தும் உரையாடல்களைப் போல, இதில் றெமியின் உரையாடல்கள் உள்ளன. ஆனால், இரண்டும் வேறு வேறு. அதனுடைய களம், காலம், பேசுபொருள் எல்லாம் வேறு. இது வேறு. அது அகத்தின் வழியே நிகழும் பயணம். இது புறத்தையும் அகத்தையும் ஊடுருவிச் செல்லும் பயணம். ஆனால், இரண்டிலும் மனிதர்களும் விலங்குகளும் ஊடாட்டம் கொள்கின்றன. மனிதர்களின் அகத்தோடு உரையாடுகின்றன. அந்த வகையிலேயே ஒன்றுபடுகின்றன. இதைப்பற்றி இதை வாசித்தபோது அன்புராசா அவர்களிடம் சொன்னேன். ஆச்சரியப்பட்டார். வேண்டுமானால் படித்துப் பாருங்கள் என்று “அசோகனின் வைத்தியசாலை”யை அவரிடம் கொடுத்தேன்.

இன்னொரு நினைவு கூருதல், 1970 களில் ‘சிரித்திரன்’ சஞ்சிகையில் “மிருகங்கள் பேசினால்” என்ற தலைப்பில் வந்த காட்டுன்கள். அவற்றிலொன்று, “எத்தனையோ உபதேசங்களைக்

கேட்டாலும் அதன்படி வாழாத மனிதர் எங்களைப் பார்த்து எருமை மாட்டில் மழை பெய்தது போல என்று கூறும்போது இந்த மனிதர்களைப் பார்த்து அழுவதா சிரிப்பதா என்று தெரியவில்லை” என்று எருமை ஒன்று சொல்வதாக இருப்பது.

இப்படி விலங்குகள், பறவைகள் மற்றும் பிற உயிரினங்களை வைத்து உருவாக்கப்பட்ட, உருவாக்கப்படும் கலைப்படைப்புகள் வரலாறு முழுவதிலும் உண்டு. உலகெங்கும் பரவலாக உள்ளன. இப்பொழுது இலத்திரனியல் காட்டுன் படங்களும் க்ராஃபிக்கில் உருவாக்கப்படும் சினிமாக் களும் இதில் உச்சம். இதைப்போல விலங்குகள், பறவை களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் இடையிலான உறவையும் உணர் வோட்டத்தையும் பேசும் படைப்புகளும் உள்ளன. இவற்றில் அதிகமானவை நீதிக்கதைகளாகவே இருப்பதுண்டு. இது இலக்கியத்தில் ஒரு வகை. இந்த இலக்கியத்துக்குப் பெரும் பாரம்பரியமே உண்டு.

ஆனால், இங்கே இவற்றிலிருந்து சற்று விலகியதாகவே “கொரோனா ஊரடங்கு: நானும் என்னார் நாய்களும்” என்ற இந்தக் கதை நூலிருக்கிறது. இதைக் கதை நூலாகக் கொள்வதா? அல்லது நாவலென வாசிக்கலாமா? அல்லது கதைகளின் தொகுதியா? இல்லை இது ஒரு வகையான விவரணச் சித்திரமா? உள்ளே நிகழ்த்தப்படும் சமூகவியல் ஆய்வா? சமகால விமர்சனமா? என்று கேள்விகள் உங்களுக்குள் எழலாம். எனக்குள்ளும் இந்தக் கேள்விகள் எழுந்தன. இதை நீங்கள் ஏதாவும் எடுத்துக் கொள்ளலாம். அந்த அளவுக்கு நெகிழ்ச்சியுடைய பிரதியாக - வடிவமாக - இந்தப் பிரதி உள்ளது. அவ்வாறான ஒரு வெளிப்பாட்டு உத்தியில் இதை மொழிந்திருக்கிறார் அன்புராசா அவர்கள்.

அன்புராசா அவர்கள் ஒரு கிறிஸ்தவ மதகுரு. அதன்வழியாக அவர் செய்யும் பணிகளும் தொண்டுகளும் ஒரு வகை. இன்னொரு வழியில் அவர் இலக்கியத்திலும் ஈடுபாடுள்ளவராக இருக்கிறார். எழுத்து, வாசிப்பு, உரையாடல் என. இந்த ஈடுபாட்டினால் இதுவரையில் இருபத்தொரு நூல்களை எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார். அவற்றில் என்னை அதிகம் ஈர்த்தது, அவருடைய சிறார் இலக்கிய வெளிப்பாடும்

அதிலுள்ள அக்கறையும் ஆர்வமுமாகும். குழந்தை உளத்துக்கு இயைந்த கதைகளையும் கவிதைகளையும் (பாடல்களையும்) கட்டமைப்பதில் அன்புராசா அவர்களின் ஆர்வமும் திறனும் கூடியிருப்பதை அவற்றிற் கவனித்திருக்கிறேன். அவற்றை மிகச் சிறப்பான வடிவமைப்பில் அவர் உருவாக்கி வெளியிட்டும் வருகிறார். இது அவருடைய இன்னொரு வகை மாதிரி. எப்போதும் வித்தியாசங்களை உருவாக்குவதிலும் வேறு பாடுகளின் அழகியலை உருவாக்குவதிலும் அவருக்குள்ள ஆர்வமே இதற்குக்காரணம். இதில் முக்கியமாக உள்ளிருந்து தொழிற்படுவது, அவரிடமுள்ள சமூகக் கரிசனையும் புதிதாகச் சிந்திக்கும் இயல்புமே. நேர்வழிச் சிந்தனையில் உள்ள எவருக்கும் உண்டாகும் அக புற நெருக்கடிகளும் சவால்களும் இப்படித்தான் சிந்திக்க வைப்பதுண்டு. மீறலாகப் புதியதாக. சமூகத்தை ஆக்கிரமித்திருக்கும் கருத்து நிலைகளும் ஆதிக்க, அதிகாரச் சக்திகளும் மக்களின் சுயத்தை அழித்துக் கொண்டிருப்பதற்கு எதிரான போர்க்குரலும் மறுசிந்தனையுமே இதற்கான பின்புலம்.

அன்புராசா அவர்களுடைய சிந்தனை முறைக்கு அவருடைய குடும்பச் சூழலும் இளமைக் காலமும் பங்களித்திருக்கிறது என்று எண்ணுகிறேன். அவர் படித்த, பயின்ற களங்கள் மற்றும் வளர்ந்த, வாழ்ந்த சூழல் போன்றவற்றுக்கு அப்பால் அவருடைய குடும்பத்தில் அவருடைய தந்தையார் குழந்தை செபமாலை அவர்களுடைய சமூக, கலைத்துறைச் செயற்பாடுகள் உட்தூண்டலை நிகழ்த்தி யிருக்கலாம். அவருடைய தந்தையார் மன்னார் மாவட்டத்தில் மிக அறியப்பட்டதொரு கூத்துக் கலைஞர். கூத்தையே வாழ்வாகக் கொண்டவர். இதெல்லாம் அன்புராசாவிலும் ஊறிப் பிறிதொன்றாக இன்று பிறந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த நூல் அதிலொன்று. இதில் அரசியல், சமூகவியல், பண்பாட்டியல், வாழ்க்கையியல், கல்வியியல் என அனைத்தும் கேள்விக்குட்படுத்தப்படுகின்றன.

எளிய (பேச்சு-உரையாடல்) மொழியில், சுவாரஸ்ய மூட்டும் சித்திரிப்பின் வழியே நம் ஒவ்வொருக்குள்ளும் ஊடுருவி, ஒரு மாய வித்தைக் கலைஞனாக நம்மையும் நமக்குள்ளே

இருப்பதையும் எடுத்துக் காட்டுகிறார் அன்புராசா. ரெமிக்கும் அவருக்கும் இடையிலான ஒரு உரையாடலின்போது அவருக்கு தான் ஏற்கனவே எழுதிய புதிய ஆத்திசூடியொன்று நினைவுக்கு வருகிறது. ஆனால், அதை மேவி ரெமி, புதிய கொரோனா ஆத்திசூடியைச் சொல்கிறது “அடிக்கடி கையைக் கழுவு. ஆபத்தை அறிந்து கொள். இல்லத்தில் தனித்திரு. ஈரடி தள்ளி நில்.” என இது செல்கிறது. சமகாலத் தேவைகளுக்கான விளைச்சலில் இதுவுமொன்று. இதை அவர் எடுத்துத் தருகிறார். அப்படித்தான் நாய்களைப் பற்றிய நம்முடைய (மனிதர்களின்) மதிப்பீட்டைக் குறித்து நாய்களே (ரெமியும் அதனுடைய தோழர்களும்) கேலியாகச் சொல்வதும் நம்மைப்பற்றிய நாய்களின் மதிப்பீட்டை முன்வைப்பதும் சுவாரஸ்யமான பகுதிகள். இதைப்போல, தங்களைப் பற்றியும் நாய்கள் பேசுகின்றன. இது பரஸ்பரமாக அறிய வேண்டிய ஒரு புதிய உலகம். கடலின் புறத் தோற்றம் வேறு. அதன் உள் முகம் வேறு என்பார்கள். வெளியே அது அலைகள் புரளும் ஒரு பெரும் நீர்ப்பரப்பு. ஆனால், உள்ளே? ஆச்சரியமூட்டும் பேருலகம் ஒன்று அதற்குள்ளேயுண்டு. கடந்தாவரங்கள், மீன்கள் மற்றும் பல்வேறு கடல்வாழ் உயிரினங்கள், பாறைகள், சுழியோட்டங்கள், நீர்வழிப்பாதைகள், மலைகள், ஆழ்சுரங்கள் என. அப்படித்தான் இந்த நூலிலும் ஆயிரம் கொடைகள்.

இந்த நூலில் 80 அத்தியாயங்கள் உள்ளன. ஒவ்வொரு அத்தியாயமும் முத்துகளைப் போலப் பெறுமதியானவை. அதிகமாகச் சொல்லாமல் அதிகமாக உணர்த்த முற்படுகின்றவை. ஒவ்வொன்றைப்பற்றியும் தனித்தனியாக ஏராளமாகச் சொல்லக் கூடியவை. இந்த முன்னுரையில் அதை முன்னின்று விளக்குவது பொருத்தமற்றது. வாசித்துப் பயணிப்பதும் கண்டடைவதும் உங்கள் பணி. அதுவே உங்கள் ஆற்றலுக்கும் அறிவுக்கும் உரிய மாண்பு. அன்புச் சோதரர் அன்புராசா அவர்களுக்கு இது ஓர் ஏறும் படிக்கல். மகிழ்ச்சி. வாழ்த்துகள்.

கவிஞர் சி. கருணாகரன்

754, கனகராசா வீதி,

திருநகர் வடக்கு,

கிளிநொச்சி.

அணிந்துரை

காலம் மனிதரை வழிநடத்துகிறது என்பதை நாம் மறந்துவிட்ட வேளையில் அதை மீண்டும் நினைவு படுத்துவ தற்காக ஒரு நூல் வெளிவருகின்றது. 'கொரோனா ஊரடங்கு: நானும் என்னூர் நாய்களும்' என்ற தலைப்பில் அருட்தந்தை செ. அன்புராசா இந்நூலை ஆக்கியுள்ளார். அதற்கு அணிந்துரையாக இவ்வெழுத்துரு அமையவுள்ளது. ஒரு நூலுக்கு அணிந்துரை என்பது இன்றியமையாதது. நூலின் உள்ளடக்கத்தின் சிறப்பை எடுத்துரைத்து நூலைப் படிக்கத்தூண்டுவது அணிந்துரையாகும். எனவே, நூலை முழுமையாகப் படிக்க வேண்டிய கடப்பாடு அணிந்துரை செய்வோர் கடமையாகின்றது. உரை ஒன்றின் மொழிநடையிலும் தனித்துவம் இருக்கவேண்டும். எழுத்துருவாக உரை ஆக்கப்பட்டாலும் அது படிப்பவர் முன்னே நின்று ஆற்றும் பாவனையில் அமையவேண்டும்.

இத்தகையதொரு வரையறைக்குள் அணிந்துரை அமையும்போது அந்த உரையின் நகர்விலும் ஓர் ஒழுங்கு நெறி தானாகவே வந்து இணைந்துவிடும். அந்த வகையில் நூலின் கட்டமைப்பும் துணையாக அமையும் என்பதில் ஐயமில்லை. உள்ளடக்கம் ஏலவே முகநூலில் வெளிவந்துள்ளது. பலருடைய பார்வையில் பட்டுப் படிக்கப்பட்ட பொருண்மைகள். அவற்றை மீளவும் நூல் வடிவாக அச்சேற்றி வெளியிட வேண்டிய எண்ணம் நூலாசிரியருக்கு ஏன் ஏற்பட்டது? இதுவே அணிந்துரையில் அமைய வேண்டிய விளக்கமாக உள்ளது. கருவியில் கண்ணால் மேய்ந்த பொருள்களை வெள்ளைத்தாள்களிலே அருமையாகப் பொறித்து அதை அழகிய ஒரு நூலாகக் கைகளிலேந்திப் புரட்டிக் கண்களால் உற்று நோக்கிப் படிக்கும்போது ஏற்படும் உணர்வுநிலையைப் பலர் அறியாதவராகவே உள்ளனர். ஒரு சிறிய கையடக்கக் கருவியால் உலகை வலம் வருகிறோம் என்று இறுமாந்து இருப்பவர் இதனை அறியும் வாய்ப்பு அற்றவர். எனினும் ஒரு கிழிந்த நாளிதழினின் பக்கத்தை ஆவலோடு பொறுக்கிக் கையிலெடுத்து கண்களில் ஒளி பாய்ச்சிப் படிப்பவர்களும் இன்னும் நம்மிடையே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களின் ஆவல் இந்த நூல் வெளிவருவதால் தீர உள்ளது. கையிலே பொறியை வைத்து

இந்த நூலின் பொருண்மையைப் படித்தவர் சிலவேளை மறந்து விடவும் கூடும். நூலாக வெளியிட்டால் எல்லோருக்கும் பயனுண்டு என்ற சமூகக் கடமையை நன்குணர்ந்த ஆசிரியரின் காலமறிந்த பணி பெருமையுடன் பாராட்டப்பட வேண்டியது. அருட்தந்தையாக வாழ்வியலில் பலரை அன்பு பாராட்டிப் பேணும் இறையருள் இந்த நூலைக் கையிலெடுத்துப் படிக்கின்ற அனைவரிடமும் சென்று சேரும்.

நூலின் 80 எண்ணப் பதிவுகளில் இணைப்பு மிக இக்கட்டான சூழலில் வாழ்க்கையிலே எதிர்பாராத இடரைக் கண்டபோது அதை எப்படிக் கடந்து போகலாம் என ஆற்றுப்படுத்துகின்ற ஓர் அன்பு நெறியாக உள்ளது. ஆனால், அந்த எண்ணங்கள் அவர் பகிர்ந்து கொண்ட அன்புள்ளங்கள் எம் மனத்தில் நிறைந்து விடுகின்றன. நூலின் கட்டமைப்பில் உரைஞர்களாக அவை செய்யும் பணி நாம் மறந்துவிட்ட ஒரு நட்புறவை மீளச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. முதலில் அறிமுகமாகின்ற நெறியின் உரையோடு நூல் தொடங்குகிறது. “அடிக்கடி வெளியே போய்வருவாய்! ரண்டு, மூண்டு நாளா வெயியில ஆளையே காணோம்! வீட்டுக்குள்ள அடைபட்டுக் கிடக்கிறாய்! என்ன சங்கதி?” இந்த உரிமையான கேள்வியைக் கேட்ட நண்பன். அவன் ஒரு வீட்டுச் செல்ல விலங்கு. நன்றியுள்ள நல்ல தோழன். எண்ணங்களைப் பகிரும் இனிய நண்பனாக ஆசிரியர் செய்யும் அறிமுகம், நூலைத் தொடர்ந்து படிக்கும் ஆவலைத் தூண்டுகிறது. ஊரடங்கு வேளையிலே வெளியே செல்லமுடியாது வீட்டிலே அடைபட்டுக் கிடந்த காலத்தைக் கடந்து வந்த நிலையை மற்றவருக்கு எடுத்துரைக்கும் ஒரு புனைதிறன் நூல் முழுவதுமே தொடர்கிறது.

நெறி, நீனா என்ற இரு நண்பர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ளும் எண்ணங்கள் காலத்திற்கேற்ற அறிவுரைகளாகவும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக நெறியின் இன்னொரு இனிய அறிவுரை வருமாறு உள்ளது. “அடிக்கடி கையைக் கழுவு, ஆபத்தை அறிந்துகொள், இல்லத்தில் தனித்திரு, ஈரடி தள்ளிநில், உற்றாரை ஒதுக்கிவை, ஊரடங்கை மதித்து நட, எங்கேயும் சுற்றாதே, ஏக்கத்தை அடக்கிவை, ஐயமின்றி அனைத்தும் உண், ஒதுங்கி இருக்கக் கற்றுக்கொள்,

ஓரிடத்தில் ஓய்ந்திரு, இஃது அறிதலே இப்போதைக்கு இனிய வாழ்வு” ஓளவையின் ஆத்திசூடி காலத்திக் கேற்ற வகையில் மாற்றம் பெறலாம் என்ற நிலைக்கு அப்பால் சிறியவர்களையும் அகரவரிசையில் கருத்துக்களைப் பதிய வைப்பதற்குப் பயிற்றுவதாகவும் அமைந்துள்ளது. இளையோரின் தான்தோன் றித்தனமான போக்கையும் இந்த நண்பர்கள் எடுத்துக்கூறத் தயங்கவில்லை. இந்த நண்பர்களோடு றொணி, கிபீர் என இருவர் இணைந்து கொள்கின்றனர். அவர்கள் மேலும் பல பொருண்மைகள் பற்றி உரையாடுகின்றனர்.

நூலின் உள்ளடக்கப் பொருண்மையில் இன்றைய நாட்டு நடப்பு, சமூகச் சீர்கேடு, பொழுதுபோக்கு, நோய்நிலை எனப் பல்வேறு கருத்துக்கள் பரிமாறப்பட்டுள்ளன. அக்கருத்துக்கள் நூலாசிரியருடைய எண்ணங்களின் வெளிப்பாடாக அன்பான உறவுநிலை உரையாடலாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. மனித நேயத்தை நினைவுபடுத்தும் விலங்குகளின் நன்றியுணர்வை எல்லோரும் உணரவேண்டுமென்ற ஆசிரியருடைய விருப்பம் நூல் முழுவதுமே பரவி நிற்கிறது. றெமியின் உரைப்பகுதி யொன்று பண்பாட்டு நிலையில் சில நல்ல கருத்துக்களை எடுத்துரைக்கின்றது: “பனைமரம் எத்தின பயன்தாற அற்புத மரம். பனையினர் காய் நொங்கு, அதுவே கனிஞ்சுது எண்டால் பனம்பழம், அந்தப் பழத்தைப் புளிஞ்சு எடுத்தால் பனங்காக் கழி, அந்தக் கழியை மாவோட கலந்துசுட்டால் பனங்காப் பணியாரம், அந்தக் கழியைக் காயவச்சு எடுத்தால் பனாட்டு, கழிகறந்த கொட்டயப் பாத்திகட்டிப் போட்டால் கிடைக்கிறது பனங்கிழங்கு, அந்தக் கிழங்கை காயவைச்சு எடுத்தால் ஓடியல், அதை இடிச்சு எடுத்தால் ஓடியல்மா, அதைச் சமைச்சால் ஓடியல்புட்டு, ஓடியல் கூழ் எண்டு அது விரிஞ்சு வியாபிக்கும்! இப்பிடி இதின்ர பயன்பாட்டத் தெரியாமல் இண்டைக்கும் சனம் இருக்குதெண்டால் உதுகளை என்ன செய்யிறது?” மக்களின் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வியல் மாற்றத்தை உள்ளுறையாக நூல் முழுவதுமே ஆசிரியர் பதிவிட்டுள்ளார். பனையின் பயன்பாட்டை நாகரிக நிலையிலே பயன்படுத்துவதையும் அறிமுகம் செய்வதையும் அவர் சுட்டிக் காட்டத் தவறவில்லை.

கொரோனாத் தொற்றால் கிடைத்த ஊரடங்கு வாழ்வியல் நடைமுறைகள் உரையாடல் மூலம் மிக விளக்கமாகவே எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. திருமணம், உணவுப் பழக்கம், பொழுதுபோக்கு என்பவற்றிலே எதிர் கொள்ளப்பட்ட சிக்கல் விலங்குகளின் உரைநிலையிலே விளக்கமாகச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளன. அந்த உரைநடையின் தொடக்கம் றீனாவின் கூற்றாக அமைந்திருப்பது சிறப்பாகவுள்ளது. “உந்தக் கொரோனாத் தொற்றால் பத்துப்பேர், இருபது பேரோட கலியாணக் கொண்டாட்டங்கள் செய்யவேணும் எண்ட நிலமை வந்ததால் அநியாயச் செலவுகள், பெரும் ஆரவாரங்கள், வீண் அலங்காரங்கள், மேளதாளங்கள் இல்லாமல் சிக்கனமாகவும் எளிமையாகவும் செய்யக்கூடியதா இருக்குதெண்டு சில கலியாண வீட்டுக்காரரே சந்தோசப்படுகினம்! அதிலையும் உந்த வீடியோ எடுக்கிறவையினர், போட்டோ புடிக்கிறவையினர் தொல்லைகள் எல்லாம் குறஞ்சு போட்டுது...” இது சமூகத்தை நெறிப்படுத்தும் உத்தியாகவே அமைந்துள்ளது.

முகநூலிலே கருத்துப்பதிவு செய்பவரையும் இந்த உரையாடலில் ஆசிரியர் இணைத்திருப்பது சிறப்பாக உள்ளது. பிறர் கருத்தையும் ஒரு எழுத்தாளர் படிக்கவேண்டும் என்ற கருத்தும் இதன் மூலம் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. நூலாக்கத்தின் இலக்காகப் பண்பாட்டுப் பேணலும் வாழ்வியல் சீர்மியமும் காணப்படுகின்றன. அதற்குச் சான்றாக ஆசிரியர் இணைத்துள்ள பழமொழிகள் உள்ளன. ஆனைக்கும் அடி சறுக்கும் (காட்சி 1), புத்திமான் பலவான் (காட்சி 2), சுவர் இருந்தால்தான் சித்திரம் வரையலாம் (காட்சி 12), குடுகண்ட பூனை அடுப்பங்கரையை நாடாது (காட்சி 13), சாமி வரங்கொடுத்தாலும் பூசாரி விடமாட்டார் (காட்சி 25), புலி அடித்து சாவதற்குள் கிலி பிடித்துச் சாவார்கள் (காட்சி 26), அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமுதமும் நஞ்சு (காட்சி 34), இக்கரை மாட்டுக்கு அக்கரை பச்சை (காட்சி 37), ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு (காட்சி 42), வினை விதைத்தவன் வினை அறுப்பான் திணை விதைத்தவன் திணை அறுப்பான் (காட்சி 42), சுத்தம் சுகம் தரும் (காட்சி 45), தன் கைதான் தனக்குதவி (காட்சி 45), தாரமும் குருவும் தலைவிதிப்படி (காட்சி 47), வீட்டுக்கு வீடு வாசற்படி (48), வாய்விட்டுச் சிரித்தால் நோய்விட்டுப் போகும் (காட்சி 49), உலை வாயை மூடலாம் ஊர் வாயை

மூடேலாது (காட்சி 52), அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமுதமும் நஞ்சு (காட்சி 53), ஆலும் வேலும் பல்லுக்குறுதி நாலும் இரண்டும் சொல்லுக்குறுதி (காட்சி 57), தாழம்பூக் கொண்டையிலே ஈரும் பேனும் மண்டையிலே (காட்சி 59), முக்காலமும் காகம் முழுகிக் குளித்தாலும் வெள்ளைக் கொக்காகுமா? (காட்சி 61), எடுப்பது பிச்சை ஏறுவது பல்லக்கு (காட்சி 62), குடிகாரன் பேச்சு விடிஞ்சால் போச்சு (காட்சி 65), ஊர் இரண்டு பட்டால் கூத்தாடிக்குக் கொண்டாட்டம் (காட்சி 66), ஐந்தில் வளையாதது ஐம்பதில் வளையாது (காட்சி 69), கூரையேறிக் கோழி பிடிக்கத் தெரியாதவன் வானமேறி வைகுண்டம் போனானாம் (காட்சி 71), அடம்பன் கொடியும் திரண்டால் மிடுக்கு (காட்சி 71).

இப்பழமொழிகளில் சில உருமாற்றம் பெற்றுத் தற்போது வழங்கப்படுவதையும் ஆசிரியர் பதிவு செய்துள்ளார். இன்று மக்கள் பழமொழிகளைப் பயன்படுத்துவது அரிதாகவே உள்ளது. குறிப்பாக இன்றைய இளைய தலைமுறையினர் அடிப்படைத் தமிழ்மொழிப் பயிற்சியில் அவற்றை அறிந்திருந்தாலும் உரையாடலில் பயன்படுத்துவது இல்லை. எனவே இந்த நூல் பழமொழிப் பயன்பாட்டை மீட்டுருவாக்கம் செய்யும் முயற்சியையும் மேற்கொண்டுள்ளது.

ஆசிரியர் நாய்களைத் தோழமையோடும் அன்போடும் பழகவேண்டும் என்ற வாழ்வியல் நடைமுறையை எல்லோரும் அறிய வேண்டுமென்ற தனது எண்ணத்தையும் நூலின் இணைப்பின் சரடாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார். இந்த அன்பான வாழ்வியலைப் பாரதியார் தன்னுடைய பாப்பா பாட்டிலே கூறியுள்ளார். “வாலைக்குழைத்து வரும் நாய்தான் - அது மனிதருக்குத் தோழனடி பாப்பா!” என்ற பாரதியின் அடிகளை ஆசிரியர் மீள நினைந்து வாழ வழிகாட்டுகிறார். ஆனால், இங்கு ஆசிரியர் சமகால நிகழ்வுகளைப் பற்றி மனம் விட்டுப் பேசுவதற்கும் கருத்துக்களைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்கும் எமது வீட்டிலேயே நல்ல நண்பர்கள் உடனிருக்கிறார் என்பதை எடுத்துரைக்கின்றார். இந்த வழிகாட்டல் இளையோரது மன அழுத்தங்களைப் போக்கவல்லது.

ஈழத்தின் மூத்த எழுத்தாளரான கே. டானியேல் 1983ல் எழுதி வெளியிட்ட 'கோவிந்தன்' என்ற நாவல் வீட்டு விலங்கின் தோழமையும் குணவியல்பும் மனிதருக்கு எவ்வாறு துணைசெய்யும் என அழகாக விளக்குகின்றது. அக்கால சமூக சாதிய நிலைகளைப் பதிவுசெய்ய கோவிந்தன் என்னும் நாயுடன் இணைத்துக் கதையாக நகர்த்தியுள்ளார். அந்த நாவல் வெளிவந்தபோது 'நாய்க்கதை' என்று கேலிசெய்யப்பட்டது. ஆனால், அதை இன்று யாழ்ப்பாணப் பண்பாட்டில் சாதிக் கட்டமைப்புப் பற்றிய தெளிவான ஒரு பதிவாகப் பிறநாட்டுச் சமூகவியல் ஆய்வாளர்கள் பாராட்டுகின்றனர். அது போலவே இந்த நூலும் ஒரு காலத்தின் பதிவைப் புதியதொரு காட்சிப் புனைவாகக் கட்டமைக்கப்பட்டிருப்பதை எதிர்காலம் எடுத்துக்கூறும்.

நூலின் இன்னொரு தனித்துவம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள மொழிநடையாகும். இன்று இந்த மொழிநடை குறிப்பாகப் பேச்சு வழக்காக அமைந்திருப்பதும் ஒரு காலத்தின் தேவையே. மேலைநாட்டு காட்டுன் உரைநடைபோல இந்த மொழிநடை அமைந்திருக்கின்றது. காட்சிப் புனைவோடு சில கோட்டுச் சித்திரங்களும் இணைக்கப்பட்டிருந்தால் மேலும் சிறப்பாக இருக்கும். இன்னும் இந்தக் காட்சிப் புனைவுகளைக் காணொளியாக அமைப்பதற்கு நல்ல வாய்ப்புள்ளது. குறிப்பாகப் பதின்ம வயதினருக்கு எதையும் ஒலியும் ஒளியுமாகப் பார்வையிடும் விருப்பம் முனைப்பாக உள்ளது என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இன்னும் ஆசிரியர் பயன்படுத்தியுள்ள மொழிநடை அதைப் பேசுபவர் ஒரு விலங்கு என்ற நினைப்பை அகற்றி ஒரு மனிதரென்றே எண்ண வைக்கின்றது. நண்பர்களோடு பேசுவது போன்ற உணர்வால் உள்ளம் மகிழ்கிறது.

நூலாசிரியர் குறிப்பிட்ட காலத்தில் மனிதன் வீட்டிற்கு வெளியே போகமுடியாமல் அவலப்படும்போது அவனுக்கு மகிழ்வான வழியைக் காட்டுகிறார். வீட்டிலே தனியே இருக்கும்போது ஒருமுறை தன்னைச் சூழ நிற்கின்ற உயிரினங்களை உற்றுப் பார்க்க வேண்டும். அவை எழுப்பும்

ஒலியைக் கேட்க வேண்டும். அந்த ஒலிக்கூடாக அந்த உயிரினம் உனக்கு ஒரு செய்தி சொல்லக்கூடும். உனது தனிமையைப் போக்க ஓர் உரையாடல் செய்யும் விருப்போடு ஒலிக்கவும் கூடும். எனவே, உனது மனத்திலே உள்ள செய்திகளை அந்த ஒலி விகற்பங்களோடு இணைத்துப் பார்! நீயும் அதனோடு பேசுவது உனக்குக் கேட்கும். இதுவே இந்த நூலின் சிறப்பு.

“காக்கை, குருவி எங்கள் ஜாதி, கடலும் மலையும் எங்கள் கூட்டம்” என்று பாரதி காட்டிய உறவுத் தொடர்பையே நூலாசிரியரும் ஏற்படுத்த முயன்றுள்ளார். நூலைக் கையெடுத்துப் படிப்பவர் இதனை நன்கு உணர்வர். நிறைவாக, நூலின் நிறைவாகத் தொகுத்துப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள நாய் பற்றிய மனிதர் கூற்று மிகவும் பொருத்தமாகவுள்ளது. விலங்கினம் என்று வெறுப்புக் கொள்ளாமல் அன்போடு உறவு பாராட்டிப் பழகுவது மனதுக்கு மகிழ்வையும் நிறைவையும் தரும். வீட்டுநாய், தெருநாய் என்ற ஒரு வர்க்க வேறுபாடு இன்று தோன்றியுள்ளது. ஆனால், எம் முன்னோர் காலத்தில் இத்தகைய வேறுபாடு இருக்கவில்லை. வீட்டு விலங்குகளைப் பெயரிட்டு வளர்த்துள்ளனர். அந்த நிலையை மீளவும் கொணரும் முயற்சியாகவும் இந்நூல் வெளிவந்துள்ளது. ‘உயிர்களிடத்தில் அன்பு வேண்டும்’ என்ற கருத்தை எல்லோருடைய உள்ளத்தில் பதியவைக்கும் பணியை நூலாசிரியர் மிகச் சிறப்பாகச் செய்து முடித்துள்ளார். அருட்பணியில் அவருடைய வாழ்க்கை தொடர்வதால் மக்களை அன்புள்ளவராக்க அவருடைய இந்த எழுத்துப் பணி இன்னும் தொடரவேண்டுமென இறைவனைப் பணிகின்றேன். இந்நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்குவதும் ஓர் இறைபணிநென்றே எண்ணி நிறைவு செய்கின்றேன்.

முனைவர் ச. மனோம்மாணி

‘கோகுலம்’

90, ஞானவைரவர் வீதி,

கோண்டாவில் கிழக்கு,

கோண்டாவில்.

என்னுரை

கோவிட் 19 என்ற கொரோனா வைரஸ் நோய்த் தொற்று 2019ஆம் ஆண்டின் இறுதிப் பகுதியில் உலகின் பல பாகங்களுக்கும் பரவத் தொடங்கினாலும் ஈழத்தில் இதன் தாக்கம் அக்காலப் பகுதியில் இல்லை என்று சொல்கின்ற அளவுக்கு இருந்தது. ஆயினும் 2020ஆம் ஆண்டின் மாச் மாதம் அளவில் ஈழத்திலும் பரவத் தொடங்கியதால் இந்நோய்த் தொற்றிலிருந்து மக்களைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு மக்களின் நடமாட்டம் கட்டுப்படுத்தப்பட்டதோடு ஊரடங்கும் அமுல்படுத்தப்பட்டது.

பல நாடுகளில் பெரும் எண்ணிக்கையில் மக்கள் இறந்துகொண்டிருந்ததால் சாவு அச்சம் மக்களை ஆட் கொண்டதில் ஆச்சரியமில்லை. வீடுகளுக்குள் தொடர்ச்சியாக முடங்கிக்கிடக்க வேண்டிய நிலைக்கும் மக்கள் தள்ளப் பட்டார்கள்.

இம்முடக்கம் திடீரென ஏற்பட்டதால் மக்கள் மத்தியில் பல அசௌகரியங்கள் ஏற்பட்டன. குறிப்பாக, அன்றாடம் உழைத்து உண்பவர்களின் நிலைமை மிக மோசமாகச் பாதிக்கப்பட்டது. மேலும், வெளியே போகாது தொடர்ந்து வீட்டில் இருப்பதென்பது பலருக்குப் பெரும் சமையாக மாறியது.

அதேநேரம் சிலருக்கு பயனுள்ள நாள்களாகவும் மாறின. என்னைப் பொறுத்தவரையில் அந்நாள்கள் நல்ல ஓய்வுநாள்களாகவும் எழுத வாசிக்கப் பல விடயங்களைக் குறித்து சிந்திக்கக் கிடைத்த பலன்மிக்க நாள்களாகவும் அமைந்தன.

இருப்பினும் இந்நெருக்கடியான நாள்களை எனக்கும் அடுத்தவர்களுக்கும் மேலும் பயனுள்ள, சிந்திக்கச் செய்யும் நாள்களாகப் பயன்படுத்த எண்ணினேன். ஒரு பக்கம் சமூகப் பணிகளை ஆற்றவும் இன்னொரு பக்கம் தற்கால நவீன தொடர்புசாதனங்களான முகநூல், வட்ஸ்அப், வைபர்

போன்றவற்றின் ஊடாக இலகுவாகப் பலருடன் தொடர்பில் இருந்து என் கருத்துக்களைப் பகிர்ந்துகொள்ளவும் விளைந்தேன்.

கொரோனாவைப் பற்றிப் பல கேள்விகளும் கருத்துக்களும் சந்தேகங்களும் நிலவிவந்த ஒரு சூழலில் அவற்றை வைத்துக்கொண்டு நம் வாழ்க்கைமுறைகளைச் சிந்திக்க விரும்பினேன். இயற்கையாகிய இறைவனின் படைப்புக்கள் மனிதர்களாகிய நமக்கு பல செய்திகளை வெளிப்படுத்தினாலும் நாம் அவற்றுக்குச் செவிமடுப்பதற்கு ஆயத்தமாக இல்லை என்பதைப் பலநேரங்களில் உணர்ந்து கொண்டேன்.

அநேகமாக நம்முடைய ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ஒவ்வொரு நாய் இருக்கும்! அந்நாய் அயல்வீட்டுநாயோடு ஓர் அறிமுகத்தை, உறவைக் கொண்டிருக்கும்! இவை ஒன்று சேர்ந்து, கொரோனாவை பரவலின் பின்னணியில், மனிதர்களாகிய நம்முடைய வாழ்க்கையைக் குறித்து வாய்திறந்து - மனம்திறந்து நம்மோடு உரையாடினால் எப்படியிருக்கும் என்ற சிந்தனையின் வெளிப்பாடுதான் இத்தொடர் - இந்நூல்.

எனவேதான், 'கொரோனா ஊரடங்கு: நானும் என்னூர் நாய்களும்' என்ற பெயரில் ஒரு தொடரினை முகநூலில் எழுத ஆரம்பித்தேன். இறைவனின் பல்வேறுபட்ட படைப்புகளில் அடையாளமாக நாய்களே இத்தொடரின் பாத்திரப் படைப்பாக இருக்கவேண்டும் என விரும்பினேன்.

காரணம், அவற்றுக்கும் நமக்குமான தொடர்பும் உறவும் நீண்டது நெடியது என உணர்ந்தேன்! பல வகைகளில் இறுக்கமான சூழலில் மனத்தினை இளகிய நிலையிலும் அதேவேளை இயக்க நிலையிலும் வைத்திருக்க இது உதவும் என நம்பினேன்.

இத்தொடரை எழுத ஆரம்பித்தாலும் இது இத்தகைய பல பக்கங்களாக வளர்ந்து விரிந்து ஒரு நூலாக மாறும் என நான் எழுதத் தொடங்கியபோது சற்றும் எண்ணியதில்லை. உண்மையில், முகநூல் நண்பர்களிடமிருந்து பெற்ற வரவேற்பும் அவர்களின் உற்சாகப்படுத்தல்களும் அவர்களின் தொடர்ச்சி

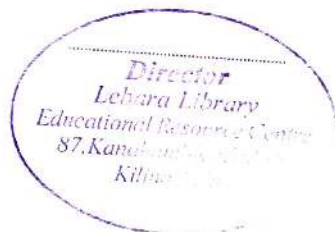
யான பின்னூட்டல்களுமே இத்தொடர் வளர்வதற்கும் இத் தொடர் நூலுருப் பெறுவதற்கும் காரணங்களாக அமைந்தன.

இந்நூலுக்கு அணிசேர்க்கின்ற ஓர் அழகான அர்த்தமுள்ள அணிந்துரையைத் தந்துதவிய மதிப்பிற்குரிய கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ் அவர்களுக்கும் சிந்தனைச் செறிவுமிக்க ஆழந்த கருத்துக்களை முன்னுரையாகத் தந்த எழுத்தாளர், கவிஞர் சி. கருணாகரன் அவர்களுக்கும் இந்நூலை வாசித்து ஒப்புநோக்கி திருத்தங்களை மேற்கொண்ட திருமதி வலன்ரீனா ஜோசப், ஆசிரிய ஆலோசகர் திருமதி ஜெயக்கெனடி மேரி மக்டலின் ஆகியோருக்கும் அழகுற அச்சிட்ட ஜே. எஸ். அச்சக உரிமையாளர் திரு. மே.லிகான் அவர்களுக்கும் அட்டைப் படத்தை வரைந்துதவிய ஓவியர், ஆசிரியர் டோமினிக் ஜீவா அவர்களுக்கும் என் நெஞ்சம் நிறைந்த நன்றிகள்.

மேலும், இத்தொடர் முகநூலில் வந்தபோது அவற்றைத் தொடர்ந்து படித்து, ஊக்கமூட்டி, பின்னூட்டல் தந்தவர்களுக்கும் இத்தொடர் பற்றிய பெறுமதியான கருத்துக்களை பகிர்ந்து கொண்டவர்களுக்கும் என் நன்றிகள் உரித்தாகுக.

நிறைவாக, இந்நூலை படிப்பவர்கள் இன்னூல் தரும் வெகுமதியை நிச்சயமாகக் கண்டுகொள்வார்கள் என்பது என் நம்பிக்கை.

செ. அன்புராசா அழகன்
87, அன்னை இல்லம்,
கனகாம்பிகைக்குளம்,
கிளிநொச்சி.

சுர்ப்பணம்

வந்த தொற்றின் வாதைகள் ஏற்றார்!
நொந்த மனத்தின் நோவுகள் போக்கினார்!
சிந்தை மகிழ் சேவைகள் யாற்றினார்!
தந்தேன் என்றன் தகைமைசேர் பதமே!

01.

“அடிக்கடி வெளிய போய்வருவாய்! ரண்டு, மூண்டு நாளா, வெளியில ஆளையே காணோம்! வீட்டுக்குள்ள அடைபட்டுக் கிடக்கிறாய்! என்ன சங்கதி?” என என் வீட்டுத்தோழன் நாய் ரெமி என்னைப் பார்த்துக் கேட்டது! நாய் கதைப்பதால் ஆச்சரியப்பட்டேன்.

இருப்பினும், அது சொல்வதையும் கொஞ்சம் காதுகொடுத்துக் கேட்போமே என்ற எண்ணத்துடன் அதன் கேள்விக்குப் பதிலாக சீன நாட்டின் வுகான் நகரில் ஆரம்பித்து, உலகம் முழுவதும் பரவி ஆயிரக்கணக்கான சாவுகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் கொரோனா வைரசைப் பற்றிச் சொன்னேன்.

அது உன்னிப்பாகச் செவிமடுத்த பின் சிரித்து விட்டுச் சொன்னது, “அட மொக்குகளே! இத்தன தொழில் நுட்பத்தையும் வைச்சுக்கொண்டு, உலகத்தின் இயக்கத்தையே விரல் நுனியில் கொண்டுவந்த உங்களுக்கு, உதக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் போனதோ!?”

...எங்கட ஆக்கள் ரண்டு மூண்டு பேரிட்ட ஏற்கனவே சொல்லியிருந்தால், மோந்து பாத்து, அதற்கு ஒரு முடிவு கட்டியிருப்பம்!” எனத் தனக்கே உரிய பாணியில் கூறியது.

தொடர்ந்து, “அப்பிடயெண்டால், இப்போதைக்கு நீங்கள் வெளியில வெளிக்கிட ஏலாது! வீட்டுக்குள்ளேயே இருக்க வேண்டியதுதான்! அப்பதான், நீங்கள் தப்பிப் பிளைப்பியள்! நான் வெளியில போட்டுவாறன்!” எனக் கூறிப் புறப்பட்டது.

ஊரடங்கை நினைவூட்டினேன். உடனே, “அது உங்களுக்குத்தான், எங்களுக்கில்ல! ஆணைக்கும் அடிசறுக்கும்!” என சிரித்துக்கொண்டு சொன்னது.

தலையை கவுண்டுகொண்டு நான் வீட்டுக்குள் செல்ல, அது புன்னகைத்தபடி வெளியே சென்றது.

02.

நேற்றுக் காலை எழுந்ததும் ரெமி என் அறை வாசலுக்கே வந்துவிட்டது. நான் அறையைவிட்டு வெளியே வந்து விறாந்தையில் அமர்ந்து கொண்டேன். அதுவாகவே உரையாடலை ஆரம்பித்தது: “என்ன, இண்டைக்கும் வீட்டுக்குள்ளயா இருக்கப்போறியள்?” என நேரடியாகவே விடயத்திற்கு வந்தது.

‘செய்திகள் வரவர மோசமாகக் கிடைக்குது! வெளியில போற நோக்கம் இப்போதைக்கு எனக்குக் கிடையாது!’ என நானும் நேரடியாகச் சொல்லிவிட்டேன். உடனே அது, “எத்தின தடவ சொல்லுக்கேக்காம, ஓய்வறக்கம் இல்லாம ஓடித்திரிஞ்சிருப்பியள்! ஏதோ, நீங்கள் இயங்காட்டால், இந்த உலகம் இயங்காது எண்டதுபோல படம் காட்டியிருப்பியள்!

...இப்ப பார், ஓரமா, ஓரறையில், அடைபட்டு இவன் இருக்கிறானா இல்லையா எண்டு கண்டறிய முடியாத நிலயில இருக்கிறியள்!” எனக் கூறிவிட்டு, “சரி, அந்த வைரஸ் அப்பிடி என்ன மோசமானதே?” என ஓர் ஆழமான கேள்வியை எழுப்பியது.

“இறப்பு, பன்ரெண்டு ஆயிரத்தத் தாண்டற்றுது! இத்தாலில மட்டும் தற்போதைய நிலையில் சாவும்ட்டும் ஒரு நாளைக்கு எழுநூறு பேருக்கு மேல!...” என்றேன். உடனே அது, “ஏன், அந்த வைரஸ் உங்கள மட்டும் குறிவைக்குது?” எனப் பெரியதொரு கேள்விக்குண்டைத் தூக்கிப் போட்டது.

“அது அது அது” என என்னைச் சுதாகரித்துக் கொள்வதற்கு முன்பதாகவே, அதுவாகவே என்னைப் பார்த்து பரிதாபப்பட்டுச் சொன்னது: “அதப் பற்றியெல்லாம் இப்ப எனக்கு விடைசொல்ல வேண்டியதில்ல! சும்மா மனதில வந்தது. அதுதான் கேட்டன். சரிசரி, இப்போதைக்கு வீட்டில இருப்பதுதான் உங்களுக்கும் நல்லது, நாட்டுக்கும் நல்லது. புத்திமான் பலவான்!” என்று ஆறுதல்படுத்திவிட்டு வழமை போல அது வெளியே செல்ல, நான் என் அறைக்குள் சென்றேன்.

03.

மறுநாள் காலை ஊரடங்கு நேரத்தில் ரெமி வெளியே சென்று ஒருசில மணித்தியாலங்களில் திரும்பி வந்தது. காலை உணவைச் சுவார் பத்து மணியளவில் முடித்துக்கொண்டு வீட்டு முற்றத்திற்கு நானும் வர அதுவும் வந்தது.

வந்த களைப்பு மாறுவதற்கு முன்பே, “ஊரடங்கு வேளையில், ஊருக்குள்ள போய்வாறாய்! ஒருதரும் மறிக் கேல்லையே!” எனக் கேட்டேன். அதற்கு அது, ஒரு நக்கல் சிரிப்புச் சிரித்துக்கொண்டு, “அதப் போட்டது உங்களுக்கு! பிறகு, எங்கள் ஏன் மறிக் கீனம்!?” என்றதோடு நான் வாயைப் பொத்திக் கொண்டேன்.

அது, “அதுசரி, ஊரடங்குச் சட்டம் போடுறதுக்கு முதல்நாள், ஏன், உந்தச் சனங்கள், நெருக்கி அடிச்சுக்கொண்டு, பெற்றோல் செற்றில நிண்டதுகள்!?” என்றொரு நியாயமான கேள்வியை எழுப்பியது.

நானும் அவ்வரிசையில் நின்ற குற்றவுணர்வு வெளிப்பட, “இல்ல, முடிஞ்சிடும் எண்டு, வாங்கப் போயிருக்குங்கள்!” என்று என் நியாயத்தை முன்வைத்தேன்.

“சங்கக் கடையில், சதோசாவில அல்லது சந்தையில் நிண்டிருந்தால், சாப்பாட்டுச் சாமான் வாங்க நிக் குதுகள் எண்டு மனம் ஆறலாம். ஊரடங்கு அமுல்ல இருக்கேக்க, எதுக்குள்ள பெற்றோல் ஊத்தி, எங்க ஓடப்போறிகள்? பிசாகக் கூட்டம்போல போய், பெற்றோல் செற்றில நிக்கிறிகள்! இப்பிடி, இனிமேலும் நெருக்கி அடிச்சுக்கொண்டு நிண்டியுள்ளெண்டால் தொற்று வந்து நேரத்துக்கே போய்ச் சேந்திடுவியகள், கவனம்! இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்கு, வீட்டோட இருக்கிற வழியப்பாருங்கோ, அல்லது இத்தாலியப்போல கூட்டோட போயிடுவியள்!...” என்று சொல்லி முடிப்பதற்குள் தலையைத் தாழ்த்தியபடி வீட்டிற்குள் வந்து சேர்ந்தேன்.

04.

ஊரடங்கு தளர்த்தப்படுவதாகச் சொல்லப்பட்ட தாயினும், தளர்த்துவதற்குப் பதிலாக மேலும் ஒருசில நாள்கள் நீடிக்கப்பட்டதால் வீட்டைவிட்டு நான் வெளியே போகவில்லை. அத்தோடு, அவசர வேலைகள் இல்லாததால் வெளியே போக விரும்பவும் இல்லை.

ஆனால், பிற்பகல்வேளை என் ரெமியின் அயல்வீட்டு அன்பர் நீனாவின் அழைப்புக் கேட்டது. வீட்டு விறாந்தையில் நின்று எட்டிப் பார்த்தேன். ரெமி வெளியே போவது தெரிந்தது.

சில மணித்தியாலங்களிலேயே வழமைபோல சுற்றி யடித்துக்கொண்டு திரும்பியிருந்தது. வீதிகள் வெறிச் சோடிக் கிடப்பதையும் பாடசாலைகள், வங்கிகள், நிறுவனங்கள், சந்தைகள், கடைகள் என அனைத்தும் பூட்டப்பட்டு இருப்பதையும் 'சிற்றுவேசன் நிப்போட்' ஆகத் தந்தது.

“ஆயினும்...” என ஒரு கணம் நிறுத்தி, ரெமி தொடர்ந்தது. “உலகம் உறங்கிக் கிடக்குதெண்டு சொல்லுறியள், எழுதுறியள்! ஆனா, உங்களத் தவிர மற்றவை எல்லாம் இயங்கிக் கொண்டுதான் இருக்கிது! பறவைகள் சந்தோசமாகப் பறந்து திரியிதுகள். வாகன இரச்சலும் புகையுமில்லாம மரங்கள் குதூகலிக்கிதுகள். ஆடு மாடு, மான் மரை, கரடி யானை என இரவு பகலா வீதியுலா வருதுகள்! பயணங்கள் இல்லாமல் பாதைகள் படுத்திருக்கிதுகள்.

...மனிதராகிய உங்களவிட, மற்றப் படைப்புக்கள் எல்லாம், நல்ல சுகமாகவும் சுதந்திரமாகவும் இருக்கிதுகள்!” என்று கூறிவிட்டு, ஒரு பெருமூச்சை எடுத்து விட்டதின் பின் பின்வருமாறு கூறியது:

“நீங்க இல்லாட்டால், இந்த உலகம் இருக்காதெண்டு தப்பா நினைச்சுப் போடாதேங்கோ! படைச்சவனுக்கு, அதனைப் பராமரிக்கத் தெரியும்!” என்றது. எனக்கு மௌனம் காப்பதைத் தவிர வேறு தெரிவு இருக்கவில்லை!

05.

தொடர்ச்சியாக ஊரடங்கு அறிவிக்கப்பட்டதால் இருக்கின்ற சாமான்களோடு இன்னும் கொஞ்சம் வாங்கி வைக்கலாம் என்ற ஓர் எண்ணம் எதிர்ப்பட வெளியே செல்ல ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தேன்.

எவ்வாறோ மோப்பம் பிடித்துக்கொண்ட என் நெமி, “ஊரடங்கு வேளையில் உலாப் போறியளோ!?” என என்னை வந்து கேட்டது. “இல்ல சாமான் கொஞ்சம் வாங்குவம் எண்டுதான்!” என ஆரம்பித்ததை முடிப்பதற்குள், “சாமான வாங்கி வாங்கிக் குவிக்கிறதிலேயே குறியா இருக்கிறீங்களே தவிர, கொரோனா வைரசை தடுக்கும் தற்காப்பு நடவடிக்கைகள் அதிக கவனமெடுத்து மேற்கொள்றதா எனக்குத் தெரியேல்ல!...

...பாருங்க, நாங்களெல்லாம் சாமான்களச் சேத்துச் சேத்தா வச்சிருக்கிறம்!? ஏதோ, அண்டண்டாடு கிடைச்சத உண்டு மகிழ்ச்சியா இருக்கிறம்! சேத்துச் சேத்து என்னத்தக் கண்டியள்? சரி, ஆத்திர அவசரத்துக்குக் கொஞ்சம் சேத்து வச்சாலும், தேவையில் உள்ளதுகளுக்குக் குடுத்து உதவி செய்வீங்க எண்டா, அதுவும் இல்ல! பிறகேன், பறந்து பறந்து சேக்கிறியள்?

...அதுக்குள்ள, சக மனிசர அன்பு செய்யிறம், ஏழையளுக்கு உதவுறம் எண்டும் பிதற்றித் திரிவியள்! இந்தக் கொரோனா வைரசு முடியும்வர, ஓடியோடி எல்லாச் சேவைகளையும் எல்லாரும் எல்லாருக்கும் செய்வியள்! அது முடிவுக்கு வர, உங்கட கத பரமாதித்தன் கதமாதிரித்தான்!... மீண்டும் வேதாளம் முருக்கை மரத்தில தொத்திக்கொள்ளும்!

...ஏன் நீங்கள், அசாதாரண சூழலில் மட்டுந்தான் ஒண்டு சேர்றியள்? அது கடந்துபோக, அவன் அது, இவன் இது, உவன் உது எண்டு பிரிஞ்சு பிரிஞ்சு கிடக்கிறியள்! உங்களுக்கு ஏதும் வருத்தமே!...” என முழங்கியது நெமி. அதனின் ஆவேசத்தில் நான் அமைதியானேன்!

06.

“ஊரடங்கு எடுத்தாச்சுதெண்டு கண்டபடி திரியாதேயும்! கொரோனாவின்ர கொடுக்க, இன்னும் ஒடுக்கயில்ல! இனிவரும் நாட்கள்தான் மோசமாயிருக்கும்!” என றெமி காலை வேளையிலேயே எதிர்வு கூறியதோடு, வீட்டுக்குள்ளே அடங்கி இருக்கும்படி ஆலோசனை தந்தது. ‘வீட்டில் இருங்கள் அல்லது கல்லறையில் தான் இருக்கவேண்டி வரும்!’ என்ற இத்தாலி நாட்டு அதிபரின் இரண்டு நாள்களுக்கு முன் சொன்ன வசனம்தான் அவ்வேளையில் என் நினைவுக்கு வந்தது!

‘எதுக்கும் கிடைக்கிற சாமான வாங்கி வைப்பம்!’ எனக் கடைத் தெருவுக்குப் புறப்பட்டேன். சட்டென்று றெமி, “சாமான வாங்கி வாங்கி, என்ன கடையே போடப்போறியள்!” என்று கொஞ்சம் காட்டமாகச் சொன்னது. அதனையும் கேட்காமல் கொஞ்சச் சாமான்களை எப்படியும் வாங்கிவிட வேண்டும் என்ற வைராக்கியத்தில் புறப்பட்டேன்! புறப்பட்ட வேகத்திலேயே வீட்டுக்குத் திரும்பிவந்தேன். என் வருகையையே எதிர் பார்த்திருந்த றெமி, “என்ன, போன வேகத்திலயே திரும்பி வந்திற்றியள்?” எனக் கேட்டது.

‘அங்க, நிறைஞ்ச சனம்! இருந்தவன் இல்லாதவன், அறிஞ்சவன் அறியாதவன், வந்தான் வரத்தான் எண்டு கடையில சரியானசனம்! குவிஞ்சபோய்நிண்டு, சாமானுக்கு அடிபடுதுகள்! அதில நிண்டால், கொரோனாவத்தான் வீட்டுக்குக் கொண்டு வரவேண்டி வரும் எண்டு, திரும்பிற்றன்! இருக்கிறதுகள், இல்லாததுகள் வாங்கட்டும் எண்டு நினைக்குதுகளா? சீச்சீச்சீ...!’ என்று கூறிமுடித்தேன்.

எல்லாவற்றையும் அமைதியாகக் கேட்டுவிட்டு றெமி, “நீங்க மட்டும் என்ன, இருக்கிற சாமான் காணாதெண்டா வாங்கப் போனியள்!?” என்றொரு சுய ஆய்வுக்கான வினா ஒன்றைத் தூக்கிப் போட்டது. நான் விக்கி விறைத்துப்போய் நின்றேன்.

07.

காலையில் கடைக்குப்போய் வெறும் கையுடன் திரும்பி வந்த நான், ஊரடங்குச் சட்டம் அமுலுக்கு வருவதற்கு முன்பு ஒருதடவை கடைப்பக்கம் போய்வருலாம் என முடிவுசெய்தேன்.

சாமான்கள் இப்போதைக்குப் போதுமானதாக இருந்தாலும், 'கிடைக்கும்போது வாங்கி வைப்பம்' என்ற மனநிலை என்னை வீட்டில் இருக்க விடவில்லை! இருக்க முடியாவிட்டால் என்ன செய்வது என்று எண்ணியபடி கடைத்தெருவை நோக்கி நல்ல வெயில் நேரம் புறப்பட ஆயத்தமானேன்.

வீட்டு வளவு வாசலைக் கடந்துபோக ரெமியின் நண்பி றீனா எதிர்ப்பட்டு, "என்ன, சாமான் வாங்கிறதிலயே குறியாத் திரியிறியள் போல கிடக்கு!" என என் அங்கலாய்ப்பை அப்பட்டமாகச் சொல்லிக் காட்டியது! வெட்கமாகத்தான் இருந்தது! இருந்தாலும், 'இதிலென்ன வெக்கமும் துக்கமும் கிடக்கு!?' என அதற்கு ஒரு நியாயம் கற்பித்துக் கொண்டு மோட்டார் சைக்கிளில் ஏறி அமர்ந்தேன்.

றீனா, "அதுசரி, 'அவசரமெண்டால், இரண்டொரு வார்த்தைகள்ள கத', 'என்ன எண்டாலும், ஒரு மீற்றருக்கு அங்கால நிண்டு கத!', 'இப்போதைக்கு என்னைப் பாக்கத் தயவுசெய்து வீட்டுப்பக்கம் வந்துடாத!', 'என்ன எண்டாலும் ரெலிபோனில சொல்லு!', 'வேலை இல்லாட்டி பறவாயில்ல, உயிர் முக்கியம்!' எண்டு பல கட்டுப்பாடுகளையும் கட்டளைகளையும் நீங்கள் போனில அடிக்கடி சொன்னதைக் கேட்டுக் கொண்டுதான் இருந்தனான்! நல்லதுதான்.

...காலத்துக்கு ஏற்றமாதிரி நடக்கத் தொடங்கீற்றியள். அப்ப, நீங்கள் தப்பிப் பிளைப்பியள்!" என்ற அதனின் வார்த்தைகளைக் கேட்டதின் பின் மனம் கொரோனாவை நினைத்து விட்டதுபோல்! பயணத்தை நிறுத்தும்படி மேலிருந்து கட்டளை பறந்து வந்தது.

08.

மீண்டும் ஊரடங்கு அன்று மாலை அமுலுக்கு வந்தது. “கோயில் குளம் இல்லாம, இப்பிட்யே எத்தின நாளைக்கு இருக்கிறது!” என வீட்டு விறாந்தையில் இருந்தபடியே பெருமூச்சு விட்டேன்.

எனக்கருகில் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு கிடந்த நெமி எழுந்து என்னை ஒரு தடவை உன்னிப்பாகப் பார்த்துவிட்டு, “கோயிலுக்கு பள்ளிக்கு விகாரைக்கு எண்டு போறிகள், கும்பிடுறிகள், மண்டாடுறியள், ஓதுறியள்! இவை எல்லாம் செய்தும், உங்களில, என்ன மாற்றம் இருக்குது? ஓராளுக்கு ஓராள் ஏட்டிக்குப் போட்டி, ஓராள் நல்லாவந்தா மற்றாளுக்குப் பொறுக்காது, இவர் வசதியா இருந்தா அவருக்குப் பிடிக்காது, அவரோட கதச்சா இவருக்கு சகிக்காது, நான் பெரிசா நீ பெரிசா, அவயவிட நான் குறஞ்சநானே எண்ட பெரும வேற!... இப்பிட்யான மனநிலையோட ஏன் அங்க போறியள்! ‘ஷொஓ’க் காட்டவே!” என இடைவேளை இல்லாமல் இரைந்து தள்ளியது.

நெமியின் ஆவேசத்தில் கலங்கிப்போன நான் ஒன்றும் பேசவில்லை, பேச்சு வரவுமில்லை! பின்னர், அதுவாகவே கொஞ்சம் குரலினைத் தாழ்த்தித் தொடர்ந்தது: “யோசிச்சிப் பாருங்கோ! உங்கட மனம் மாறாம, பழக்கதோசத்தில் போனிகளெண்டால், ஒரு பிரயோசனமும் இல்ல. உங்கட மன்றாட்டையோ, பிராத்தனையையோ, பிரித்தையோ, ஓதுதலையோ ஒறுத்தலையோ ஒரு கடவுளும் கேட்கப் போறதில்ல! முதல்ல, மனிசர மனிசர் மதிக்கப் பழகுங்க, ஒருத்தர ஒருத்தர் ஏற்றுக் கொள்ளுங்க, ஒருவர் ஒருவர் ஏமாத்தாதீங்க, ஒருவருக்கு ஒருவர் உண்மையா இருங்க, அடுத்தவருக்கு நன்மையச் செய்க, மற்றவைகளும் நல்லா இருக்கணும் எண்டு நினைங்க, காருணியத்தை கடைப்பிடிங்க... இதுகளைச் செய்து பாருங்க, நீங்க கும்பிற்ற தெய்வம் உங்கட இதயக் கூட்டுக்குள்ள வந்து குடியிருப்பான்!” எனத் தனக்குள் இருக்கும் இயல்பான ஆன்மீகத்தைப் பொழிந்து தள்ளியது.

குற்ற உணர்வு மனதைக் குத்த, என் அறையை நோக்கி மௌனமாய் நகர்ந்தேன்.

09.

வழமையாகத் துயிலெழுப்பும், பாண் விற்பவனின் முச்சக்கரவண்டிச் சத்தம் கேட்காமலே விழித்துக் கொண்டேன். அப்போதுதான் ஊரடங்குச் சட்டம் அமுலில் இருப்பது நினைவுக்கு வந்தது. என் படுக்கை அறையிலிருந்து சென்று வெளிக்கதவைத் திறந்தபோது முற்றத்துக் காலை வெயிலில் றெமி குந்திக்கொண்டு இருந்தது. காலை வெயில் உடலுக்கு உகந்தது என்று, சிறுவயதில் பாடசாலையில் சுகாதாரம் சம்மந்தமான வகுப்பெடுத்த மருத்துவர் ஒருவர் கூறியது அந்நேரத்தில் நினைவில் நிழலாடியது. அவ்விடத்தில் நின்று சில உடற்பயிற்சியில் ஈடுபட்டேன்.

அயல்வீட்டு என் நண்பர் ஒருவர் என்னுடைய நடமாட்டத்தை அவதானித்துவிட்டு அவருடைய வீட்டு வளவில் இருந்தபடியே, “இப்பிடி எத்தின நாளுக்குத்தான், வீட்டுக்குள்ள அடைபட்டுக் கிடக்கிறது!” என்று என்னிடம் சொல்ல, நானும் பதிலுக்கு, ‘இந்த நிலமை நீளும் போலதான் கிடக்கு!’ என்றேன்.

எங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு கிடந்த றெமி தன் விளையாட்டினை மீண்டும் ஆரம்பித்தது: “நீங்கள் ஓட்டமும் நடையுமா ஓய்வில்லாமல் ஓடியோடித் திரியேக்க, கெதியா முடங்குவியள் எண்டு எங்களுக்கு நல்லாத் தெரிஞ்சது! ஆனா, நாங்கள் சொன்னால் நீங்கள் கேட்டிருப்பியளே!?... இப்பிடி ஓய்வுறக்கம் இல்லாமல் ஓடித்திரியேக்க, உங்கட வீட்டில உள்ள வயசுபோனதுகள், ‘சுடுதண்ணி குடிச்ச நாய்மாதிரி ஓடித்திரியாத’ எண்டும் சொல்லுறத நான் கேட்டிருக்கிறன். எப்ப நாங்கள், சுடுதண்ணி குடிச்ச நாங்கள்? எப்ப நாங்கள், உங்களமாதிரி ஓடித்திரிஞ்ச நாங்கள்?... இதாலதான் நாங்கள் ஏதும் சொல்லுறதில்ல! சொன்னால், ‘உந்த விசர் நாய்கள், விசர்க்கதை கதைக்குதுகள்’ எண்டு எங்கள விசராக்கி, ‘சீ நாயே’ எண்டும் விரட்டியிருப்பியள்! அதனால, வீண்வில்லங்கத்த, ஏன் விலைக்கு வாங்குவான் எண்டு போட்டதத் திண்டுட்டு, வாயப் பொத்திக்கொண்டு இருந்திற்றம்! இப்ப, வைத்தியர்கள் அரசாங்க அதிகாரிகள் சொல்லுறதக் கேட்டு, ரண்டு கிழமைக்கு வீட்டவிட்டு அசையாமல் இருக்கப் பாருங்க. அப்பதான், உந்தக் கொடிய கொரோனாவிலிருந்து தப்பிப் பிளைப்பியள்!” எனக் கூறிவிட்டு அயல்வீட்டை நோக்கி விரைந்தது!

10.

“இப்ப இருக்கிற நிலமையில், நீங்களும் இந்த உலக மக்களும் உய்யவேணும் எண்டால், எல்லாரும் வீட்டில தனிமைப்பட்டுத்தான் இருக்கவேணும் கண்டியனோ!...” என்ற றெமியின் வார்த்தைகளைக் கேட்டதும், நாள் முழுவதும் வீட்டுக்குள் சும்மா இருந்த எனக்குக் கோபம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது. ‘விசர்க் கதை கதைக்காத! உன்னமாதிரி, வேலவெட்டி இல்லாம குந்திக்கொண்டு வீட்டில சும்மா இருக்கேலுமே?’ எனப் பாய்ந்தேன்.

றெமி அமைதியாக ஆரம்பித்தது: “பாத்தியே பாத்தியே, காலையிலதான் இதப்பற்றிச் சொன்னன்! அதுக்கிடயில மறந்திற்று ஒரு மனிசெண்டு கதைக்கிராய்! என்ற கத உனக்கு விசர்க்கதயாக் கிடக்கு என!... தெரியாமத்தான் கேக்கிறன், நான் என்ன சும்மா குந்திக்கொண்டு இருக்கிறன் எண்டே இத்தனை நாளும் நினைச்சுக்கொண்டிருந்த நீ? அப்ப, நான் உனக்குக் காவலா இருக்கிறது, உனக்குத் தெரியேல்ல! நான் உன்னோட அன்பாப் பழகிறது, நீங்கள் கண்டுகொள்ளேல்ல! நான் உனக்கு விசவாசமாய் இருக்கிறது, உனக்கு விளங்கேல்ல! சாகுந்தனயும் நாங்க உங்களுக்கு விசவாசமா இருந்தும், உங்களுக்குக் கோபம் வரேக்க, ‘நன்றிகெட்ட நாயே!’ எண்டுதான் பேசித் தள்ளுவியள்! இது உங்களுக்கு நல்லா இருக்குதோ எண்டு கொஞ்சம் யோசிச்சப் பார்!... அதுசரி, இன்னொண்டக் கேக்கவேணும், குறநினைச்சப் போடாத!

...நீ ஏன் சும்மா குந்திக்கொண்டு இருக்கவேணும்! நீ என்ன வலதுகுறஞ்ச நீயே, இல்ல தெரியாமத்தான் கேட்கிறன்! வீட்டில செய்யிறதுக்கு எத்தின வேலகிடக்கு!? வீட்டுத் தோட்டம் செய்யலாம், வீட்டுல உள்ள புல்பூங்கண்டுகளுக்கு பசளபோட்டு தண்ணீர் விடலாம், சமைக்கலாம், எழுதலாம், வாசிக்கலாம், பிராத்தனை செய்யலாம், உடற்பயிற்சி செய்யலாம், நல்ல படங்களப் பாக்கலாம், நீண்ட நாட்கள் கதைக்காத நண்பர்களோடு தொலைபேசியில சுகம் விசாரிக்கலாம்... இப்பிடிச் செய்யக்கூடிய எத்தனையோ விசயங்கள் இருக்க, இந்தநாலு அஞ்சுநாளா, எப்பபாத்தாலும் ‘சும்மா இருக்கேலுமே, சும்மா இருக்கேலுமே’ எண்டு சொல்லுறதத் தவிர, வேற என்ன செய்யிறாய்? ஆகமிஞ்சினால் பாக்(bag)கத் தூக்கிக்கொண்டு

சாமானுக்குப் போவாய்! உனக்கு வெக்கமாயில்ல!” என்று கூறிவிட்டு விறுக்கென்று வீட்டுக்குப் பின்னால் சென்றது.

‘இதுக்குப் பிறகும் நான் சும்மா இருக்க முடியுமே! எனக்கும் ஒரு மானம், ரோசம், சூடு, சுரணை இருக்குதெண்டு அது உணரவேணும்! வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதம்!’ என மனதுக்குள் எண்ணியபடி மணவெட்டியோடு வீட்டுத்தோட்டம் செய்யப் புறப்பட்டேன். கூடவே ரெமியும் வந்து துணைக்கு நின்றது.

11.

நான் மணவெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு செல்ல ரெமி என்னைப் பின்தொடர்ந்தது. தோட்டத்துக்கு வந்து, ஒவ்வொரு தடவையும், ஏதோ ஒன்றைப்பற்றிப் பலதையும் பத்தையும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்.

“தோட்டம் செய்யிறது உடம்புக்கு மட்டுமில்ல, உள்ளத் துக்கும் நல்லது கண்டியோ. அத்தோட, இந்த நாட்கள்ள கிருமி நாசினி தெளிச்ச மரக்கறிகளத்தான் கூடுதலாச் சந்தைக்குக் கொண்டுவாறாங்கள்! வீட்டில இவற்ற நாம செய்யிறதால, இயற்கைப் பசளையள இட்டு, நம்மட விருப்பம்போல செய்யலாம். நான் மரக்கறியப் பெரிசா விரும்பிறதில்ல எண்டாலும், நாம செய்யேக்க, ஒரு சந்தோசம் இருக்குது கண்டியோ!...” என பவ்வியமாக ஆரம்பித்தது ரெமி.

“உந்தப் பெடிபெட்டைகள், சொல்றது ஒண்டையும் கேக்காமல், பெரிசா வெட்டி வீழ்த்துற நினைப்பில, அசட்டையீனமா ஓடித்திரியினம்! உப்பிடயெண்டால், உது ஆபத்திலதான் போய்முடியும் போலகிடக்கு! மேற்கத்தேய வல்லரசுகள் எண்டு கொடுக்குக் கட்டிக்கொண்டு கொடிகட்டிப் பறந்தவ, இப்ப என்ன பாடுபடுகினம் எண்டு செய்திகளப் பாத்தாத் தெரியும்! உவைகள் கவனமாவீட்டில ஓய்திருக்கவேணும். இல்லாதுபோனால், உவன் இத்தாலிப் பிரதமர் சொன்னதுபோல, வீட்டில ஓய்ந்திருக்கேல்ல எண்டால் கல்லறையிலதான் ஓய்வெடுக்கவேண்டி வரும்! அதனாலதான் சொல்லுறன், உந்த வைரச எதுத்துநிண்டு வெற்றிகொள்ள வேணும் எண்டால், வருமுன் காப்பதுதான்

திறம்! உத, நான் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லுறன் எண்டு கோபிச்சுப் போடது! ஏன் சொல்லுறன் எண்டால், இது ஒரு பொல்லாத தொற்றுநோய் கண்டியோ! ஒவ்வொருவரையும் ஒவ்வொருமாதிரித் தாக்குமாம்! அதினர் வீரியம், ஆளுக்கு ஆள் வித்தியாசப்படுமாம்! உதுகள விளங்காமல், பின்விளைவுகள அறியாமல், உதுகள் பட்டியத் திறந்துவிட்ட பசுமாடுகள் மாதிரித் திரியினம்!” என இம்முறை மிக நிதானமாக ரெமி ஆலோசனை தந்துகொண்டிருந்தது.

தோட்டம் வைக்கவேண்டிய நிலப்பகுதி முழுவதையும் கொத்திப் பசளையிட்டு, பாத்திகட்டியதே தெரியாமல் போனது ரெமியுடனான இன்றைய பொழுது!

12.

ஊரடங்குச் சட்டம் நாளை நீக்கப்படுவதாக வானொலி அறிவிப்பைக் கேட்டதும் சாமான்கள் வாங்கி வைக்கலாம் என மனம் சிந்திக்கத் தொடங்கியது. காலையில் எழுந்ததும் முதல் வேலையாக கடைக்குப் போகலாம் என எண்ணிக்கொண்டு நித்திரைக்குச் சென்றேன்.

விடிந்ததும் விறுவிறு என்று பையைத் தூக்கிக்கொண்டு புறப்பட்டேன். அப்போதும் அரைத்தூக்கத்தில் கிடந்த ரெமி, ஒன்றரைக் கண்ணால் பார்த்தபடி, “உந்த நேரத்தில எங்க போறியள்?” எனக் கேட்டது. “சாமான் வாங்க” என்றேன். புலிபோல பாய்ந்தெழுந்த ரெமி, “உனக்கென்ன விசரே பிடிச்சிற்றுது! கெதியாச் சாகப் போறியே! நிலம வரவர மோசமாகும் மோசமாகும் எண்டு, திரும்பத் திரும்ப டாக்குத்தர்மார் சொல்லுறாங்கள்! அதுகள ஒண்டும் காதில போடாமல், சாமான் வாங்கிக் குமிச்சி, ஒலிம்பிக் சாதனயே படைக்கப் போறிகள்!? ரண்டு கிழமையென்ன, நாலு கிழமையெண்டாலும் ஒருவேளக்கஞ்சி குடிச்சாலும் பரவாயில்ல, உந்தத் தொற்றுவராமல் பாத்துக்கொள்ளுங்கோ! அதுக்கு ஒரே வழி, வீட்டில இருக்கிறதுதான் எண்டு அவங்கள் கெஞ்சி மண்டாற்றாங்கள்! இதுகள், சாமான் வாங்க, சக்கட்ட வாங்க, கத்தரிக்கா வாங்க, கருவாடு வாங்க எண்டு ஆடுகள்மாதிரி அலஞ்சு திரியிதுகள். வாங்கி வாங்கி வையுங்கோ, அதத்

தின்னுறதுக்கு ஆக்கள் வேணும் எண்டதையும் மறந்து போகாதேங்கோ! சுவர் இருந்தால்தான் சித்திரம் வரையலாம்.” என்றதுடன் அது அமைதியாகி அங்கிருந்து சென்றுவிட்டது.

றெமியின் வேகத்தையும் விவேகத்தையும் பார்த்து வியந்து எடுத்த உந்துருளியை ஓரமாக நிறுத்திவிட்டு நேராகத் தோட்டத்திற்குப் போனேன். றெமி, வாலை ஆட்டிக்கொண்டு அங்கு என்னை வரவேற்றது.

13.

தேநீர் பருகிவிட்டு தோட்டப் பக்கம் போனேன். றெமி, அங்கு என் வருகையைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றது. விதைத்த விதைகளுக்கு நீர் பாய்ச்சத் தொடங்கினேன். அவ்வேளையில், என் நண்பர் ஒருவர் அலைபேசியில் தொடர்புகொண்டிருந்தார். தற்போதைய நிலவரங்களைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டோம்.

அவ்வுரையாடலில் மருத்துவ வட்டாரங்களின் எதிர்வு கூறல்களின்படி ‘சுனாமி கொரோனா’ அபாயத்தைக் குறித்து அவருக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். வரப்போகும் இரண்டு மூன்று கிழமைகளில், சுனாமி எப்படித் திடீரென வந்து ஒரே நேரத்தில் மக்களை வகைதொகையின்றிக் கொன்றொழித்ததோ, அதுபோல கொரோனா வைரசினால் பாதிப்புற்ற நோயாளர்கள் பெரும் அளவில் ஒரே நேரத்தில் சிகிச்சைக்காக படையெடுக்கும் நிலைமையோ அல்லது சாவடையும் அபாயமோ ஏற்படலாம் என்பதைக் கோட்டுக் காட்டினேன்.

எங்கள் உரையாடலைக் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த றெமி, “பழைய கததான்! இருந்தாலும் பறவாயில்ல, பயன்படும்!” எனக் கூறிவிட்டு, “சுனாமி அடிச்ச போது, ஆர் அதிகம் செத்தது?” என ஒரு கேள்வியை எழுப்பியது.

என் பதில் தாமதிக்க, “உங்கட சனந்தான்! காரணம், ஏதோ ஒண்டு கடல்ல நடக்கப்போகுதெண்டு, எங்களுக்கு ஏற்கனவே விளங்கினபடியால், நாங்கள் ‘அலேட்’டாகி, கடக்கரப் பகுதியிட்டு வெளியேற்றம்! அதனால், அந்தப் பெரிய அழிவில் இருந்து, எங்கட ஆக்கள் தப்பிப்பிளச்சவ

எண்டு சொல்லுவினம்! தப்பித்தவறி எங்கடாக்கள் உங்களுக்கு 'அலேட்' தந்திருந்தால், 'உந்த நாய்களினர கதய விட்டுட்டு, வேலயப் பாருங்கோ' எண்டு எங்களக் கேவலமாச் சொல்லியிருப்பியள். அல்லது சாமான்களக் கட்டுறதில் நின்றிருப்பியள், அது வந்து, அப்பிடயே, எல்லாரையும் ஒரேயடியா அள்ளிக்கொண்டு போயிருக்கும்! அதனால்தான் திரும்பத்திரும்பச் சொல்லுறன், தயவுசெய்து அவங்கள் சொல்லுறதக்கேட்டு வீட்டில இருங்கோ, வீட்டில இருங்கோ எண்டு! அல்லதுபோனால் வில்லங்கத்தில்தான் போய்முடியும்! சூடு கண்ட பூனை அடுப்பங் கரையை நாடாது." என றெமி கூறிமுடிக்க, பொழுதும்பட்டது. இருவரும் தோட்டத்தைவிட்டு வெளியேறினோம்.

14.

அயல்வீட்டுப் பிள்ளைகள், 'அறம் செய விரும்பு, ஆறுவது சினம், இயல்வது கரவேல், ஈவது விரக்கேல், உடையது விளம்பேல், ஊக்கமது கைவிடேல், எண் எழுத்து இகழேல், ஏற்பது இகழ்ச்சி, ஐயம் இட்டு உண், ஒப்புரவு ஒழுக்கு, ஒதுவது ஒழியேல், ஒளவியம் பேசேல், அஃகம் சுருக்கேல்' என ஆத்திசூடியின் தொடக்க வரிகளை சத்தமாகச் சொல்லிக்கொண்டு நின்றார்கள். ஆத்திசூடியின் மகிமையை, பெருமையை, சிறப்பை, உன்னதத்தை பிள்ளைகள் அறிய இன்றைய பெற்றோர் ஊக்க சக்திகளாய் இருப்பது குறித்து மனம் பேருவகை அடைந்தது.

இதுபற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, 2016 இல் 'சிறகடிக்கும் சிட்டுக்கள்' என்ற சிறுவர்களுக்கான கவிதை நூலை ஆக்கியபோது படைத்த என்னுடைய வரிகளான, 'அன்பான மனம் வேண்டும், ஆறுதலான அகம் வேண்டும், இனிதான சொல் வேண்டும், ஈரமான இதயம் வேண்டும், உண்மையான உறவு வேண்டும், ஊக்கமான உள்ளம் வேண்டும், எமக்கான உரிமை வேண்டும், ஏற்றமிசு வாழ்வு வேண்டும், ஐயங்கள் அகல வேண்டும், ஒன்றான நிலை வேண்டும், ஓரணியில் நிற்க வேண்டும், ஒளவியம் தவிர்க்க வேண்டும், அஃது நலமாக வேண்டும்' ஆகியவற்றை எடுத்து பெரிய சத்தமாக ஒருதடவை வாசித்து மகிழ்ந்தேன்.

இதனைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த றெமி, “ஓளவை யாரினர் ஆத்திசூடியும் அன்புராசாவின்ர ஆத்திசூடியும் சோக்காதான் கிடக்குது! அதேவேளையில், இப்ப இப்ப கட்சுட ‘கொரோனா ஆத்திசூடி’யல்லோ வந்துகிடக்கு!” என்று ஒரு புத்தம்புதிய தகவலைக் கூறியது. ஆச்சரியமாகப் பார்த்தேன்.

றெமி ஆர்ப்பரித்துக்கொண்டு, “அடிக்கடி கையக்கழுவு, ஆபத்தை அறிந்துகொள், இல்லத்தில் தரித்திரு, ஈரடி தள்ளி நில், உற்றாரை ஒதுக்கி வை, ஊரடங்கை மதித்து நட, எங்கேயும் சுற்றாதே, ஏக்கத்தை அடக்கி வை, ஐயமின்றி அனைத்தும் உண், ஒதுங்கியிருக்கக் கற்றுக்கொள், ஓரிடத்தில் ஓய்ந்திரு, இஃது அறிதலே இப்போதைக்கு இனியவாழ்வு!” என்று சொல்லிவிட்டு ஊ... ஊ... என தனக்கே உரிய இசையை எழுப்பி பாடிக்காட்டியது. நான் சொர்கித்துப்போய் நின்றேன்.

15.

றெமிக்கும் எனக்கும் இடையில் ‘கொரோனா ஆத்திசூடி’ பற்றிய கலந்துரையாடல் ஆரம்பமானது. ‘அடிக்கடி கையக்கழுவு, ஆபத்தை அறிந்துகொள், இல்லத்தில் தரித்திரு’ எனத் தொடரும் வரிகளை நான் சொல்லிக்காட்டி, ‘இந்தக் காலத்துத் தலமுற, காலத்துக்கு ஏற்றபடி, எப்பிட்யெப்பிட்யெ எல்லாம் யோசிக்கிதுகள்?’ என்றதும், றெமி, முதலில் விட்ட இடத்திலிருந்து, தொடரைத் மீண்டும் தொடங்கியது. “அடிக்கடி கையக் கழுவுறதோட, நீங்கள், உங்கட மனங்களையும் நல்லாக் கழுவுவேணும்!” என்றொரு ஏவுகணை ஒன்றை ஏவியது. எனக்கு அதனைக் கேட்டதும், தலை சுற்றிச் சழன்றது.

அது தொடர்ந்தது: “அடிக்கடி கைகழுவிறதால, கொரோனா வைரஸ்களின் தொற்றுக்கு உள்ளாகமாட்டிகள். அதுபோல, அடிக்கடி மனங்களக் கழுவுறதால, மனத்தில இருக்கும் வைரஸ்கள அகற்றிவிடுவியள்! மனங்களுக்குள்ள, குப்பைகூளங்கள்தான் இப்ப குவிஞ்சுபோய்க் கிடக்கு! மனங்கள், சுத்தமாகவேணும் கண்டியோ! எங்கட இசைனத்துக்குள்ளயும் சண்ட வாறதுதான்! ஆனால், பரிவும் இரக்கமும் கொஞ்சம் இருக்கும்! எங்களளயும் ஒரு பழக்கம் இருக்கு! என்னண்டால், எங்கட ஓராளர், தன்ர ‘ஏரியா’வவிட்டு, வேறொரு

‘ஏரியா’வுக்கு வந்திற்றார் எண்டால், அந்தக் குறிப்பிட்ட ‘ஏரியா’க்குரியவங்கள் சேந்திருவாங்கள்! சேந்தா வேறென்ன, அந்தப் புதாள துரத்து துரத்து எண்டு துரத்திக்கொண்டுபோய், கடிக்கடி எண்டு கடிச்சப் பிறகு, உறுட்டு உறுட்டு உறுட்டு எண்டு உறுட்டி எடுத்து, அதுக்குப்பிறகு உழக்கு உழக்கு உழக்கு எண்டு உழக்கி, ஒருகை பாத்திற்றுத்தான் விடுவினம்! ஆனால், அங்கயும் ஒரு தர்மம் இருக்கும்! என்னெண்டால், அவர் தன்ர பிழைய எவ்வளவு கெதியா உணந்து, ஒத்துக்கொண்டு, கீழவிழுந்து நாலுகாலயும் தூக்கி சரண் அடஞ்சிற்றார் எண்டால், அங்கால துரத்திப்போனவ சண்டித்தனத்த நிறுத்திவிடுவினம்! பாவம் எண்டு பரிவுகொண்டு, ‘இனிமேல் இந்தப்பக்கம் தலவச்சம் படுத்துடாத!’ எண்டு சொல்லி விட்டுவினம்! ஆனால் நீங்கள் அப்பிடி இல்ல! வெட்டுத்தான், குடல் வெளியில வாற அளவுக்குக் குத்துவியள்!” என்றதும் உள்ளம் குத்துண்டவனாய் தோட்டத்து நிலத்திலேயே அப்படியே குந்திவிட்டேன்.

என் குற்ற உணர்வு மனநிலையை அறிந்த றெமி, சில நிமிடங்களின் பின் அருகில் வந்து நான்கைந்து தடவைகள் என்மீது உரசித் தடவிப் பாய்ந்து என்னை ஆற்றுப்படுத்தியது.

16.

வீட்டு முற்றத்தைக் கூட்டிக்கொண்டிருந்த என்னை மட்டைவேலியால் என் அயல்வீட்டு நண்பர் பார்த்துவிட்டு, “நேற்றுத் தொடக்கம் ஏப்ரல் ஆறு வர, ஆகக்குறஞ்சது பத்து நாளுக்கு, ஒருத்தரையும் வெளியில வெளிக்கிடக் கூடாதாம். சரியான மோசமான நாட்களா இருக்குமாம் எண்டு செய்தியில சொல்லிக்கொண்டும் ‘வட்ஸ்அப்’பில ‘மெசேஜ்’ அனுப்பிக்கொண்டும் இருக்கிறாங்கள்! இப்பிடயே, வெளியில போகாமல் வீட்டுக்குள்ள குந்திக்கொண்டு இருக்கேலுமே! விசர்தான் பிடிக்கும்!” எனச் சொன்னார். அவர் உணர்வைப் புரிந்துகொண்டு, ‘உண்மதான்!’ என்று தலையசைத்து ஆமோதித்தேன்.

“உண்மதானோ!?” என றெமி உறுமியது. “வெளியில போய், அருமந்த உசரக் கொடுக்கவே போறியள்! சரி, வெளியிலதான் இந்தக்காலத்தில போக ஏலாதெண்டால், உள்ள போங்களன்!” எனச் சொன்னபோது அதன் அர்த்தம் எனக்குப்

புரியவில்லை. இதனை, என்னுடைய முகச்சுழிப்பிலிருந்து ரெமி கண்டுகொண்டது.

மறு கணமே, “என்ன விளங்கக் கஸ்ரமாக்கிடக்கே! நான் சொல்லுறத வடிவாக் கேளுங்கோ! வெளிய பயணஞ் செய்ய முடியேல்லண்டால் என்ன, உள்ள பயணஞ் செய்யுங்கோவன்... மனதுக்குள்ள! அப்பிடிப் பயணஞ் செய்தால், உங்கட மனதுக்குள்ள கிடக்கிற காடுகரம்பைகள், கட்டாக்காலிகள், காவாலித்தனங்கள் எல்லாத்தையும் நீங்களே கண்டுபிடிச்சு, அவற்றை எப்பிடிக்காலிசெய்யலாம் எண்டதையும் சிந்திச்சு செயற்படுத்தலாமல்லே! அத்தோட, உந்த அகப் பயணஞ் செய்தால் பல புதிய இடங்கள், பல புதிய களங்கள், பல புதிய அனுபவங்கள்ப் பெறலாம் கண்டியளோ. சும்மா இருந்துகொண்டு வெளியில போகவேணும் எண்டத யோசிச்சு யோசிச்ச தல தட்டாமல், கொஞ்சம் வித்தியாசமா வாழ்க்கையப் பாத்தால் வெற்றிதான்! அப்ப, இனிவரப்போற ரண்டு கிழமைக்கு, வெளியில போறதில்ல எண்டும், உள்ளுக்குள்ள - மனதுக்குள்ள அகப்பயணம் செய்யப்போறன் எண்டதையும் தீர்மானமா எடுத்துக் கொள்ளுங்கோ!” என இரண்டு பேருக்கும் அறிவுரை பகர்ந்தது.

அயல்வீட்டு அன்பர் மண்வெட்டியோடு அவரின் வீட்டுத் தோட்டத்துக்குப் போனார். ரெமி என்னருகே வந்து, “நான் சொன்னது சரியே?” எனக் கேட்டுவிட்டுச் சிறு புன்முறுவலுடன் என் கால்களை வருடிச் சென்றது.

17.

மாலைநேரம் வீட்டு வளவுக்கு முன், சில துப்பரவுப் பணியைச் செய்துகொண்டிருக்க, ரெமியும் என்னுடன் வந்து இணைந்துகொண்டது. ரெமியைக் கண்ட அயல்வீட்டு நாய் நண்பி ரீனா ஓடிவந்து ரெமியை ஆரத் தழுவிக்கொண்டது. உடனே, “ஒரு மீற்றர் இடைவெளியை ‘மெயின்ரேன்’ பண்ணுங்கோ!” என்று பகிடியாகச் சொன்னேன். ரெமியின் நண்பி, “அது உங்களுக்குத்தான், எங்களுக்கில்ல!” என்று சொல்லிச் சிரித்தது.

நாங்கள் இப்படிக்கதைத்துக்கொண்டிருக்க, அயலிலுள்ள இளையோர் சிலர் வேலிகளால் எங்களை எட்டிப்பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள். அவர்களைக் கண்டதும் நெமி ஆரம்பித்தது: “இந்தப் பெடிபெட்டைகள் திரிஞ்சமாதிரிக்கு, இண்டைக்கு வீட்டுக்குள்ள கிடந்து விளையாட வேண்டியதாப்போச்சுது! உந்தப் பெடிகள், அந்தச்சள்ளான நாலு, அஞ்சிலட்சம் குடுத்து வாங்கி, முறுக்குமுறுக்கெண்டு இந்த உலகமெல்லாம் முறுக்கித் திரிவாங்கள்! அதுக்கு ஏற்றமாதிரி, உந்தப் பெட்டையள்! சூட்டியோ, ஸ்கூட்டியோ எண்டு சொல்லுவினம்! அதில சவாரி செய்வினம். தேவையோட ஓடித்திரிஞ்சவயவிட, மற்றவயள் வாங்கீற்றினம் எண்டு வாங்கி, ஓடித்திரியிறவதான் அதிகம்!” என்று கூறிமுடிப்பதற்கு முன்பாகவே நெமி விட்ட இடத்திலிருந்து நீனா வெடித்தது:

“‘நீலோட்’ போட்டுட்டு, ‘வைபர்’, ‘வட்ஸ்சப்’, ‘ஐஎம்ஓ’ எண்டு ஒரு கொள்ள ‘அயிற்ற’த்த ‘டவுண்ட்லோட்’ பண்ணிவச்சி, விடியவிடியக் கதைப்பாளவ. இப்ப, வெளிய போய்வர ஏலாம, வீட்டுக்குள்ள சுருண்டு கிடக்கினம். வீட்டில ஒரு வேலயும் செய்யாயினம்! அரவாசிப்பேருக்கு சுத்துறதுதான் வேல, அல்லதுபோனால், வீட்டில சும்மா இருக்கிறது! ‘என்ன செய்யிறியள்?’ எண்டு ஆரும் கேட்டால், ‘எஸ். ஐ.’ எண்டு தாங்களே பெருமயா தங்களப்பற்றிச் சொல்லுவினம்! ‘எஸ். ஐ.’ எண்டால் ‘சும்மா இருத்தல்’ எண்டு பொருளெண்டு, அவயளே சொல்லுவினம். ‘ஏதாவது செய்யனடா?’, ‘ஏதாவது படியனடி?’ எண்டு தா(ய்), தேப்பன் சொன்னால்: ஒண்டு, மருந்தக்குடிச்சுச் சாக நிக்கும், மற்றது ஓடிப்போக ஒத்தக்கால்ல நிக்கும், அல்லது கொஞ்ச நாளைக்குக் கதபேச்சில்லாமல், சாப்பாடில்லாமல், எங்கட ஆக்கள் சிலபேருக்கு விசர்பிடிச்சா திரிவினம், அதுமாதிரித் திரிவினம்! பெத்ததுகள், ‘ஏனடா இதப்பெத்தன்!’ எண்டு வெளியிலுஞ் சொல்லிக்கொள்ளாமல், உள்ளுக்கையும் வச்சுக்கொள்ள முடியாமல், கண்ணீர்வராமல் கத்துங்கள். அதுகள், ஒண்டும் தெரியாததுபோல, ஸ்கூட்டில போய்வருவாளவ! ஊரடங்குச் சட்டம் அறிவிச்ச உடன, உவைகள் எல்லாரும் ஓடிப்போய் ‘புள்’ளா பெற்றோள் அடிச்சி ஏன் வச்சிருக்கினம் எண்டு தெரியுமே!? ஊரடங்குச் சட்டம் எடுத்ததும் ஓடித்திரியத்தான்!” என்று கோடைமழை இடிபோல துடைத்தெடுத்தது நீனா! நிமிர்ந்து பார்த்தேன், எட்டிப்பார்த்துக் கொண்டிருந்த தலைகளைக் காணோம்!

18.

ஊரடங்குச் சட்டம் தளர்த்தியிருந்தாலும் இரண்டு கிழமைகளுக்கு வெளியே போவதில்லை என்ற தீர்க்கமான தீர்மானத்தோடு வீட்டு முற்றத்திற்கு வந்தேன். அங்கு ரெமியும் நீனாவும் விளையாடிக்கொண்டு நின்றன.

என்னைக் கண்டதும் நீனா, “ஊரடங்குச் சட்டம் எடுத்திற்றாங்கள்! உந்தா உதுல போட்டுவாறன் எண்டு வெளிக் கிடுவியன்! வெளிக்கிடேல்லயே!?” எனக்கேட்டது. “இந்த நாட்கள்ள வெளியில போகவேண்டாம் எண்டு திரும்பத்திரும்ப டாக்குத்தர்மாரும் அரசாங்கமும் அறிவிக்கிறாங்கள்! பத்து நாளா வீட்டுக்குள்ள இருந்திற்றம், இருக்கிறதோட இன்னும் கொஞ்ச நாள் இருந்திற்றம் எண்டால் பிரச்சனயில்லத்தானே!” என்றேன்.

ரெமி, “பறவாயில்ல, கொஞ்சமாவது புத்தி வேலசெய்யிது!” என்று கூற, நீனா, “உங்கட ராசி என்ன ராசி?” என என்னிடம் கேள்வி ஒன்றை எழுப்பியது. “உந்த ராசி ஒண்டும் நான் பாக்கிறதில்ல!” என ஒரேயடியாகக் கூறினேன். உடனே ரெமி, “உதுகள் ஒண்டும் அவர் பாக்கவும்மாட்டார், உதுகள்ள அவருக்கு நம்பிக்கையுமில்ல!” என்று எனக்குக் கேட்காத மாதிரி நீனாவிடம் கூறியது.

உடனே நீனா குரலைத் தாழ்த்தி, “இல்ல இந்த 2020 வருசம் அமோகமா இருக்கும், பிரகாசமா இருக்கும் எண்டு பல சோதிடர்கள் சேர்ந்து ரிவியில் பேட்டி கொடுத்தவ. அதுதான் இப்பிடிச் பிரகாசமா இருக்குதோ எண்டு யோசிக்கிறன்... ராசிபலன் பாக்கிறவைக்குச் சொல்லுறன், யார் எந்த ராசிபலன் எண்டாலும் வெளிய போகாம வீட்டில் இருக்கிறதுதான் இந்த நாட்கள்ள ஒரே ராசிபலன்! மீறினால், ஐரோப்பாவில நாடுகள் படுகிற நிலமையத்தான் நீங்களும் இங்க படவேண்டிவரும்!” என்று தான் பெற்றுக்கொண்ட தகவல்களிலிருந்து நீனா பகிர்ந்தது.

“இதுக்குப் பிறகும் யாரும் மேச்சல் மாடுகள்மாதிரிச் திரிஞ்சால், அவங்கள கணக்கிலயும் எடுக்கப்படாது!” என்று அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறியது ரெமி. கூறிவிட்டு, “அப்ப,

நீங்க வீட்டில் இருங்கோ, நான் கொஞ்ச நேரம் நீனா வீட்ட போய் விளையாடிற்று வாறன்!” என்று ரெமி சொல்ல, நீனா வேலியால் பூந்துகொண்டு தன் வீட்டுக்கு ஓடியது. ரெமி நீனாவைப் பின்தொடர்ந்தது. சில நூல்களைப் புரட்டலாம் என நான் என் அறைக்குள் சென்றேன்.

19.

நீனாவின் வீட்டில் விளையாடி முடித்து, ரெமியும் நீனாவும் சேர்ந்து வந்துகொண்டிருந்தன. வீட்டு விறாந்தையின் முன்பக்கத்தில் எழுதிக்கொண்டிருந்தேன். “என்ன, ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருக்கிறியள்போல கிடக்குது!” என ரெமி கேட்டது.

அருகில் நின்ற நீனா, “நீங்கள் எழுதுகிறீங்களாம் என்று ரெமி சொன்னது. எங்கள் வச்சுக்கொண்டு, ஏதாவது எழுதிக்கிழுதி, ‘கொமடிகிமடி’ பண்ணாதிங்கோ!” என்றது புன்னகையுடன்! மேலும், “உங்கள் நிறையப்பேர், வாசிக்கிறது இப்ப சரியான குறைவு எண்டுதான் நினைக்கிறன்! ஏனெண்டா, ஓடித்திரியிறதிலதான் நேரம் நிறையப்போகுது! அப்பிடி வாசிச்சாலும், ஒரு சொட்டு நேரம்தான் வாசிப்பியள்! அல்லதுபோனால், ‘போண்’ எடுத்து நோண்டிக்கொண்டு இருப்பியள். அதிலயும் வாசிக்கலாம்தான், ஆனால், ‘சீரியல்’ சா ஒண்டையும் நீண்டநேரம் வாசிக்க ஏலுமே!... பேப்பர எடுத்தால், தலைப்புகள் மட்டும் பாப்பியள். பாத்துப்போட்டு அதுக்கு வியாக்கியானம் குடுக்கிறதெண்டால் விடியவிடியக் குடுப்பியள். புத்தகங்கள் எண்டால், பரீட்சையோட சம்மந் தப்பட்டதா இருக்கவேணும்! அல்லது ‘புறமோசன் ரெஸ்ட்’ க்கு உரியதா இருக்கவேணும். அப்பிட்யெண்டாலும், ‘ரெஸ்ட்’ க்கு வாற பகுதிய மட்டும் படிப்பியள்!...” என்று நீனா சொல்லிக்கொண்டிருக்கக் கூடியதாகவே ரெமி இணைந்து கொண்டது:

“இப்பிட்யான நிலயில், நீங்கள் எழுதிப் ‘போஸ்ட்’ பண்ணிக்கொண்டிருப்பியள், உவங்கள், ‘இந்தாளுக்கு வேல வெட்டியில்லாம, வேலமினக்கட்டு, உத எழுதிக் கொண்டிருக்குது’ என்று சொல்லுவினம். அல்லது, அங்கின மேலால சில வரிகள வாசிச்சுப்போட்டோ அல்லது வாசிக்காமலே ‘லைக்’ ஒண்டப் போட்டுட்டு இருப்பினம்! நான் சொல்லி, நீ எழுதுறத

நிப்பாட்டவே போறாய்! எழுதும் எழுதும்! விருப்பம்போல எழுதும்!” என ரெமி கூறிமுடித்ததும் இருவரும் அப்படியே தரையில் படுத்துக்கொண்டு என்னையே பார்த்தவண்ணம் குட்டி உறக்கம் போட்டன.

20.

குட்டி உறக்கத்திலிருந்து எழுந்து ரெமியும் நீனாவும் வெளியே சென்று பொழுதுசாயும் நேரம் வேலியால் பூந்து உள்ளே வந்துகொண்டிருந்தன. நான் முற்றத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தேன்.

“நீங்கள் எல்லாம் அடைபட்டுக் கிடக்க, நாங்கள் எல்லாம், ஜாலியாச் சுத்தீர்ருவாறம்! நீங்கள் வீட்டவிட்டு வெளியில வெளிக்கிட ஏலாம இருக்க, நாங்க விருப்பம்போல போய்வாறம்! கவலயாத்தான் கிடக்கு, ஆனா, இந்த விசயத்தில உங்களுக்கு உதவிசெய்ய எங்களுக்கு வழியில்ல! வைரசு வந்ததால உலகம் பூராகவுமுள்ள உங்கட இனசனம் இண்டைக்கு உறஞ்சபோய் கிடக்கினம். அண்டண்டாடு உழச்சி சாப்பிடுறவையினர் பாடுதான் பெரும்பாடா இருக்கும்! உள்ளவையள் தின்னுவினம், இருக்கிறதோட இன்னும் சேத்து வாங்கிவைப்பினம்!” என்று நீனா சொல்லிக்கொண்டிக்க, அஞ்சலோட்டக் கோலினை ஆள்மாற்றி வாங்கி ஓடுவதுபோல நீனாவிடமிருந்து ரெமி பெற்றுக்கொண்டு ஓடத் தொடங்கியது.

“ஆபத்து வந்ததும், ‘ஐயோ ஆண்டவரே அடிமையக் காப்பாத்து’, எண்டும் ‘அப்பனே முருகா’ எண்டும் கையேந்துவியள். துன்பம் தொலைஞ்சதும், திரும்பப் பிடிக்கும் திமிர்! இந்த வைரஸ் விசயத்த எடுங்கோவன்! எத்தின கதயள், எத்தின சந்தேகங்கள்! ஒருவன், வளத்த வைரஸ் என்கிறான். மற்றவன், வைரஸ் கிடங்கில இருந்து வந்தது என்கிறான். இன்னொருவன், வெளவால்ல இருந்து வந்தது என்கிறான். வேறொருவன், இதுகள் ஒண்டும் இல்லையப்பா, ஏற்கனவே இருந்த வைரஸ்தான் இது என்கிறான். அட துலைவான்களே, ஏண்டா அதயும் இதயும் வாய்க்கு வந்தமாதிரிச் சொல்லி குஞ்சுருமான்களுக்கும் கிழடுகட்டைகளுக்கும் பயப்பீதிய ஏற்படுத்திறியள்! இதுகள் யோசிச்சே, கனபேருக்கு இதயம் நிண்டுடும்! இத்தின பல்கலைக்கழகத்த வச்சிருக்கிறியள்,

இத்தின ஆராச்சிகளப் பண்ணுறியள், கண்டறியாத படிப்ப வருசக்கணக்கில படிக்கிறியள், படிச்சுப்போட்டு ஆளுக் கொண்டு சொல்லுறியள், வற்ற ஆத்திரத்துக்கு, உவங்கள் எல்லாரையும் கட்டிவச்சிக் கடிக்கவேணும்!...” என ரெமி ஆவேசமாகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தது.

அவ்விடத்தில் ரெமியைத் தடுத்துநிறுத்திய நீனா, “ஏன், வற்ற ஆத்திரத்துக்கு, உவங்கள் கட்டிவச்சிக் கடிக்கவேணும் எண்டு சொன்ன நீ! கட்டிவச்சிக் கவனிக்கவேணும் எண்டல்லே அந்த வசனநட வந்திருக்கவேணும்!?” எனக் குறுக்கிட்டது. ரெமியோ, “கட்டிவச்சிக் கவனிக்கிறது உவைகளுக்குத்தான் சரி, நமக்கு கடிக்கிறதுதான் வசதி! அதனாலதான், அப்பிடிச் சொன்ன நான்!” என்று கூறிவிட்டு ஒருதலை கவ்வியும் காட்டியது. நான் சொர்க்கித்துப் போய்நின்றேன்!

21.

காலையில் எழுந்து காலைக் கடன்கள், கடமைகள் சிலவற்றை முடித்து, வெளியேவந்து, மண்வெட்டியைத் தேடினேன். அது என் கண்ணில் படவில்லை! தோட்டத்தில் இருக்கும் என எண்ணிக்கொண்டு அங்கு சென்றேன். ரெமியுடன் நீனாவையும் அவற்றின் இன்னுமொரு நண்பனையும் கண்டேன்.

என்னைக் கண்டதும் ரெமி அருகில் வந்து, “இதுதான் ரொணி! எங்கட நட்புத்தான். நீனாட விட்டுக்கு எதிர்ப்பக்கமா இருக்கிற வீட்டுக்கு, அடுத்த வீடுதான் ரொணி இருக்கிற வீடு. இடையிடையே இங்கால வந்து போகும். இப்ப ரண்டு நாளா நீனாவோடதான் எங்களுக்குப் பொழுதுபோகுது!” என வாய்க்குள் சிரித்தபடி ரொணியை அறிமுகம் செய்தது.

“நல்ல நட்புவட்டம் எண்டால் சேந்து இணைந்திருப்பது நல்லதுதானே!” என்று கூறிவிட்டு முளைத்த விதைகளுக்கு குழாய்களை எடுத்துவந்து தண்ணீர்விடத் தொடங்கினேன். தங்களுடைய பாட்டில் மூன்றும் விளையாட ஆயத்தமாயின.

அவ்வேளையில் நீனா சில கேள்விகளோடு வந்திருப்ப தாகத் தெரிந்தது. “மனதில நீண்டகாலமா சிலதக் கேட்கவேணும்

கேட்கவேணும் எண்டிருந்தன்... கேக்கலாமே?” என என்னைப் பார்த்துக் கேட்டது. ஒப்புக்கொண்டு தலையசைத்தேன்.

“அறிவுரை ஆருக்குக் கொடுக்கவேணும்?, அறிவு கூடியவைக்கா அறிவு குறைந்தவைக்கா?” என்று முதலாவது அம்பினை எய்தது. ‘அறிவு குறைந்தவைக்குத்தான் அறிவுரை கொடுக்கவேணும்!’ என்று கொஞ்சம் மெத்தனமாகச் சொன்னேன்.

“ஓரறிவு படச்ச மரத்துக்கோ, அஞ்சறிவு படச்ச மாட்டுக்கோ அல்லது ஆறறிவு படச்ச மனிசருக்கோ அறிவுகூட?” என இரண்டாவது அம்பினை அனுப்பியது. நான், ‘ஆறறிவு படச்ச மனிசனுக்குத்தான்!’ எனப் பெருமையோடு கூறினேன்.

“உண்மையில், அறிவுரை, ஆருக்குத் தேவைப்படுது!... ஓரறிவு படச்ச மரத்துக்கோ, அஞ்சறிவு படச்ச மாட்டுக்கோ அல்ல, ஆறறிவு படச்ச மனிசனுக்குத்தான்!’ என மூன்றாவது அம்பை எய்து குறிதவறாமல் என்னை வீழ்த்தியது.

உண்மையை மனதார ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிய தாயிற்று! இப்போது, ஏழாம் அறிவு என்ற சினிமாப் படத்தினை மனதில் வைத்துக்கொண்டு, நீனா நிறைவாகச் சொன்னது: “உங்களுக்கு, இருக்கிற அறிவப் பயன்படுத்த அறிவு போதாது! அப்படி இருக்கேக்க, நீங்கள் ஏழாம் அறிவையும் எட்டிவிட்டீயள்!... இனி என்ன செய்யப்போறீர்களோ!?” என்று சொல்லி பெருமூச்சு விட்டது.

நீனா சொல்லும் அத்தனையும் நிதர்சனமான உண்மை என்பதுபோலவும் அவற்றை முழுமையாக ஆதரிப்பதுபோலவும் றெமியும் றொணியும் தங்கள் தலைகளை ஆட்டி அசைத்து உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தின.

22.

றெமியும் நீனாவும் றொணியும் அடிக்கடி சேர்ந்து வீட்டு முற்றத்தில் விளையாடுங்கள். சிலவேளைகளில் தங்களுக்குள் சில விடயங்கள் குறித்து உரையாடுங்கள், கருத்துக்களைப் பரிமாறுங்கள்.

நேற்று மாலை, “நான் புதிர் ஒண்டு சொல்லுவன்! அத, அவுக்கிறியளா எண்டு பாப்பம்!?” என நீனா றெமியையும் றொணியையும் பார்த்துச் சொன்னது. சவாலை எதிர்கொள்ள இரண்டும் தயார் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட நீனா, “அஞ்சு பெரிசோ ஆறு பெரிசோ?” எனக் கேட்டது. ‘உதுல சொல்லுறதுக்கு என்ன கிடக்கு! எது பெரிசெண்டு, தெளிவாத்தானே தெரியிது!’ எனக் கூறியது றொணி.

வலு நிதானமாகவும் மென்மையாகவும் நீனா தொடர்ந்தது. “மனிசருக்கு ஆற்றிவு எண்டும் எங்கள் மாதிரியானவைக்கு அஞ்சறிவு எண்டும் உவையள் தீர்மானிச்சு வைச்சிருக்கினம்! அத நாங்களும் தாழ்மையா ஏற்று, இவ்வளவு காலமும் வாழ்ந்துவாறம்!” எனக் கூறிவிட்டு தன் அனுபவத்திற்கு வந்தது நீனா.

எங்கோ, யாரோ, எழுதிய கவிதை ஒன்றை நீனா நினைவூட்டியது: “ ‘ஆபாசச் சவரொட்டிகள்! பார்த்துச் சென்றனர் மனிதர்கள். கிழித்தெறிந்தன மாடுகள்!’ எண்டதில் உள்ள அர்த்தத்த, சொல்லு பாப்பம்!” என்று நீனா றொணியிடம் கேட்டது. றொணி தலையைச் சொறிந்துகொண்டு நிற்க, நீனா விளக்கியது:

“ஆபாசச் சவரொட்டிகள் ஓட்டப்பட்டுக் கிடக்கு! மனிதர்கள், ஆ... எண்டும், ஓ... எண்டும், வாயப்பிளந்து ரசித்துக்கொண்டு அவற்றைக் கடந்து போயினம். ஆனால், அதால மேச்சலுக்குப் போன ரண்டு மாடுகள் அதப் பாத்திற்று பதறியோடிப்போய், ‘இத, சின்னஞ்சிறுகுகள் பாத்தால் கெட்டுப்போடுங்கள் எண்டு ஓட்டியிருந்த அந்தப் பேப்பர்கள் உரிச்சிச் சாப்பிடுகினம்!... விசயம் புரியிதே!’ எனச் சொல்ல

றொணியினதும் றெமியினதும் கண் மடல்கள் மேலும் கீழுமாக
விரிந்தன!

மேலும், றெமி என்னுடன் இருப்பதால், என்னுடைய
சில கவிதைகளை றெமிக்கு அவ்வப்போது சொல்லிக்
காட்டியிருக்கின்றேன். அக்கவிதைகளில் ஒன்றை நினைவில்
வைத்திருந்து றெமி இவ்விடத்தில் சொல்லிக்காட்டியது:
“ஒலியெழுப்பியபோது, வீதியைவிட்டு, விலகிச்சென்றன
பட்டிமாடுகள்! வீதியின் நடுவே, குறுக்கே, விலகாது,
வேண்டுமென்றே நின்றன, பகுத்தறிவு மாடுகள்!” என்றது.

றீனா, “நான் சொல்லவாற விசயத்துக்குப் பொருத்தமா
சோக்கான கவிதை ஒண்டச் சொல்லிப்போட்டாய்! அப்ப, இந்த
ரண்டு சம்பவங்கள வச்சப் பாக்கேக்க, யார் அறிவச் சரியாப்
பயன்படுத்தி இருக்கினம்?” எனக் கேட்க, ‘மாடுகள்தான்’ என
றெமியும் றொணியும் மாற்றுக் கருத்துக்கு இடமில்லாமல்
ஒருமித்துக் கூறின.

இப்போது றீனா, “அப்ப, என்ர புதிரின்ர நிறைவுக்கு
வாறன்!... இப்ப, அஞ்சு பெரிசோ? ஆறு பெரிசோ!” எனக்
கேட்க, றெமியும் றொணியும் அமைதி காத்தன. பின்னர், “அஞ்சு
பெரிசு ஆறு சிறுசு எண்டால், கணக்குப் பிழைக்கும்! அஞ்சு
சிறுசு ஆறு பெரிசு எண்டால், அனுபவம் கேள்விக்குறியாகும்!”
என றீனாவுக்குத் தெரியாதபடி றெமி றொணிக்குக் கண்களால்
தெரிவித்தது.

இவை எல்லாவற்றையும் விறாந்தையிலிருந்து
பார்த்துக்கொண்டிருந்த எனக்கு வைரமுத்து எழுதிய ‘ஐந்து
பெரிசு ஆறு சிறிசு’ என்ற கவிதைதான் நினைவுக்கு வந்தது!
இவை எல்லாவற்றையும் ஒருதடவை எண்ணிப்பார்த்து
குழம்பிப் போனேன்! அக்குழப்பம் எனக்கு இன்னும்தான்
தீர்ந்தபாடில்லலை!

23.

ஐந்து பெரிதா ஆறு பெரிதா என்ற என்னூர் நாய்களின் கருத்துப் பரிமாற்றத்தைப் பார்த்து உண்மையில் மெய்சிலித்துப் போனேன். இத்தகைய அனுபவத்தைத்தான் 'புல்லரிக்கிறமாதிரிக் கிடக்குது' என்று சில இடங்களில் சொல்வார்கள். இப்படிச் சிறப்பாக, ஆழமாக இவைகளும் உணர்கின்றனவே என்ற மகிழ்ச்சியால் உந்தப்பட்டு வைரமுத்துவின் ஐந்து பெரிது ஆறு சிறிது என்ற கவிதையின் சில பகுதிகளை அவைகளுக்குத் தொட்டுக் காட்டினேன்:

“...எந்தப் பறவையும் கூடுகட்டி வாடகைக்கு விடுவதில்லை. எந்த விலங்கும் தேவையற்று நிலம் சேர்ப்பதில்லை. கவனி மனிதனே! கூட்டு வாழ்க்கை இன்னும் குலையாதிருப்பது காட்டுக்குள்தான்... ஒருவனுக்கொருத்தி, உனக்கு வார்த்தை புறாவுக்கு வாழ்க்கை. எந்தப் புறாவும் தன் ஜோடியன்றி பிறஜோடி தொடுவதில்லை. பூகம்பம் வருகுதெனில் அலைபாயும் விலங்குகள், அடிவயிற்றில் சிறகடிக்கும் பறவைகள்... மாண்டால், மானின் தோல் ஆசனம் மயிலின் தோகை விசிறி யானையின் பல் அலங்காரம் ஒட்டகத்தின் எலும்பு ஆபரணம்...” என்றும், விலங்கு என்ற கவிதையில், “... விலங்குகள் அவைகள் மாறுவேடமிட்டுக்கொண்ட மனிதர்கள்... விலங்குகளை நேசியுங்கள் அவை அன்புக்கு ஏங்கும் ஐந்தறிவுக் குழந்தைகள்... மனிதர்கள் வணங்கும்படி சில விலங்குகள் உண்டு, விலங்குகள் வணங்கும்படி இங்கு மனிதர்கள் உண்டா?” எனவும் சொல்லிக் காட்டினேன்.

இன்னும், கவியரசு கண்ணதாசன், “வீட்டுக்கொரு நாயை வளர்த்தும், மனிதன் விசுவாசத்தைக் கற்றுக்கொள்ள வில்லை! இனி நாய்கள் மனிதனை வளர்த்து அதைக் கற்றுக் கொடுக்குமா?” என நான் கூறியதைக் கேட்டதும் மூன்றாம் ஒன்றையொன்று கட்டிப் புரண்டு உருண்டு புழகாங்கீதம் அடைந்தன!

உடனே நெமி, ‘ஊ...ஊ...’ என விசில் அடிக்க, நெமியும் நீனாவும் பதுங்குவதும் பாய்வதுமாய் நடனமாடித் தங்களின் புழகை வெளிப்படுத்தின. ஐந்தறிவு கொண்ட இவற்றைப் பார்த்து ஆற்றிவுடைய நான் பிரமித்துப்போய் நின்றேன்.

24.

சற்று காற்றுவாங்கலாம் என நேற்றைய மாலைப் பொழுதில் முற்றத்திற்குச் சென்றேன். ரெமி தனியாக அங்கு படுத்திருந்தது. அருகே இருந்த மிகச் சிறிய கோவிலில் மணியடித்த சத்தம் கேட்டது. கேட்டவுடனே ரெமி, ஊ...ஊ... என அதற்கே உரிய பாணியில் இசைத்தது. ஊரின் ஏனைய நாய்களும் இக் 'கோரஸ்' இல் இணைந்து கொண்டன. இச்சத்தம் எனக்குப் பிடிப்பதேயில்லை!

அதனால், “ஏன் கோயில் மணியடிக்கேக்க, நீங்கள், ஓண்டாச் சேந்து ஊ... ஊ... எனக் கத்தி உயிரவாங்கிறியள்!” எனச் சற்றுக் கோபத்துடன் கேட்டுவிட்டேன். “ஓவ்வொண்டும் ஓவ்வொரு பாணியில் கடவுளப் புகழும்! நாங்க ஊ...ஊ... எண்டு கடவுள இசையால புகழறது உங்களுக்குப் பிரச்சினையே!” என ரெமி கேட்டது. இவ்வாறு, நானும் ரெமியும் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது, நீனா தன் வீட்டுக்காரரோடு கோவிலிருந்து திரும்பிக் கொண்டிருந்தது. ரெமியைக் கண்டதும் வேலியினால் பூந்து வீட்டு முற்றத்திற்கு அது வந்தது.

எங்கள் உரையாடல் மீண்டும் குடுபிடித்தது: “அதுக்காக, இப்படியே காட்டுக்கூச்சல் போடுறது!” என்றேன். ரெமி நீனாவைப் பார்த்து, “பாரன்! கோயில் மணியடிக்கேக்க, தாங்கள் மட்டும் பிராத்திக்கிறவைகளாம்! நாங்க ஊ... எனக் காட்டுக்கூச்சல் போட்டு, உயிர வாங்குறோமாம்!” எனக் கூறிவிட்டு, ரெமி ஆவேசத்துடன் தொடர்ந்தது:

“கோயிலுக்கு ஏன் போறியள்? கடவுளக் கும்பிற்றதுக்கு, அவரிட்ட பிராத்தன செய்யிறதுக்கு! கடவுள் யார்? எல்லாத்தையும் கடந்தவர். அதேவேளையில், எல்லாத்தையும் கடந்து உள்ளே, ஓவ்வொருவருக்குள்ளயும் இருப்பவர். கடவுள் உருவமற்றவர், அதனால், கண்ணுக்குத் தெரியாதவர்! ஆனால், நீங்கள், கடவுள் எண்டால் காட்சி தரவேணும், கூப்பிட்ட உடன வரவேணும், கேட்ட உடன வரம் தரவேணும் எண்டு ஒத்தக் காலில்லலோ நிக்கிறியள்! இல்லாதுபோனால், ‘உவர் கடவுளே!’ எண்டு சொல்லிக் கதய முடிச்சிருவியள்! கொரோனா கண்ணுக்குத் தெரியாதே? இல்லக் கேக்கிறன்! ஆனால், ஏன் வெளியே போகாமல் வீட்டுக்குள்ள இருக்கிறியள்!? அதக் கண்ணால்

காணாட்டாலும், உலகம் முழுதும் அதன்ர பாதிப்புக்களப் பாத்து, கேட்டு, அது இருக்குது எண்டு நம்புறியள்! பிறகு ஏன், உருவமற்ற, கண்ணுக்குத் தெரியாத கடவுள உண்மையான அன்பில்லாம, பழக்கதோசத்தில வழிபடுறியள்! அப்ப, நீங்கள் உங்கட எண்ணங்கள், சிந்தனைகளைக் கொஞ்சம்...” என றெமி சொல்லி முடிப்பதற்குள், நீனா, “கொஞ்சமென்ன நிறையக் கழுவவேணும்! கொரோனா தொடுகையாலதான் அதிகமாத் தொற்றுதெண்டு ஓடியோடிக் கைகளைக் கழுவுவியள்.

...ஆனால், காசுகையில் கிடைக்க, அதிகாரம் அகங்காரம் தலைக்கு ஏற, கடவுள மெல்லமெல்லக் கைகழுவி விட்டுற்றியள்! உங்கட கோயில்கள், உதுதானே நடக்குது! கடவுளினர் பெயரால் சண்டைகள்! பிரச்சினைகள்!... கொரோனாக் கிருமி தொற்றக்கூடாது எண்டு கைகளைக் கழுவேக்க, உங்கட மனங்களினர் எண்ணப்பாங்குகளையும் கொஞ்சம் கழுவினியள் எண்டால் புத்தி ஜொலிக்கும்! இல்லாட்டி அது பேதலிக்கும்! என்ன, நான் சொலறது சரியே றெமி?” என்று நீனா நிறைவாய்ச் சொன்னது.

“நீ சொல்லும்போது சும்மாவே சொல்லுவாய்! ஆய்ந்து ஆராய்ந்து சீர்தாக்கிப் பாத்துத்தானே கதைப்பாய்! அதனால், நீ சொல்லறத நான் முழுசா ஏற்றுக்கொள்ளுறன்!” என்று கூறிவிட்டு விறுவிறுவென்று றெமி வீட்டுக்குப் பின்னால் ஓடியது.

நீனாவும் தன் நண்பரைப் பின்தொடர்ந்தது. நான் அவ்விடத்திலேயே நின்றுகொண்டு, கண்ணுக்குத் தெரியாத கடவுளுக்குக் கண்ணுக்குத் தெரியாத கிருமிக்கும் இடையிலான தொடர்பினை யோசித்துக்கொண்டு நின்றேன்!

25.

வீட்டிற்கு முன்னால் விளையாடியபடி நின்றன றெமியும் நீனாவும் றொணியும். இவைகளின் நண்பரான கிபீர், உள்ளம் பதைபதைக்க ஓட்டமும் நடையுமாக வந்து, “உலகம் அழியப் போகுதாம்!... கடைசிக் காலம் வந்திற்றுதாம்!... எண்டு சில பேர்வழிகள் சொல்லித்திரியினம்!...” எனச் சொன்னது.

இதனைக் கேட்ட மூன்றும் ஆச்சரியம் அடைந்தன! எனினும் நீனா, “உனக்கென்ன விசர் பிடிச்சிருகே!? உவங்கள் இப்பிடி காலத்துக்குக் காலம், இதையே, பிளைப்பா வச்சிருக்கிறவ இருக்கினம். கவனமா இல்லையோ, இவைகள் கைகளைக் கழுவிக்கொண்டிருக்க, அவைகள் மண்டைய கழுவிப் போடுவாங்கள்! தவிச்ச முயல் அடிக்கிறவ கொஞ்சப்பேர் இருக்கினம்! உது, மோசமான ஒரு வேல! உந்தச் செயல், கடவுளுக்கு ஏற்புடையது இல்ல எண்டத, உவங்கள் உணரவேணும்! மக்கள் அல்லல்பட்டு அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கேக்க, இப்பிடிச் செய்யிறவய, கடவுள்கூட பொறுத்துக்கொள்ள மாட்டார்! இதுவும் ஒருவகையான வைரஸ்தான்! இப்பிடியானவங்கள், எனக்குக் கண்ணிலயும் காட்டக்கூடாது! தப்பித்தவறி என்னட்ட அகப்பட்டாங்களோ, துரத்தித் துரத்திக் கடிப்பன்!” என ஆவேசமாகச் சொன்னது!

“அப்ப, உந்தக் கத பொய்யே!?” எனக் கிபீர் தன் சந்தேகத்தைத் தீர்க்க முற்பட்டது. “இயற்கைய பாதுகாக்காமல் பராமரிக்காமல், அதன் பயனையும் பலனையும் அனுபவிக்கிறது மட்டுமில்லாமல், அதத் துஸ்பிரயோகம் செய்யிறது, அழிக்கிறது, அநியாயமாக்கிறது போன்றவற்றால் ஏற்படும் விளைவு களால்தான் சனாமி, வெள்ளம், புயல், வைரஸ் எண்டு ஒவ்வொண்டா இவைகள் சந்திச்சுக் கொண்டிருக்கினம்! இவங்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்த ‘ஓவர் ஸ்பீட்’ இல போயிருந்தால் உலகத்த கெதியா அழிச்சப்போடுவாங்கள் எண்ட படியால்தான், இந்த ‘கொரோனா பிறேக்’ வந்திருக்குதுபோல கிடக்கு! இவங்கள், இயற்கை வளங்களைச் சுரண்டிச் சுரண்டி, அதுகள் களைச்சப்போட்டுது! அதுகள் கடவுளுக்குக் குடுத்த ‘கொம்பிலேயின்’லதான் இதெல்லாம் நடக்குதெண்டு யோசிக்கவேண்டிக் கிடக்கு! அவைகளுக்குத் தேவையான ஓய்வ, இவங்கள் குடுக்கமாட்டாங்கள் எண்டதால், இவங்கள வீட்டில ஓய்வெடுக்கவச்சி, அதுகள் நல்லா ஓய்வெடுக்க விட்டிருக்குப்போல கிடக்கு! இவங்கள் தங்கட வழிகள் மாற்றிக்கொண்டு திரும்பி இயற்கையோட இசைந்துவாழ இஸ்ரப்பட நினைக்கேக்க நிலமை சரியாவரும்!

...ஆக, படச்சவன் இரக்கம் கொண்டு உலகத்த அழிவிலிருந்து பாதுகாத்தாலும், இங்க இருக்கிற கொஞ்சப்பேர் விடாயினம் போலல்லே கிடக்கு! சாமி வரம்

கொடுத்தாலும், பூசாரி விடமாட்டான் எண்ட கணக்கிலல்லே இருக்கு! ஏனெண்டால், இதவச்சித்தான் இத்தன காலமா, காலத்த ஓட்டுனவ... இனி உலகம் முடியப் போகுதெண்டு எவனாவது சொன்னால், எப்ப முடியப்போகுது எண்டு எழுதி வாங்கிவச்சுக்கொள்? அந்த 'டேட்' முடிச்சப் பிறகு, அத்தனை பேரையும் கட்டிவச்சி கடிக்கடியெண்டு கடிக்கிறதில இந்த வேலைய விட்டுடுவாங்கள்!" என்று சொல்லி கிபீரின் கேள்வியான உலக முடிவுக்கு ஒரு முடிவு கட்டியது றெமி!

26.

தேநீரை அருந்திவிட்டு வீட்டுத் தோட்டத்துக்குப் சென்றேன். அங்குசென்றால் றெமி, நீனா, றொணி ஆகியவற்றோடு கிபீரும் நின்றது. நாய்களுக்கென்று ஒருவகையான பெயர்களைத்தான் வைப்பார்கள். றெமி, நீனா, றொணி, றெக்சி, லக்கி என்று இப்பட்டியல் நீளும்.

அன்றன், அன்றா, தங்கேஸ்வரி, தங்கராசா, சேனநாயக்க, சந்திரிக்கா, அப்துல்லா, அசௌமியா போன்ற பெயர்களை யாரும் பொதுவாக நாய்களுக்கு வைப்பதில்லை! இப்பெயர்கள் போலவே ஒருவகையில் கிபீர் என்ற பெயரும்! இப்பெயர் எப்படி வந்தது என்ற கேள்வி என்னுடைய மனதில் ஏற்கனவே இருந்தது. அதனால், அதுபற்றி அவைகளிடமே கேட்டேன்.

உடனே, "இவர் திடீரெண்டு வருவார், திடீரெண்டு போவார், கண்டு பிடிக்கேலாது! எப்பிடி, உந்தக் கிபீர் அடியிலயும் நீங்கள் நிண்டு புடிச்சித் தப்பிப்பிளச்ச நீங்களோ, அதுபோலத்தான் நாங்களும்! நாங்கள் நேரடியா உதால பாதிக்கப்பட்டாலும், எங்கட அம்மாவ உவன்ற கிபீர் அடிக்குக் கஸ்ரப்பட்டவ. அதாலதான், இவருக்கு கிபீர் எண்டு பட்டம்! அத்தோட, எங்கள மாதிரி நிரந்தர ஒரு ஊமானுக்குக் கீழ், இவர் இல்ல! சுதந்திரமா, எல்லா இடமும் சுத்தியடிச்சுக்கொண்டு திரிவார். இப்ப இங்க நிக்கிறார். இன்னுங்கொஞ்ச நேரத்தில வேற இடத்தில நிற்பார். இப்பிடிக்கீ கிபீர் வேகத்திலதான் ஓடித்திரிவார். அதனால், ஊர்ல உலாவாற கதைகள் எல்லாத்தையும், இவர்தான் கொண்டுவந்து எங்களுக்குச்

சொல்லுறவர். இப்பவும், ஏதும் ஊர்ல உலாவரும் கதயக் காவிக்கொண்டுதான் வந்திருப்பார்! என்ன, ஏதும் இருக்கே கிபீர்?” என என் கேள்விக்கான பதிலையும் சொல்லி, மேலதிக கேள்வியையும் கிபீரிடம் முன்வைத்தது நீனா.

கிபீர் நெளிந்துகொண்டு நிற்க றொணி, “வயதுக்குவந்த குமரிகள்மாதிரி வெட்கப்படாமல், சொல்லு சொல்லு!” என்றது. கிபீர், “பெருசா ஒண்டும் இல்ல, கொரோனா வந்தால் தாங்கள் எல்லாரும் செத்துப் போயிருவாங்களாம் எண்டு ஊர்ச்சனங்கள் கொஞ்சம் கதைக்கிறதும் இல்லாம, மற்றவயையும் பயப்படுத்துகினம்!...” எனப் பேச்சினை இழுத்தது.

நீனா, “பாத்திகளே பாத்திகளே? நான் சொன்னன்! ஏதாவது ஒண்டோடதான் வருவான்!” என்றது. இத்தனையையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த றெமி, “புலி அடிச்சிச் சாகிறக்கிடேல இவை கிலி பிடிச்சிச் செத்திருவினம் எண்டொரு பழமொழியச் சொல்லுவினம். அதுதான் உவங்களுக்கு நடந்தாலும் நடக்கும்! ஆரும் சொல்லுற கதயளக் கேட்டு, அவைகள் நம்பிக்கொண்டு கதைச்சித் திரியிறதும், மற்றாக்கள மட்டம் தட்டுறதும், மற்றவய தீர்ப்பிறதும் இவைகளுக்குக் கைவந்த கல! இப்ப, கொரோனா விடயத்தில நாட்டில, உலகில நடக்கிறதெல்லாம் ‘வருமுன் காப்போம்’ எண்டதுதான்! நோய்வந்து சுகங்கிடைக்கிறதவிட அந்நோய் வராமல் தடுக்கிறது மேலானது எண்டதத்தான் சொல்லுகினம், அதைத்தான் செய்யினம். அதுக்காகத்தான், ‘வீட்டில இருங்கோ வெளியில திரியாதிங்கோ’ எண்டு திரும்பத் திரும்பச் சொல்லுவினம். குடுக்கிறத் திண்டுபோட்டு, வீட்டில இருந்து செய்யக்கூடியதச் செய்துகொண்டு இருங்கோ எண்டால் கேக்கிதுகளே! சுத்திச் சுழண்டுக்கொண்டு சில பெடி பெட்டைகள் திரியினம்!” என்று கூறிமுடிப்பதற்கு முன்பாகவே கிபீர்பறந்தது. “பாத்திகளே! இப்பிடித்தான், கிபீர்மாதிரி இங்குள்ள கொஞ்சப்பேர் ஒரு இடத்தில இருக்காயினம்!” எனக்கூறி நின்றது நீனா. “இனியும் சொல்லுக்கேட்டு நடக்கேல்லயோ, எங்கட ஆக்கள் சிலபேர தனிமைப்படுத்தி வச்சிருக்கிறதுபோல, இப்பிடி ஓடித்திரியிறவய தனிமைப்படுத்தல் முகாம்கள்ள கொண்டுபோய் விடுகிறதவிட வேறவழி கிடையாது!” என்று முடிவாகச் சொல்லி முடித்தது றெமி.

27.

றொணியை இன்று காணவில்லை. கிபீரும் வரவில்லை. றெமி முற்றத்தில் சிறு கிடங்குதோண்டி அதற்குள் அரைத்துக் கம் போட்டுக் கொண்டிருந்தது.

றீனா வந்ததும் வராததுமாக, “நேற்று, உன்னட்ட ஒண்டக் கேட்கவேணும் எண்டிருந்த நான்!... என்னெண்டால், அடிக்கடி வெளியில் ஓடித்திரியிற இந்த மனிசன், பதினஞ்ச இருபது நாளா ஒரே கிடயா வீட்டில கிடக்கிறார்! எனக்கெண்டால் பெரிய ஆச்சரியமாக் கிடக்கு!...” என என்னைப் பற்றிய ஒரு சிறுகுறிப்பை முன்வைத்தது.

இதனைக் கேட்ட றெமி, “என்ன கதைக்கிறாய்? ஓடித்திரியிற தெண்டால், வேலயில்லாமல், சும்மாவே ஓடித்திரியிறார்! வகுப்பு, பிரசங்கம், கருத்தரங்கு, கண்காட்சி, உரை, உதவி, கூட்டம், மயிர் மண்ணாங்கட்டியெண்டு ஊர்ப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளுக்குக் கூப்பிடுவாங்கள். வேறென்ன, எல்லாத்துக்கும் ஒமெண்டு பொம்மமாதிரித் தலயாட்டிப் போட்டு, மாறிமாறி ஒரே ஓட்டந்தான்! ஒரு உரைக்காக, ஒருவன் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வாவெண்டு கூப்பிடுவான். அங்க நிக்கிறார் எண்டு பாக்க, இன்னொருவன் ‘செமினார்’ எண்டு மன்னாருக்குக் கூப்பிடுவான். யாழ்ப்பாணத்தில இருந்து அப்பிடயே மன்னாருக்குப் போவார். பிறகு திரும்ப ரண்டு நாள்ள, ‘என்னுடைய புத்தக வெளியீட்டுக்கு நீங்கள் கட்டாயமா வரவேணும்’ எண்டு வேறொருவன் யாழ்ப்பாணத்துக்கு கூப்பிட, அங்க ஓடுவார்! பேந்து, இங்க முல்லைத்தீவு வர வெளிக்கிட்டு, வந்துகொண்டிருக்கேக்க மற்றொருவன் அடிப்பான், ‘ஐயோ ராசா, குஞ்சு, இல்லையெண்டு மட்டும் சொல்லிப்போடாத! ஒரு பிரசங்கத்துக்கு ஓராளக் கூப்பிட்டன், அவன் படுபாவி திடீரெண்டு வரமாட்டான் எண்டுட்டான்! என்னைக் கைவிட்டிராத!?’ எண்டதும் இவர் இரக்கப்பட்டு அப்பிடயே அங்க திருப்புவார் வாகனத்த! இப்பிட, இந்த மனிசன், உவங்கள் வச்சிப் படுத்திறபாடு! ‘நா(ய்) படாதபாடு’ எண்டு எங்கள் வச்சி ஒப்பிடுவியள்!... ஏறக்குறைய அதே பாடுதான்!

...‘இல்லை’, எண்டும் சொல்லிப் பழகவேணும். எல்லாத்துக்கும், எல்லாருக்கும் ‘ஓம்’ சொன்னால், எங்களப் பார்த்து

சிலவேளைகளில் சொல்லுவியள்!, சுடுதண்ணிகுடிச் சநா(ய்) மாதிரி எண்டு, அதுமாதிரித்தான் ஓடித்திரிய வேண்டிவரும்!... அவர் பட்டுத்திரியிறபாடு, இங்க இருக்கிற எனக்குத் தெரியும்!

...இப்ப ஒருத்தரும் ஒரு கரச்சலும் குடுக்கிறதில்ல. அவங்கள் அவங்கட பாடு, இவர் தன்ர பாடு. காலையில் எழும்புவார், தன்ர வேலைகளத்தானே பாப்பார், வைக்கிறச் சத்தம் போடாமல் சாப்பிடுவார், தன்ரபாட்டில இருந்து எழுதுவார் - வாசிப்பார், கொஞ்சம் நடப்பார், தோட்டத்தில சின்னச் சின்ன வேலைகள் செய்வார், '(ச்)சப்பிள்ள' கொஞ்சநேரம் அமைதியா இருப்பார், வாற ரெலிபோனில கதைப்பார், சிரிப்பார் - இவரும் எடுத்துக் கதைப்பார், ஒவ்வொரு தடவையும், 'என்ன, வடிவாச் சாப்பிட்ட நீயே!?' எண்டும் என்னைக் கேட்டுக்கொள்வார். ஒருத்தருக்கும் ஒரு கரச்சலும் குடுக்கமாட்டார். தானும் தன்ர பாடுமா இருப்பார். உந்தக் கொரோனாட தீவிரம் முடிஞ்சதும், மீண்டும் தொடங்கும் மிடுக்கு எண்டு கிழப்புறாரோ தெரியேல்ல!" என்று என்னைப்பற்றி, விமர்சனத்தோடுகூடிய ஒரு 'கறக்ரர் சேப்பிக்கற்'ரைச் சொல்லி நின்றது.

“அப்ப, எல்லாத்துக்கும் 'ஓம் ஓம்' எண்டு, எருமைமாடு தலையாட்டுறமாதிரித் தலையாட்டாமல், 'இல்லை'யெண்டும் சொல்லப்பழகவேணும் எண்டத, இந்த நாட்கள்ள நல்லா உணந்திருப்பார்!” என என் மனநிலையையும் ஒருவகையில் பிரதிபலிப்பதுபோல நீனா சொல்லி முடித்தது.

28.

முற்றத்தில் நின்ற மரநிழலின் கீழ் சாய்மானக் கதிரையில் அமர்ந்து வாசித்துக் கொண்டிருந்தேன். வேலியால் பூந்து வந்துகொண்டிருந்த நீனா எனக்குக் கேட்கக்கூடியதாக சொல்லிக்கொண்டு வந்தது.

“உங்கட ஆட்களத் தவிர, இந்தப் பூமில் உள்ள மற்றயவ, எப்பவாவது லீவு எடுத்ததா கேள்விப் பட்டிருக்கிறியளே!? சூரியன் உதிக்கிது, நிலா வருகிது, காற்று வீசுது, மழை பெய்யிது, பறவைகள் பறக்குது, விலங்குகள் நடமாடுது. ஆனால், சிலநேரங்களில் மழைபெய்யக் கொஞ்சம் 'ரைம்' எடுத்து வரப்

பிந்தீற்றுதெண்டால், 'மழைபெய்யேல்ல மழைபெய்யேல்ல' என்று ஊருலகமெல்லாம் சொல்லுவியள்! காற்றுக்கொஞ்சம் ஓய்வெடுத்தால் 'வெக்கயாக்கிடக்கு, வெக்கயாக்கிடக்கு' என்று கத்துவியள்! மரங்கள் காய்க்கக் கொஞ்சம் பிந்தீற்றுது எண்டால் 'பூவுமில்ல, காயுமில்ல, கனியுமில்ல' என்று புலம்புவியள்! சரி, அவைகள் தொடந்து இயங்கவேண்டியிருந்தால் அவையக் கொஞ்சம் பேணிப் பராமரிச்சால்தானே அவையும் உங்களுக்கு ஆதரவா இருப்பினம்! காடுகள் அழிச்சப்போட்டு, மழையில்ல மழையில்ல எண்டால், மழைபெய்யுமே?

...மரங்கள் வெட்டுவியள்!, ஆனா, நடமாட்டிகள்! சரி, தேவைக்கு மரங்கள் வெட்டினால், அதுக்குப் பதிலா நாட்டால், எப்பிடி மழைபெய்யும்? உங்கட வீடுகள், பாடசாலைகள், தனியார் நிறுவனங்கள், அரச அலுவலகங்கள், உங்கட சின்னச் சின்ன வீதிகள் - ஒழுங்கைகள் மரங்கள் நட எவ்வளவு இடங்கிடக்கு! உதாரணத்துக்கு, நான் அடிக்கடி வந்துபோகிற வீதியோரமா ஒரு பெரிய பாடசாலை இருக்கு! அந்தப் பாடசாலையில் பழைய மாணவர் சங்கம், பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்கம், நாலஞ்சு மாணவ மன்றங்கள், ஆசிரியர் நலன்புரிச் சங்கம் என்று உள்ளனாட்டுச் சங்கங்கள் எல்லாம் கிடக்குது! ஆனால், பாடசாலையச் சுற்றிச் சும்மா கிடக்கிற நிலத்தில பத்துபதினஞ்சு மரங்கள் வச்சிப் பராமரிக்கிறதுக்கு ஒரு சங்கத்துக்கும் புத்தி வரேல்ல! நீங்கள் இயற்கைய பாதுகாக்க அக்கறை எடுத்தால்தானே வளரும் பிள்ளைகள் பிறகு இதுபோல தாங்கள் இருக்கும் இடங்களிலையும் செய்வீனம்!

... 'சிலபஸ்'ஐ முடிச்ச, பிள்ளைகளினர் பரீட்சை புள்ளிகளக் குடுத்து, வலயத்தில முதலிடம் எடுத்தால்போதும் எண்ட கணக்கிலதான் இண்டைக்கு அதிபர், ஆசிரியர்மார் பொதுவா இருக்கினம். பிறகு என்னெண்டு, பிள்ளைகளினர் மனத்தில இயற்கைய நேசிக்கிற, வளக்கிற, பராமரிக்கிற மனநிலைய உருவாக்குவியள்! அல்லது மரக்கன்று நடும் வாரத்த அரசாங்கம் குடுத்து, நடு எண்டால் நடக்கும்! அதுவும் குடுத்த மரங்கள் நடப்படும், ஆனால், தொடந்து தண்ணீர் ஊற்றமாட்டியள். காரணம், தண்ணீர் ஊற்றும் வாரம் கொடுக்கப்படாத படியால்!

...உந்தக் மரக்கண்டுகள் வெயில்ல காயிறதப் பாத்திற்றுத்தான் சிலவேளைகளள்ள நாங்கள் தண்ணீர் காட்டுறது! அதையாரும் கண்டுண்டால், 'சீ நாயே ஓடு' எண்டு பேச்சும்விழும்! ஆனால், அந்த பச்ச மரக்கன்றுகளுக்கு அது போதுமே!? கொஞ்சமாவது படிச்ச நீங்கள் இதுகளைப்பற்றி யோசிக்கவேணும். இந்தக் கொளுத்திற வெயிலில பிள்ளைகள் நிண்டு இளைப்பாற, பத்து மரங்கள் பாடசாலைகளள்ள நிண்டால், எவ்வளவு சுகமா, சோக்கா இருக்கும்! பத்து நல்ல பெரிய மரங்கள் பாடசாலை வளவில நிண்டால், எட்டு பாடத்தில ஒரு பாடத்தையோ ரண்டு பாடத்தையோ வெளியில கொண்டுபோய் மரநிழலில வச்ச 'பிறக்கரிக்கல்'லாப் படிப்பிச்சால், எவ்வளவு சுவாத்தியமாவும் குளிர்மையாவும் வசதியாவும் இயற்கைச் சூழலோட இசைந்ததாவும் இருக்கும்! இதைச் செய்யிறதற்கு ஒரு 'டிக்கிறி' தேவையே! அல்லது ஒரு சுற்றுநிருபம் அனுப்பவேணுமே! இந்தக் காலத்தில கைகளைக் கழுவிற்றோட, உங்கட மண்டைகளையும் கழுவுங்கோ! கொஞ்சமாவது தெளிவு கிடைக்கும்!" என்று பெருமழைபோல் ஒரேயடியாகப் பொழிந்துவிட்டு நீனா என்னையும் கதிரையின் கீழ் படுத்திருந்த அதன் நண்பன் றெமியையும் பார்த்தது.

இருவருமே மௌனமாக ஆளையாள் அனுதாபமாய்ப் பார்த்தபடி இருந்தோம்.

29.

மாலை நேரம் மேற்கு வானில் சூரியன் மறைந்து கொண்டிருந்தது. நீனா வசிக்கும் வீட்டில் மூன்று பிள்ளைகள் முற்றத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். இதேபோல அயல் வீடுகளில் உள்ள பிள்ளைகளும் ஆங்காங்கே விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களை எல்லாம் அவதானித்த வண்ணம் நீனா வேலியால் பூந்து எங்கள் வீட்டு வளவுக்குள் நுளைந்தது. நானும் றெமியும் புதிதாக நடப்பட்ட மரங்களுக்கு தண்ணீர் ஊற்றிக் கொண்டிருந்தோம்.

நீனா சொல்லிக்கொண்டே வந்தாள்: "இந்த நாட்கள்தான் பிள்ளைகள், பிள்ளைகளா வீட்டில் இருக்குதுகள்! அல்லதுபோனால், காலையில் அஞ்ச அஞ்சரைக்குக் கண்திறந்தால், முகம் கழுவியும் கழுவாமலும்

ஆறுமணி ரியூசனுக்கு பறந்தடிச்ச ஓடுங்கள்! பிறகு அங்கயிருந்து பறந்தடிச்ச ஏழுமணிக்கு வீட்ட வந்து, சாப்பிட்டதும் சாப்பிடாததுமா, ஏழேகால் மணிக்கு பாடசாலை 'கேற்றில்' ல நிற்கக்கூடியதா, அம்மாமார் தங்கட 'ஸ்கூட்டி'யில பிள்ளையையும் 'பேக்க'யும் அள்ளியேற்றிக்கொண்டு பறந்து போவினம். அவைகள் அங்கயிருந்து திரும்பப் பறந்துவந்து, வீட்டில உள்ள வேலைகளைப் பறந்துபறந்து செய்துபோட்டு, பிள்ளைகளைத் திரும்பக் கூட்டிவாறதுக்குப் பறப்பினம்!

...போனதும், பிள்ளைகள் மீண்டும் 'ஸ்கூட்டி'ல அள்ளியேற்றி, வீட்டுக்கு வருவினம். அவசரத்தில வந்த பிள்ளைகள், மளமளவெண்டு அள்ளி விழுங்கிப்போட்டு நிற்க, சரியா மூண்டு மணிக்கு திரும்ப இன்னுமொரு 'யூனிபோம்' ஓட 'ரியூசன் சென்ரர்'க்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுவினம்! பிறகு, அப்பாவோ அல்லது அம்மாவோ திரும்பப்போய் அள்ளியேற்றிக் கொண்டுவந்து வீட்டில் இறக்குமதி செய்யப்படுவினம்! வீட்ட வந்துசேர மாலை ஆறு, ஆறர ஆகும். காலையில பறக்கத் தொடங்கினவ, ஏறக்குறைய மாலை ஆறு ஆறரை மணிவரை பறந்துதான் திரிவினம்.

....அநேகமா, வீட்டுக்குவந்த பிள்ளைகள் முகங்கை கால் கழுவி ஒரு 'ரீ' குடிச்சப் பிறகு திரும்பப் படிபடி எண்டு பிள்ளைகளைப் பதறவைப்பினம்! ஒண்டோரண்டு மணித்தியாலம், வீட்டில உள்ளவைகளின்ர சந்தோசத்துக்காகப் படிச்சிறுறுப் படுக்கைக்குப் போகுங்கள்! மீண்டும் விடியிறதுக்கு முன்னமே, பறபறவென்று தாய்க் குருவிகளும் சேய்க் குஞ்சுகளும் பழையபடி பறக்கத் தொடங்குவினம்! திங்கள் தொடக்கம் வெள்ளிவரை இதுதான் இவயளின்ர 'விதிப்பலன்! இந்த நாட்களில 'கவர்'பண்ணாத மற்ற எல்லா வகுப்புகளும் சனிஞாயிறுகள்ள எப்பிடயாவது 'கவர்'பண்ணிருவினம்!" என்று கூறி ஒரு நிறுத்தத்தை மேற்கொண்டது.

இதனை அமைதியாகப் கேட்டுக்கொண்டிருந்த றொணி, "இல்ல, நான் தெரியாமத்தான் கேக்கிறன், இப்பிடப் பறக்கப்பறக்க படிக்கவச்ச இந்தப் பிள்ளைகள் பிள்ளைகளா வளருங்களா? என்னெண்டு புதிதாகப் படைக்கும் சக்தி உந்தப் பிள்ளைகளுக்குப் பிறக்கும்? தாங்களாகச் சிந்தித்துச்

செயற்பட எப்ப இதுகளுக்கு நேரம், சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்? அதனால்தான், வீடுகளின் பிள்ளைகள் இப்ப நல்ல சந்தோசமா இருந்து, விளையாடி, அப்பா அம்மா சகோதரங்களோடு சண்ட பிடிச்சி, படம் பாத்து, படம்கீறி, பாட்டுப்பாடி, தாங்களாகப் படிக்க, தங்களுக்குத் தேவையான சாப்பாட்டச் சாப்பிட, தாங்களாக வாசிக்க, தாங்கள் விரும்பியதத் தேட, தேடிப் படிக்க ஒரு வாய்ப்புக் கிடச்சிருக்குப் போல!” என்று தன் கருத்தைக் கூறியது.

“பட்டி பாதுகாப்பானதுதான்! அதுக்காக, பட்டிமாறிப் பட்டியில மாடுகள அடைச்ச வச்சிருந்தால் அதுகளின்கதி என்னாகும்!? வெளியிலயும் விட்டாத்தான், அதுகளாத் தங்களுக்குத் தேவையான புல்லத் தேடும்! பசும் புற் தரைய நாரும்! அதில ஒருசில ஆபத்துக்கள் இருந்தாலும்...” என நீனா சொல்ல, “அதுக்குத்தானே இவைகள் இருக்கினம்தானே! பாத்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான்!” என்றது றொணி.

இவ்வளவு நேரமும் மெளனமாயிருந்த றெமி, “கிடாயா வளந்தப் பிறகும், புட்டிப்பாலே குடுத்து வளத்தா கிடாய்களின் நிலமை என்னாகும்? கொஞ்சம் யோசிச்சுப் பாருங்க! படிக்கக் கொஞ்சம் கஸ்ரப்பற்ற பிள்ளைக்கு அல்லது சில பாடங்கள் குறைவா இருக்கிற பிள்ளைக்கு அந்தப் பாடங்கள் கொஞ்சம் கெட்டித்தனமாப் படிக்கிறதுக்குத்தான் மேலதிக வகுப்பு, ‘ரியூசன்’! ஆனால், இப்ப அப்பிடயே நடக்குது? ‘ரியூசனும்’ இப்ப, ‘பக்கேஜ்’ ஆச்சிது! குறிப்பிட்ட ‘ரியூசன் சென்ரர்’ல படிக்கிறதெண்டால் அங்கவுள்ள அத்தனை பாடங்களையும் எடுக்கவேணும் என்று வந்திற்றுது! இப்பிடயே இந்தப் பிள்ளைகள் ‘ரியூசன் ரியூசன்’ என்று அனுப்புங்கோ, அதுகள் நாளடைவில் ‘புறொயிலர்’ கோழி வடிவத்துக்கு வந்திருங்கள்!” எனத் தன் ஆதங்கத்தைக் கூறிமுடித்து விளையாடிக்கொண்டு நின்ற பிள்ளைகளுடன் விளைடாட ஓடிச் சென்றது. நீனாவும் றொணியும் றெமியைப் பின்தொடர்ந்தன.

30.

இந்நாள்களில் ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு நாளும் ரெமியும் நீனாவும் ரொணியும் நானும் தோட்டத்தில் சந்திக்கின்ற சந்தர்ப்பம் கிடைக்கின்றது. இன்று ரெமியும் நானும் தோட்டத்துக்குப் போகின்றபோதே, நீனாவும் ரொணியும் ஏற்கனவே அங்கு பிரசன்னமாகி இருந்தன.

“ரண்டு கிழமையத் தாண்டிப் போகுது, இன்னும் எத்தின நாள் செல்லுமோ எண்டு தெரியாமக் கிடக்கு!... இப்பிட்யான நேரங்கள், கொஞ்சம் ஆறுதல் அடையலாம் எண்டிருந்த கோயில்கள், ஆலயங்கள், பள்ளிகள், விகாரைகளெல்லாம் அடைபட்டுக் கிடக்கிது! ஆன்மீக அநுபவம் பெறலாம் எண்ட ஆச்சிரமங்கள், ஆன்மீக மையங்களெல்லாம் மூடப்பட்டு இருக்குது! அப்பிட்யிருந்தும், ஒருசில பேர் தெரியாமல் இந்த இடங்களுக்குப் போனால், ‘தயவுசெய்து இந்தக் காலத்தில வந்திராதிங்கோ!’ எண்டு சொல்லுற அளவில நிலமை இருக்குது. அதனால், இவைகள், இப்ப, வீட்டத்தான் விகாரையாவும் - பள்ளியாவும் - கோயிலாவும் - ஆலயமாவும் ஆக்கவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருக்கினம்!” என்று தன்பாட்டில் சொல்லிக்கொண்டு இருந்தது நீனா.

இதனைச் செவிமடுத்த ரெமி, “வீடும் கோவிலாக வேணும் எண்டதுக்குத்தான் உந்த வைரஸ் வந்து விளையாடுதோ எண்டும் யோசிக்கவேண்டிக் கிடக்கு! முதலாவது ஆன்மீக மையம் வீடுதான் எண்டு சொல்ல வேண்டிய நிலைமைக்கு உவைகளெல்லாரும் தள்ளப்பட்டிருக்கினம்! அதனாலதான், ‘(ச்)சுற்றி பிகின்ஸ் அற் கோம்’ எண்டு ‘இங்கிலிஸ்’ சிலும், ‘(பிறர்)அன்பு குடும்பத்தில் ஆரம்பிக்கிறது’ எண்டு தமிழிலும் சொல்லி வச்சாங்கள்போல! வீட்டில, தாங்கள் ஒண்டாச் சந்திக்கிறதே சாத்தியமில்ல எண்டு அடம்பிடிச்சவ, இண்டைக்கு, வளத்தநாய் முகத்தப் பாக்கிறதுமாதிரி எண்டு எங்கள் வச்சிக் கதைப்பியள், அதுபோல, ஓராளட முகத்த ஓராள் நாள்முழுதும் பாத்துக்கொண்டு கிழமக்கணக்கில கிடக்கவேண்டி இருக்குது!” என்றது.

ரெமி முடித்ததும் மீண்டும் நீனா, “கொஞ்சம் எடுத்துப் பழகினதால, குடிக்கிறத விட ஏலாது எண்டு சொன்னவ,

இண்டைக்கு 'தண்ணியடக்கிறது'க்குப் பதிலா, தண்ணியக் குடிச்சிற்று இருக்கினம்! வீட்டுச் சாப்பாடு சரிவராது கடைச் சாப்பாடுதான் திறமெண்டு திரிஞ்சவ, வீட்டில சமைக்கிறதுச் சத்தங்காட்டாமச் சாப்பிட்டுட்டு போயினம்" என்றது.

தன்னுடைய பங்கிற்கு றொணி, "கொண்டாட்டங்கள், அதிலயும் கலியாணக் கொண்டாட்டங்களுக்கு, லட்சக்கணக்கில அள்ளி வீசினவ, இண்டைக்கு இருபது முப்பது பேரோடு கொண்டாடுகினம்! அடிக்கடி அக்கம்பக்கத்தாருக்கு 'நாங்க குறஞ்ச நாங்களே' எண்டு காட்டித் திரிஞ்சவ, இப்ப, அடங்கிப் போய் அமைதியா இருக்கினம்!" எனக் கூறியது.

தன் நண்பர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்த விடயத்திற்கு முத்தாய்ப்பு வைப்பதுபோல எங்கிருந்தோ இருந்துவந்த கிபீர் திடீரென தோட்டத்திற்குள் நுழைந்து, "வீடு சிறைக்கூடமில்ல, அதுவும் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட ஓரழகான, மகிழ்வான இடம் எண்டதக் கண்டுகொண்டால், இந்த நாட்கள்ள இந்த அழகான இடத்தில இருந்துகொண்டு பல அதிசயங்களக் காணலாம், ஆற்றலாம். இதைக் கண்டுபிடிக்கிறவன் பாக்கியவான்! சுயகட்டுப்பாடு கொஞ்சமும் இல்லாமல் தறிகெட்டு ஓடிக் கொண்டிருந்த இவைகள நிண்டு நிதானிக்க வச்சிருக்கிது கொரோனா கோவிட் 19, 2020!" எனக் கூறிச் சென்றது.

கிபீர் கூறியதைக் கேட்ட நாங்கள் ஆச்சரியத்தோடு அதனைப் பார்த்தோம். நீனா, "டேய், நீ ஓடித்திரிஞ்சாலும் சரியான விசயகாரன்தான்ரா!" என்று கிபீருக்குப் பாராட்டுப் பத்திரம் வழங்கியது. இவைகளின் அவதானிப்புக்களை கூர்ந்து பார்த்த என் மனம், இறைவனின் நிகழ்ச்சி நிரலை இயற்கை நிகழ்த்திக் காட்டுகிறதோ என அங்கலாய்க்கத் தொடங்கியது!

31.

வீட்டுத் தோட்டத்திற்குப் பின்னால் கேட்ட சத்தம் ஊர் நாய்கள் எல்லாம் ஒன்றுகூடி விட்டன என்பதை உணர்த்தி நின்றது. ரெமியைத் தேடினேன், காணாததால் தோட்டப் பக்கமாகச் சென்றேன். நீனாவைச் சுற்றி ரெமி, றொணி, கிபீர் என எனக்கு அறிமுகமானவைகளோடு அறிமுகமில்லாதவைகள் சிலவும் நின்றன. நீனாவின்

நிலையைப் பார்த்துவிட்டு, “எல்லாரும் போட்டு ஏன் அவளக் கஸ்ரப்படுத்துறியள்!” என்றேன். எனக்கு அறிமுகமில்லாத ஒன்று, “அவவே ‘அஜெஸ்’ பண்ணிக்கொண்டு அனுசரிச்சிப் போகேக்க, இவன் வந்து ஏன் குழப்புகிறான்!?” எனக் கூறுவது என் காதில் விழுந்தது.

“ஊருக்குப் புதுசா இருக்கு! நீர் யார்?” எனக் கொஞ்சம் அதட்டிக் கேட்டேன். என் குரல்தொனியைப்பூரிந்துகொண்ட நீனா உடனே பேசத் தொடங்கியது: “அவன் சுப்பு. நிறைய நாளைக்குப் பிறகு இப்பதான் இங்கால வந்திருக்கிறான். இவ்வரை ‘பொஸ்’ ‘எஸ்பீ’ என்ற ஒரு தீவிர ரசிகன். நல்லாப் பாடுவான். அதனால், இவனுக்கு ‘சுப்பு’ என்று ‘சோட்’டா வச்சிருக்கிறார். நெடுக வரமாட்டான், எப்ப எப்ப தேவையோ அப்ப அப்ப வந்திட்டுப் போவான்!” என்று சுப்புவைப்பற்றி அறிமுகம் செய்துவிட்டு, நான் கேட்காமலேயே மற்றவைகளைப் பற்றிய அறிமுகத்திற்கு வந்தது.

கொஞ்சம் வெள்ளைநிறமான ஒன்றைக் காட்டி, “இவன்ட பேர் பசிர. இவன் எப்ப பாத்தாலும் ‘சியாம் கொட்டல்’க்கு முன்னுக்குத்தான் கிடப்பான். இவனும் அவ்வப்போது வந்து போவான். எங்கள் எல்லோரோடையும் சேந்துதான் திரிவான். நல்லவன்!” என்று கூறிவிட்டு, ஒரு கறுப்பு நிறமுடைய இன்னொன்றைக் காட்டி, “இவன் சமந்த. உவன் எங்க கிடப்பான் என்று விளங்குங்கதானே! பேர் தெரியாதவ, ‘சிங்கள நாய்’ எண்டும் இவன்ச் சொல்லுவினம். ‘எங்க கிடந்து வந்த நீ? உன்ர குலமென்ன? கோத்திரமென்ன...?’ என்று ஒண்டயும் நாங்கள் பாக்கிறதில்ல!” எனக் கூறிவிட்டு தன்னைச் சுற்றிநின்ற நண்பர்கள் எல்லோரையும் சைகையால் அமைதியாய் அமர்ந்திருக்கும்படி கூறிவிட்டு ஆறுதலாகக் குந்தி இருந்துகொண்டு நீனா தொடர்ந்தது:

“எங்களுக்குத் தெரிஞ்ச ஒரே மொழி ஊ... ஊ...! எங்கட இனம் நா(ய்)! எங்கட மதம், மணியடிக் கேக்க அது கோயில் மணியெண்டால் என்ன, ஆலய மணியெண்டால் என்ன, பள்ளி மணியெண்டால் என்ன, விகாரை மணியெண்டால் என்ன, எந்த மணியா இருந்தாலும் ‘ஊழ்... ஊழ்...’ எனப் பிராத்தன செய்யிறது, மன்றாடுறது, ஓதுறது! எங்கட தொழில்,

எங்கட எங்கட 'பொஸ்' மாருக்கு பிரமாணிக்கமா இருக்கிறதும், கள்ளன் எண்டு சந்தேகப்பட்டால் கவ்வுறதும். எங்கட பண்பு, வாலாட்டி வரவேற்கிறதும் கொஞ்சம் நெருங்கிப் பழகினவை எண்டால் பாய்ந்து தடவி பாசத்தக் காட்டுறதும்!" என்றுசுறி ஒரு பெருமூச்சோடு என்னைப் பார்த்தது.

அதன் முகத்தில் ஒளி தெரிந்தது. சகோதரத்துவம், சமத்துவம், சகவாழ்வு, சமரசம் உலகத்தில் எங்கெங்கெல்லாம் எப்படி எப்படியெல்லாம் அற்புதமான வகையில் ஏனைய உயிர்களிடத்தில் இருக்கின்றது என்பதை நினைத்துக்கொண்டு என்னை மறந்து நின்றுகொண்டிருந்தேன்.

வானொலியில் 'சமரசம் உலாவும் இடமே நம் வாழ்வில் காணா சமரசம் உலாவும் இடமே...' என்ற பாடல் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது.

32.

தோட்டத்தில் தண்ணீர் ஊற்றிக்கொண்டு நின்றேன். ரெமியும் நீனாவும் ரொணியும் சேர்ந்தே வந்துகொண்டிருந்தன. ரெமி என்னைப் பார்த்து, "உந்த ஊரடங்குச் சட்டம் போடுறதுக்கு முன்னால், எத்தினபேரை றோட்டில சாக்காட்டியிருப்பியள்! றோட்டுல நீங்கள் அடிபட்டுச் சாகாத நாள் இருக்கே!? இப்ப, அந்தச் சாவுகள் இல்லாமலே போட்டுது! அல்லது நாளொரு வண்ணமும் பொழுதொரு மேனியும் றோட்டில செத்துப்போறவ எக்கச்சக்கம்! சூ... நினைச்சுப் பாக்கேலாது!... இவைகள் வீட்டில் இருக்கிற படியால், வீதி விபத்துக்கள் இல்லாமல் போட்டுது!" எனச் சொல்லிக்கொண்டே தோட்டத்தினுள் வந்தது.

இவைகளிடமிருந்து அரும்பொட்டில் ஓரிரு தடவைகள் தப்பிப் பிளைத்ததால் 'இந்த நாய்களுக்கு நல்லாக் குடுக்கவேணும்!' என்றிருந்த எனக்கு நல்ல சந்தர்ப்பமாக இது வந்து வாய்த்தது!

அதனால், ரெமியின் கருத்துக்குக் கடுமையான எதிர்ப்பினைத் தெரிவித்தேன்: "உண்மதான்! வீதிவிபத்துக்கள் இப்ப இல்லாமல்தான் போட்டுது! ஆனால், நடந்த விபத்துக்கள்ள அரைவாசிக்கு மேல, உங்களால்தான் நடந்தது

எண்டு உங்களுக்குத் தெரியுமே!? ஆரக்கேட்டாலும் ‘நாயில அடிபட்டன்’, ‘நாயில அடிபட்டன்’ எண்டுதான் சொல்லுவாங்கள்.

...அங்க, ஆசுப்பத்திரியில அடிபட்டுக் கிடக்கிறவய போய்ப் பாத்தால் தெரியும்! அந்த அளவுக்கு நீங்களும் பலுகிப் பெருகிப்போய் றோட்டுறோட்டாக் கிடக்கிறியள்! றோட்டுறோட்டாக் கிடக்கிறது மட்டுமில்லாமல், அவ்வளவு குப்பைகளையும் றோட்டுல போட்டுக் கிண்டிக்கிளறி... படுத்திற பாடு! அசிங்கம்!” என்று என் ஆதங்கத்தைக் கொட்டித் தீர்த்தேன். கிடைத்த இச்சந்தர்ப்பத்தைச் சரியாகப் பயன்படுத்தி விட்டேன் என்ற ஒரு பெருமிதமும் எனக்கு!

அவசரப்படாமல் அமைதியாக றெமி ஆரம்பித்தது! “வீதி விபத்துக்கள் எங்களாலதான் நிறைய நடக்குதெண்டத ஏற்றுக் கொள்ளுறம்! சரி, நாங்கதான் கொஞ்சம் புத்தி குறஞ்ச நாங்கள்! புத்தி கூடின நீங்கள் என்ன செய்யவேணும்? எங்களக் கண்டப்பிறகாவது கணக்கான வேகத்தில போகவேணும்! அப்பிடையே போறியள்!? ‘கய் ஸ்பீட்’ல போய் கவுண்டு கொட்டிக் காலக்கைய உடைச்சுப்போட்டு, ‘உந்த நாய்ச் சனியன் குறுக்கால பாஞ்சிறுது’ எண்டு சொல்றதில, என்ன கிடக்கு!? எந்தப் பலனும் இல்ல!...” என்று சொல்லி முடிப்பதற்கு முன்பாகவே றீனா குறுக்கிட்டது.

“மற்றது, நாங்கள் பலுகிப் பெருகிப்போய் கிடக்கிறம் எண்டால் நாங்கள் உங்களமாதிரி, ஒண்டு ரண்டு எண்டு கணக்குப் பார்த்துப் பெர்றதில்ல! ஒரு நேரத்தில ஒம்பதும் பெறுவம்! அப்ப, நாங்க ஒவ்வொராளும் எட்டுத் தடவ இப்பிடிக் பெத்தால் என்னாகும்? உத ஆரு யோசிச்சச் செய்யவேணும்? எங்கடை ஆக்கள் உந்த விசயத்தில கட்டுப்பாட்டோட நடவாயினம்! அப்ப, நீங்கதான் கட்டுப்படுத்த ஆவன செய்யவேணும்! அத விட்டுட்டு, பெரிய கதை கதைக்கிறியள்!” என்று என்னைப் போட்டுத் தாக்கியது.

றொணி, “அடுத்தது, நாங்கள்தான் உங்கட வீதிகள அசிங்கப்படுத்துறம் என்றியள்! நல்ல யோசிச்சப் பாருங்கோ, கழிவுகள வடிவாக் கட்டிப்போட்டு, ஒருத்தருக்கும் தெரியாமல், இரவோட இரவாக் கொண்டுவந்து, அக்கம் பக்கத்தில்

உள்ளவைக்குக்கூடத் தெரியாமல், ஒரு சொட்டு மன உறுத்தல்கூட இல்லாமல், கண்டபடி எறிஞ்சிற்றுப் போறியள்!

...எங்கட சிலதுகள் பசியில கிடக்கிறதுகள், உந்தக் கழிவுப் பொட்டலங்களைக் கண்ட உடன என்ன செய்யும்? காய்ஞ்ச மாடு கம்பில விழுந்தமாதிரி அந்தப் பொட்டலங்களை கடிச்சுப் பிச்சக் கிழிச்ச ஒரு கை பாத்திட்டுத்தான் விடுங்கள்! அப்ப வீதி அசிங்கமாகாம அலங்காரமாவே இருக்கும்!? அப்ப, இதுக்கு ஆர் காரணம்? புத்தியுள்ள நீங்களே இப்பிடிச் செய்விங்க எண்டால், புத்தி குறஞ்ச நாங்கள் அப்பிடி நடந்துகொள்றதில் என்ன தப்பு!” எனக் கடும் தொனியில் கூறிநின்றது.

இதற்குமேல் கதைத்தால் சுயமரியாதையை இழக்க வேண்டிவரும் என்பதால் மெதுவாக அவ்விடத்திலிருந்து நழுவிச் சென்றேன். இதனை அவதானித்த நீனா, “சொல்லி முடிக்கிறதுக்கிடையில் ஆளைக் காணோம்! என்றது.

“அவசர வேலையாயிருக்கும் அதனால்தான் போயிருப் பார்!” என எனக்காகப் பரிந்து பேசியது றெமி. எனினும் நீனா, “இப்ப, நாள் முழுக்க வீட்டில்தானே இருக்கிறார் பிறகு என்ன அவசர வேலை!” எனக் கேட்டுவிட்டு கொடுப்புக்குள் சிரித்துக் கொண்டது!

33.

காலைப்பசி ஆற்றிய பின், றெமியின் பசியாற்ற ஆயத்தமானேன். அது ‘ஆ.....ஊ.....’ என ஒலி எழுப்பி ஆரவாரம் செய்தது. வீட்டில் சமைத்த உணவு என்ற படியால் அதன் வாசனை றெமிக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது.

இரண்டு வாய் கவ்வியெடுத்து ருசி பார்த்தபின், “உந்த ஊரடங்குச்சட்டத்துக்குப்பிறகுதான், கொஞ்சம்வாய்க்குருசியாக் கிடைக்கிது. அல்லது போனால், காலையில் விடியிறதுக்கு முன்னாலேயே வாற பாண்காரனிட்ட பாணவாங்கி, என்னையும் அரைப் பட்டினியாக்கிப் போடுங்கள்!” என்று முணுமுணுத்தது.

“சத்தம் போடாமல் வைக்கிறதுச் சாப்பிட்டுட்டுப் போ!” என்றேன். அந்நேரம் பார்த்து நீனா வந்துகொண்டிருந்தது. என் வார்த்தைகள் அதன் காதுகளில் விழுந்திருக்கவேண்டும்.

உடனே அது, “ஓம் ஓம் நாங்களும் உங்கட பிள்ளைகளப்போல, இவ்வளவு நாளும் நீங்கள் வைக்கிறதத்தான் சாப்பிடுறம்! நாங்கள் எண்டாலும் பறவாயில்ல, உங்கட பிள்ளையள் உந்தப் பாணையும் பணிசையும் பற்றிஸ்சையும் பகோடாவையும் சாப்பிட்டு, வண்டி ஒரு பக்கத்தாலயும் வயிறு இன்னொரு பக்கத்தாலயும் வளருது!

...‘அந்தக் காலத்தில, காலமச் சாப்பாடெண்டால் பழஞ்சோறுதானாம்! கொஞ்சம் திருவின தேங்காப்பூவும், நாலஞ்ச சின்ன வெங்காயத்த அஞ்சாறா வெட்டிப்போட்டு, ஆறேழு எலிமிச்சப்பழத் துளிய விட்டு, பழஞ்சோற்றோடு கலந்துபோட்டு, உப்புச் சிரட்டையில் நெருப்புத்தணலில சுட்ட ஒரு செத்தல் மிளகாயோ, செத்தல் கிடைக்காதுபோனால் பச்சை மிளகாயோ கடிச்சுக்கொண்டு, இடையில் இடையில் ஒரு துண்டுக் கருவாட்டையும் கடிச்சுக்கொண்டு, கிடைச்சால் ஒரு துண்டு ஊறுகாயயும் தொட்டு வாயில வச்சுக்கொண்டு, பழஞ்சோற்றச் சாப்பிட்டால் சொர்க்கத்தினர் வாசல் தெரியும்!’ எண்டு எங்கட அம்மம்மா சொல்லுவா! அந்தமாதிரியான சாப்பாடு அது! ஆரோக்கியமான சாப்பாடு!” என்று நீனா சொல்லிக் கொண்டிருக்கவே என் வாய் ஊறியது எப்பதைவிட ஊற்றெடுத்தது எனலாம்! சொல்லவே இப்படி என்றால் சாப்பிட்டால்! அந்தச் சுவையை என்னால் கட்டுப்படுத்தவே முடியவில்லை!

பதிலுக்கு ரெமி தன் முதாதையரின் அனுபவத்தைப் பகிர்ந்தது. “பழஞ்சோற்றில, அது ஒரு வகைதான்! இன்னொண்டு இருக்குது. மோர் தயிரோட சாப்பிடுறது! நினைக்கவே ஏதேதோ செய்யிது! பழஞ்சோற்றோட மோரையும் தயிரையும் போட்டுக் குழப்பி, ஒரு சொட்டு உப்பையும் விட்டு, அப்பிடயே அள்ளி வாயில போட்டு, ஊறுகாயத் தொட்டு வாயில வைக்கேக்க, சொர்க்கத்தினர் இன்னுமொரு வாசல் தெரியும்! உதச் சாப்பிட்டதாலதான், எல்லாரும் நல்ல தைரியமா இருந்தினமாம்! உந்தப் பழஞ்சோற்றச் சாப்பிட்டுட்டு வயல்ல இறங்கினா என்ன, ‘ஓவ்வீஸ்’ ல இருந்தா என்ன, பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடம் போனால் என்ன, எந்த வேலையச் செய்தாத்தாலென்ன, உடலும் மனமும் சும்மா குளுகுளுவெண்டு இருக்குமாம்மெண்டு எங்கட அம்மம்மாவும் சொல்லுவா! உந்தப் பழஞ்சோற்றத்தான் தாங்களும் சாப்பிட்டு நல்ல சுகமா இருந்தாங்களாமெண்டு

அடிக்கடி சொல்லுவா. அப்பிட்யான சாப்பாடுகள்ச் சாப்பிட்டு, அதுகள் எழுவது எண்பது தொண்ணூறு ஆண்டுகளெண்டு வாழ்ந்ததுகளாம்! இப்ப, நாப்பது தாண்டுறதுக் கிடையிலேயே, மாதத்துக்கு ஒருக்கால், ‘கிளிநிக்’ கொப்பியோட, ‘ஐயோ என் தெய்வமே என்னக் காப்பாற்று!’ எண்டு ‘டொக்ரர்’ர வாசலில தவம்கிடக்க வேண்டிக்கிடக்கு!” என்று றெமி கூறிக்கொண்டிருக்கவே அடுத்த பாண்காரன் பாட்டோடு வந்தான்.

அச்சத்தத்தைக் கேட்டுக் கொஞ்சம் வெறுப்படைந்த றீனா, “வீட்டில, இப்ப, நிக்கேக்கயாவது, நல்ல சத்துள்ள சாப்பாடுகள்ச் செய்து குடுங்கோ! அல்லதுபோனால் பாணையும் பகோடாவை சாப்பிட்டு ஒல்லித் தேங்காய்கள் மாதிரி உங்கட பிள்ளைகள் இருக்கப்போகுதுகள்! இப்ப வாற நோய்களுக்குத் தாக்குப்பிடிக்காமல் இந்தக் குஞ்சுகுருமான்கள் வடவடத்து வாடிப் போடுங்கள்!” எனக் கூறிவிட்டு என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தது.

சிறுவயதில் என் அப்பையாவுக்கு பழஞ்சோறு பரிமாறிய நினைவுகள், பொங்கல் தினத்தில் வல்வெட்டித்துறையில் விதம்விதமாய் வண்ணக் கோலங்களில் பறக்கும் பட்டங்கள் போல் என் மனதில் பறக்கத் தொடங்கின!

34.

மாலை நடைப் பயிற்சிக்காகச் சென்றேன். றெமி என்னைப் பின்தொடர்வதைக் கண்டு, றீனா இணைந்து கொண்டது. சில நிமிடங்களில் றொணியும் வந்து சேர்ந்தது. “நேற்று ‘ரியூசன்’ எண்டு நீங்க சொல்லேக்க, நான் இருக்கிற வீட்டில ஒரு அஞ்சாமாண்டு ‘ஸ்கொலசிப்’ எடுக்கிற பிள்ளையினர் ஞாபகம்தான் எனக்கு வந்தது!... பாவம் அது! அதவச்சு இதுகள் படுத்திறபாடு!... நல்ல காலம், ஊரடங்கால், உந்த ‘ரியூசன் சென்ரர்’கள் எல்லாம் முடிக்கிடக்கு! இல்லாதுபோனால் ‘ஸ்கொலசிப்’ திருவிழாவுக்குக் கொடி ஏறியிருக்கும்!” என்று றொணி கூறிய வார்த்தைகளோடு அம்மாலைப் பொழுது உரையாடல் ஆரம்பமானது.

ஐந்தாமாண்டு புலமைப்பரிசில் பற்றித் தன் எண்ணத்தை ரெமி பகிர்ந்தது: “இல்ல, உந்த அஞ்சாமாண்டு ‘ஸ்கொலசிப்’ எதுக்காக? வசதி அற்ற, வறுமைப்பட்ட, ஆனால் படிக்கக்கூடிய, படிக்க ஆர்வமுள்ள பிள்ளைகள், உந்தப் பரீட்சையில் ‘பாஸ்’ பண்ணி, சில அரச உதவிகளப் பெற்று, இன்னும் நல்லாப் படிச்சி முன்னுக்கு வரவேணும் எண்டதுக்காகத்தான்! ஆனால், இண்டைக்கு அதுவே நடக்குது?... தங்கட பிள்ளைகள் உச்சப் புள்ளிகள் பெறவேணும் எண்டு துடிச்சிக்கொண்டு நிக்கிறது ஆர்! நல்லாப் படிச்சி ஒரு அளவு நல்ல பதவிகள் இருக்கிறவதான்! அதிலயும், அம்மணிமார்தான் உதுல அதிவிசேடம்!” என்று ரெமி கூறிநின்றது.

ரெமி விட்ட இடத்திலிருந்து நீனா தொடங்கியது: “தனர் பிள்ளையப் போட்டு பிழிஞ்செடுக்கிறது மட்டுமில்லாமல், தன்னோட வேலை செய்யிறவையிட பிள்ளைகளையும் விட்டு வையாயினம்! ‘நீ சேர்க்கேல்லையே! நான் எப்பவோ சேத்திறன். தொடக்கத்திலேயே இறுக்கிப் பிடிச்சால்தான் சரிவருவாங்கள்! ஆரம்பத்தில விட்டியோ, அவ்வளவுதான்! உதுல, உந்த ‘சுப்பமாக்கெற்றுக்கு அருகோட கிடக்கிற ‘செனர்ர்’ நல்லம்!’ எண்ட வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் சும்மா இருந்த இவளின்ட நெஞ்சு படபடவெண்டு பதறத் தொடங்கும்!

...வேலமுடிஞ்சு வீட்டுக்குப் போகேக்க, உந்த அம்மணி குறிப்பிட்ட ‘ரியூசன் செனர்ர்’இல் ‘அட்மிசன்’ எப்பிடயாவது எடுத்துப்போடுவா! ஏற்கனவே இருந்த ‘ரியூசன்’னோட மேலும் ஒரு ‘ரியூசன்’ சேர்ந்துவிடும்! வேறென்ன? சின்னத்திர ‘சீரியல்’போல ‘ரியூசன்’ மாறி ‘ரியூசன்’ நடக்கத் தொடங்கும்! இது பிள்ளைக்குக் கூடிப்போச்சுதெண்டு வீட்டுக்காரன் தலைப்பட்டு, ‘விடப்பா அவன, படிக்கிறமாதிரிப் படிக்கட்டும்!’ எண்டு மெதுவாச் சொல்லிப் பார்ப்பார். அவ படிச்ச பொம்பிளையல்லே! உடன, ‘உம்மட வேலய நீர் பாரும்!’ எண்டு ஒரு அதட்டல் அதட்டுவா, அதோட அவர் அடங்கிப்போடுவார். பிறகென்ன, ‘வோஷிங் மெசின்’ல போற்ற உடுப்புமாதிரி ‘ஸ்கொலசிப் ரெஸ்ட்’ முடியிறதுக்கிடையில் பிள்ளய கசக்கிப் பிழிஞ்சு காயப்போட்டிடுவாளவ!

...பிள்ளைகள் நல்லாப் படிப்பிக்கவேணும், சரியான சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்படுத்தவேணும், அதுகளின்ர ஆற்றலுக்கு ஏற்றமாதிரி சின்ன வயதில இருந்தே 'மோற்றிவேசன்' குடுக்கவேணும், வெவ்வேறு துறைகள் ஊக்கப்படுத்த, உற்சாகப்படுத்தவேணும்!... ஆனால், உந்தச் சின்ன வயதில படாதபாடு படுத்தினால் கல்வியில உந்தக் பிஞ்சுகளுக்கு விருப்பம் வருமே!?" என இடைவேளை இல்லாமல் சொல்லி முடித்தது.

“இதனாலதான், 'ஸ்கொலசிப்பில்'ல திறமாச் செய்த பிள்ளைகள் பிறகு விட்டுடுத்துகள்! காரணம் என்ன தெரியுமே? ஒண்டு, 'ஸ்கொலசிப் பாஸ்'பண்ணி முடிய அம்மாவின்ர கனவு நிறைவேற்றப்பட்டு, அதுக்குப் பிறகு அவ, தானுண்டு தன்வேலையுண்டு எண்டு இருந்திடுவா! ஏனெண்டால், 'ஸ்கொலசிப்'ல பிள்ளைய 'பாஸ்'பண்ண வைக்கிறதுதான் அவவின்ர உச்சமான ஒரே லட்சியக் கனவு! ரண்டு, சின்ன வயதில கல்வியக் கசந்துபோக வச்சதால சின்ன வயதில விளையாடவேண்டிய விளையாட்டுக்கள வளந்த பிறகு விளையாடித் திரியிறதால அதுகளுக்குப் படிக்கிறதுக்கு நேரமில்ல!

...அப்படி இல்லையெண்டு, தா(ய்)தேப்பன் 'ஐயோ' வெண்டு அழுதுவடிச்சால், அத அதுகள், ஏனெண்டும் கணக்கில எடுக்காமத் தங்கடபாட்டில கால்நடைகள் போல போய்வருங்கள்! எதுவும் அளவுக்கு மிஞ்சினால் அழுதமும் நஞ்சு எண்டு அநுபவிக்காமலே சொல்லிவச்சாங்கள்! உந்த அறிவ, உதுகளிண்ட படிப்பாலயும் பட்டத்தாலயும் பதவியால யும் பெறேலாது! பட்டறிவாலதான் பெறலாம்!..." என்ற தன் கருத்தை நெமி முடிவுரையாக ஆற்றியது.

இத்தனைக்கும் நான் எதுவும் பேசவுமில்லை, என்னைப் பேசவும் விடவில்லை! களைப்பில் தண்ணீர்க் குழாயருகே வந்த மூன்றும் தாகம் தீர்த்துவிட்டு தங்களுக்குள் ஓடிப்பிடித்து விளையாடத் தொடங்கின.

35.

‘ஒரு மாசமாப்போகுது!... விழித்திரு தனித்திரு வீட்டிலிரு எண்டு சொல்லிக்கொண்டு இருக்குறாங்கள்! இப்பிடயே எத்தின நாளைக்கு வீட்டுக்குள்ளேயே இருக்கிறது!’ என்ற தனிமை உணர்வு, ஊரடங்கு நாள்கள் நீண்டு செல்லச்செல்ல, என் மனதை ஆக்கிரமித்தது.

‘வீட்டில இருக்கிற எங்களுக்கு, வெளியில போகேலாது எண்ட கவல!, இல்லாததுகள், இனி என்னத்தச் சாப்பிடுறது எண்ட வேதன!...’ இப்படி, என் மனம் சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டது. ‘நமக்கே இப்பிடி எண்டால் பெரிய குடும்பங்களினர் நில!’ என்ற எண்ணம் என் மனதை மேலும் வாட்டியது.

இப்படிச் சிந்தித்தபடியே தோட்டத்துக்குச் சென்றேன். ரெமியும் நீனாவும் ரொணியும் ஏற்கனவே அங்கு வருகை தந்திருந்தன. எதுவும் பேசாமல் வேலையை ஆரம்பித்தேன். என் மனநிலையைப் புரிந்து கொண்டவைபோல அவை நடந்து கொண்டன. எனினும், இச்சந்தர்ப்பத்தை எப்படியெல்லாம் பயன்படுத்த முடியுமோ அப்படியெல்லாம் பயன்படுத்தியும் கொண்டன.

இம்முறை ரெமி ஆரம்பித்தது: “தனிமையா.... இப்ப மட்டுமே இருந்த நீங்கள்! முதலும் ஒருவகையான தனிமையில தானே இருந்த நீங்கள்! இப்ப, ஒரு வகையான தனிமை. இதுக்கு முதல், இன்னொரு வகையான தனிமை!... இப்ப, தனித்திருக்கவேணும் எண்ட தனிமை. இதுக்கு முதல், நீங்களும் உங்கட வேலையும் உண்டு எண்டு, தனித்தனிய ஓடித்திரிஞ்ச தனிமை! தூரத்தில உள்ளவையுடன் தொடர்பில் இருந்த நீங்கள், அயலில் உள்ளதுகளோட அன்னியப்பட்டுக் கிடக்குறீங்கள்!...” எனத் தனித் தீவுபோல வாழ நினைக்கும் இன்றைய வாழ்க்கை முறையைத் தொட்டுக் காட்டியது.

ரெமி சொல்வதைக் கூர்ந்து கவனித்துக்கொண்டு நின்ற நீனா, “வீட்டில வயதுபோனதுகள் இருக்குதெண்ட ஒரு சொட்டு நினைப்பும் இல்லாமல், ஓடித்திரிஞ்சவைகளுக்கு இப்பதான் தெரியிது தனிமையெண்டால் என்ன எண்டு! வீட்டில வயதுபோனதுகள், வேண்டாப் பொருள்கள் போலதானே பார்த்த நீங்கள்!

...இப்ப நீங்களும் வீட்டோட கிடக்கிறியள்! அதுகளும் வீட்டோட கிடக்குதுகள்! ஒரு நாள்ள, ஒருவேள அதுகளோட நிண்டு கதைக்க நேரமில்லாமல் பறந்து பறந்து திரிஞ்சியள். கேட்டால், ‘என்ற வேலையள் உங்களுக்குத் தெரியுமே? நான் போகாட்டால், அங்க ஒண்டும் இயங்காது’ எண்டியள்! இப்ப, நீங்கள் போகாமலே, அங்க எல்லாம், ஒழுங்கா, நல்ல வடிவா இயங்குது!” என்று சொன்னபோது எனக்குத் தலைச்சுற்றே வந்துவிட்டது!

மண்ணைத் தோண்டி குழி உண்டாக்கி அதற்குள் செளகரியமாகப் படுத்திருந்த றொணி, “நீங்கள் அறிஞ்சும் அறியாமலும் செய்ததுக்குத்தான் சேத்து வாங்கிக் கட்டுறியள்போல கிடக்கு! வீட்டுல கிடக்கிற வயதுபோனதுகள், உங்கட பரிதாபத்துக்குரியதுகள் எண்டு நினைச்சுப் போடாதேயுங்கோ! அதுகளும் உங்களப்போல இறுதிவரை உங்களோட வாழ உரிமை உடையதுகள் எண்டத மனதில நல்லா பதிச்ச வச்சுக்கொள்ளுங்கோ! அதுகள், வலது குறஞ்சதுகள் எண்டதுபோலத்தான் நீங்கள் பாத்த நீங்கள்! உங்கட, நட உட பாவனைய வச்சு, வயதுபோன காலத்தில, அதுகள் என்ன நினைச்சுக்கொண்டு இருந்ததுகள் தெரியுமே!... ‘நாங்கள் ஏன் அவைக்குப் பாரமா இருப்பான்! இருக்கிறதப் பாக்க நேரத்துக்கே போய்ச் சேந்திடலாம்போல கிடக்கு!’ எண்டு அதுகள் சொல்லிக்கவலைப்படுறது உங்களுக்குத் தெரியுமே!?” என வீட்டில் இன்று தனிமையில் வாடும் வயோதிபர்களின் நிலையைச் சுட்டிக்காட்டி நின்றது.

“உங்களுக்கு வீட்டில உள்ள தாத்தா பாட்டிமார, பயன்படுத்தத் தெரியாது! அதுகளினர் காலத்திலேயே, மூண்டு நாலு பிள்ளைகள அடுத்தடுத்துப் பெத்து, அதுகளினர் கையில் குடுத்துவிட, அதுகள் வடிவா வளத்துத் தருங்கள்! உங்களுக்கும் சோக்கான பிள்ளைச் செல்வங்களாப் போயிரும், அதுகளுக்கும் அது பிராக்காப் போடும்! உந்த ‘சைக்கோலஜி’ கூட விளங்காமல் புருசனும் பொஞ்சாதியும் பெரிய படிப்புப்படிச்சு பெரிய உத்தியோகம் பாக்கினமாம் உத்தியோகம்!” என்று மாறிமாறிப் பொரிந்து தள்ளிய நீனாவை வியந்து பார்த்துக்கொண்டு நின்றேன்.

என் வியப்பினைப் புரிந்துகொண்ட நீனா, “என்ன, நாங்கள் சொல்லுறது சரியோ அல்லது உந்த நாய்கள் சொல்லுதெண்டு நகைச்சுவையா இருக்கோ!” என்று சொன்னபோது என்னை அறியாமலேயே, ‘சரியாகத்தான் சொல்லுறிகள்! நாங்கள் படிச்சிருக்கிறம், ஆனால், இன்னும் பண்படுத்தப்பட வேண்டியது கனக்கக் கிடக்கு!’ என்று கூறுவதுபோல தலையசைத்து அவ்விடமிருந்து அகன்றேன்.

36.

ஆறுதலாக முற்றத்து மர நிழலில் சாய்மானக் கதிரையில் அமர்ந்து ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தேன். என்னருகே றெமியும் நீனாவும் நீட்டி நிமிர்ந்து நிம்மதியாகப் படுத்திருந்தன. “வயதுபோனவயள்ள, நோயெதிர்ப்பு சக்தி குறைவெண்டதால, உந்தக் கிருமி அவைகளத்தான் கூடுதலாத் தாக்குதாம்! அத்தோட, அங்க வெளிநாடுகளள்ள, வயோதிப இல்லங்களள்ள, இவைகள் எல்லாம் ஒண்டா இருக்கிறதால, ஓராளுக்கு வந்தால், எல்லாருக்கும் கெதியாப் பரவி, நிறையச் சேதங்களாம்!” என உலகின் தற்போதைய நிலவரம்பற்றிக் கிபீர் சொல்லிக்கொண்டு வேலிபாய்ந்து முற்றத்திற்கு வந்தது.

இதனை, அரைத் தூக்கத்தில் செவிமடுத்த றெமி, “வெளிநாடுகளள்ள, வயதானதுகளப் பராமரிக்கிறதுக்கு, நிறைய வயோதிப இல்லங்கள் இருக்கிறதுபோல, இங்கயும் போறபோக்கில கனக்க வந்திடும்போலதான் கிடக்குது! எங்கட சூழலில, பிள்ளையள் எல்லாரும் வெளிநாட்டுல இருக்கேக்க, இங்க இருக்கிற வயதானவ, அங்க போய் இருக்க விரும்பீனமில்ல எண்டால், பெரிய கஸ்ரம்தான்? அவையளும் இங்க வராயினம், இவையளும் அங்க போகாயினம் எண்டால் என்ன வழி? வயோதிப இல்லத்தில விடுறதுதான் இப்போதைக்குத் தெரிஞ்ச வழி!” எனக் கூறிநின்றது.

றொணி குறுக்கிட்டு, “அதுசரி. ஆனால், இங்க இருக்கிறவ, வீட்டில வச்சிப் பாக்கக்கூடியவ, அவையள வச்ச நல்லாப் பராமரிக்கினமோ எண்டால் அதுவும் கேள்விக்குறிதான்! கனபேர் பஞ்சிப்படுகினம்! ஏனெண்டால், அவை, இவைக்கு இப்ப வேண்டாப் பொருளா போட்டினம்!” என வயோதிபப் பெற்றோர்களைப் பராமரிக்கத் தயங்கும் இன்றைய சமூகத்தின்

மனப்பாங்கை சுட்டிக்காட்டியது. கிபீர், றெமி, றொணி ஆகியன கூறியவற்றை கவனமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது றீனா.

அது, “முந்தி, இந்த வயதுபோனவைக்கு, வீட்டில சின்னப் பிள்ளையளப் பாக்கிறது ஒரு முக்கியமான வேலயா இருந்தது! இப்பயும், கொஞ்சம் புத்தியுள்ளவ மூண்ட நாலப் பெத்து அவையச் சரியாப் பயன்படுத்துகினம்! மற்றவ, ஒண்டப் பெத்துப்போட்டு, ஏதோ ஒலிம்பிக் சாதன நிகழ்த்தினதுமாதிரி ஒரு பிரமை! சரி, ஒண்டத்தான் ஆண்டவன் தந்தான் எண்டால், ஒருத்தரும் ஒண்டும் செய்யேலாது! அல்லதுபோனால், ஒண்டும் இல்ல எண்டாலும், அவன்ர சித்தம் அதுதான் எண்டு வாழ வேண்டியதுதான்! ஆனால், ஒண்ட வச்சுக்கொண்டு ‘அது ஒம்பதுக்குச் சமன்’ எண்டு பெரிய கதை அளந்துகொண்டு இருந்தால், அந்த ஒண்டு ஆரோட விளையாடும், ஆரோட கதைக்கும், ஆரோட சண்டபிடிக்கும், ஆரோட வளரும்!? ஏனெண்டால், புருசனும் பொஞ்சாதியும் காலையில பறக்கத் தொடங்கிறவ, செட்டையளக் கழட்ட இரவாகும்!

...கேட்டால், ‘உழைக்கிற வயதிலதானே உழைக்க வேணும்’ எண்டு சொல்லுவினம். சரி, உழைக்கத்தான் வேணும்! ஆனால், அப்பிடி ரண்டு பேரும் உழைச்சம் போதாது எண்டும் முணுமுணுக்கிறவ இருக்கினம்! ஒம்பது பேருக்கு ஒருத்தன் உழைச்ச, சந்தோசமா வாழ்ந்தவைகள் எண்டத மறந்துபோட்டினம்! இண்டைக்கு, ஒண்ட வச்சுக்கொண்டு ரண்டுபேரும் ஓடியோடி உழச்சம் அது போதாதாம்! ஆருக்குக் கணக்குச் சொல்லுறியள்!.... எனக்கே!?’ என்று கேள்வி எழுப்பியது.

மேலும், “முதலில, உங்கட ஆசைகளையும் அவாக்களையும் பேராசைகளையும் பெருமைகளையும் தயவுசெய்துநிறுத்துங்கோ! இருக்கிறதோட, வாற வருவாயோட சந்தோசமா, சரியா வாழப்பழகுங்கோ! வாழ்க்கைய ரசிக்கத் தொடங்குங்கோ! மிச்சம் எல்லாம் சரியா வரும்!” என்ற றீனாவின் நிதானமான வார்த்தைகளோடு அன்றைய நாளின் நாய்ச் சங்கமம் கலையத் தொடங்கியது.

கண்விழித்தால் நிலைமை கஸ்ரமாகிவிடும் என்பதால் நித்திரையாக இருப்பதுபோல சாய்மானக் கதிரையில் படுத்திருந்து கொண்டேன்!

37.

குறித்த ஓர் இளைஞன் வேலையேதும் செய்யாது 'வெட்டி'யாகத் திரிவதை நீண்ட நாள்களாக அவதானித்து வந்தது றெமி. ஊரடங்கு நேரத்திலும் அவன் அடிக்கடி எந்தவேலையும் இல்லாது சென்று வருவதைக் கூர்ந்து கவனித்துவிட்டு நேற்றைய நாளில், "அதுகள், அங்க கிடந்து இங்க வாறதுக்கு நிக்ருதுகள்! இதுகள், இங்க இருந்து அங்கபோறதுக்குத் துடிக்கிதுகள், அறிவு கெட்டதுகள்!" எனக் கொஞ்சம் கோபத்தில் றெமி கூறியது.

"என்னவெண்டு சொல்லிப்போட்டுக் கதையன் ராப்பா!?" என றொணி பதிலாகச் சொன்னது. காரணம், றெமி எதைப்பற்றிக் கதைக்கின்றதென்பது றொணிக்கு விளங்கவில்லை. உண்மையில், எனக்கும்தான் விளங்க வில்லை. விளங்கவில்லை என்பதைக் காட்டிக் கொண்டாலும் வில்லங்கம் என்பதால் நான் அப்படியே இருந்துவிட்டேன்!

மீண்டும் றொணி, "அடிதல ஒண்டும் தெரியாமல், கதைச்சால் என்னெண்டு விளங்கும்!?" என றெமியின் கதைக்கு விளக்கம் கோரிநின்றது. இப்போது றெமி விபரமாகக் கதைக்கத் தொடங்கியது.

"இல்ல, இவனர் குண்டடிகளையும் கொடுமைகளையும் தாங்கேலாமல், உயிர்தப்பி வெளிநாட்டுக்கு ஓடுனதுகளும், பிறகு, வெளிநாடுபோய் உழைப்பம் எண்டு போனதுகளும், உழைச்சக் களச்சப்போய் தாய்நாட்டுக்குத் திரும்புவம் எண்டு யோசிக்குதுகள்! இதுகள் என்னடாண்டால், நல்லா மூண்டுவேளையும் மூக்குமுட்ட இறுக்கிப்போட்டு 'போனால் வெளிநாட்டுக்குத்தான் போவன்!', 'உழச்சால் வெளிநாட்டுலதான் உழைப்பன்!' எண்டு ஒத்தக் காலிலல்லே நிக்ருதுகள்! அப்ப, இதுகளின்ர மூளேக்க என்ன கிடக்குது!" என்று றெமி கொஞ்சம் காட்டமாகக் கூறிநின்றது.

பதிலுக்கு றொணி, “அதுக்கு, அவையும் ஒரு காரணம் கண்டியோ! அவ, இங்க வரேக்க, கொஞ்சம் பூசிக்கீசி, மினுக்கிக்கொண்டு, நிறமாத்தான் வலம் வருவினம்! இதப் பாக்கிறவ, அதிலயும், இவளவ, ‘இப்பிடயே இருந்து என்ன செய்யிறது, ஒருவன எண்டாலும் வெளியில அனுப்புவம்’ எண்டு ‘ஐடியா’க் குடுப்பினம்! ‘காசக்கு எங்கடி போறது?’ எண்டு வீட்டுக்காரர் கத்துவார்! உடன அவ, ‘உம்மட தங்கச்சியவ லண்டனிலயும், தம்பியவ கனடாவிலயும், கொக்கா சவிசிலயும், மருமோன் பிரான்சிலயும் இருக்கினம்தானே! கொஞ்சம் அனுப்பச் சொன்னால், ஆளுக்குக் கொஞ்சம் அனுப்பாமலே விடப்போயினம்! அதுகள் அனுப்பிறதோடக் கொஞ்சம் கடனக்கிடனப்பட்டு மூத்தவன அனுப்புவம்!’ எண்டு சொல்லிச் சொல்லி ஒரு கட்டத்தில் அவ சொல்லுற எல்லாத்துக்கும் ஓணான் தலையாட்டுறமாதிரி இவரும் தலையாட்டத் தொடங்கிடுவார்!” என்று இன்று குடும்பங்களில் நடப்பதை அப்படியே தொட்டுக் காட்டியது.

“வெளிநாடு எண்டால் காச விளையிது எண்டுதான் இதுகள் இங்க நினைச்சுக் கொண்டிருக்குதுகள்! அதுகள் அங்க, ‘செத்தேன் சீவனே’ எண்டு ஒவ்வொரு சதத்தையும் உழைக்கிறத்துக்கு படுகிறபாடு, இவைகளுக்குத் தெரியுமே!? அடுத்தது, அவைகளும் இங்க வந்து நிக்கேக்க, ‘ஹயஸ்’ல ஏறிப்போறதையும் காரில வந்திறங்கிறதையும் பாத்திற்று, ‘வெளியில போனால் நல்லா உழைக்கலாம்!’ எண்டு இவ இங்க நினைச்சுக்கொண்டு, அதுக்குப் பிறகு எப்பிடயும் வெளிநாட்டுக்குப் பிள்ளைய அனுப்பிற கனவிலேயே இருப்பினம்! அதுகளும் வெளிநாட்டுக்குப் போற நினைப்பில ஒண்டும் செய்யாதுகள்! ஆக, மூண்டு வேளையும் வடிவாச் சாப்பிடுறது, போனத்தூக்கிக் காதில வைக்கிறது, மோட்டார் சைக்கிள எடுக்கிறது, பறக்கிறது.

...இப்பிடயே வாழ்க்க கொஞ்ச வரியமாப் போகும்! அறுவது எழுவது லட்சத்த ‘ஆளக் கொண்டுபோய்க் கையில குடுத்தப் பிறகுதான் காச’ எண்டு சொல்லுற ‘ஏஜென்’ர கையில குடுத்திற்று, நாலு அஞ்ச வரியமா, எங்கள்ப் பார்த்துச் சொல்லுவியன், ‘நாயா அலையிறம்’ எண்டு, அதுமாதிரி அலைச்சு திரியுங்கள்! காச வாங்கினவன் ‘இந்த மாசம்

சரிவரும்’, ‘அடுத்த மாசம் சரிவரும்’ என்று இவைகள் கேக்கிற போதெல்லாம் சொல்லுவான்! இதுக்கிடையில் இந்தப்பெடி, ‘இந்தா போயிருவன் அந்தா போயிருவன்’ என்று ஒரு வேலையும் செய்யாம வருசக்கணக்கில கொழும்புக்கும் யாழ்ப்பாணத்துக்குமாத் திரியும்! இடைக்கிடையில், வெளிய இருந்து, ‘வாற அலுவல்கள் என்மாதிரி நடக்குது!’ என்று கேக்க, “ ‘பாஸ்போட்’ வாங்கிக் குத்திற்றானாம், இன்னும் ஒரு கிழமையில் சரிவரும் என்று சொல்லுறான்!” என்று சொல்ல, ‘குத்தின்படியால கொத்தீரும்’ என்று அவைகளும் இலவுகாத்த கிளிமாதிரி அங்க இருப்பினம். இப்பிடயே வாழும் காலத்தையும் வீணாக்கி, பெரும் தொகைப் பணத்தையும் அநியாயமாக்கி, விரக்தியும் மனச்சோர்வும் அடைஞ்ச வெறுத்துப் போறதுதான் மிச்சம்!

...சரி படிப்புத்தான் உனக்குச் சரிவரயில்ல, உந்தக் காச இவ்வளத்தையும் ‘பாங்’கில வட்டிக்குப் போட்டால் எவ்வளவு வரும்? அல்லது நாலு லட்சத்தச் செலவழிச்ச ஒரு தோட்டநூரவச் செய்தால் எவ்வளத்தச் சம்பாதிச்சிருக்கலாம்? அல்லது ஒரு தொழிலப் பழகி எப்பிடி எப்பிடி எல்லாம் உயந்திருக்கலாம்? இதுகளைச் செய்யாமல், ‘வெளியில போறன் வெளியில போறன்’ என்று காலத்த வீணாக்கடத்தி மண்டையில் மயிலரில்லாமப் போற காலத்திலதான் போய் இறங்குவினம்! இறங்கினப் பிறகுதான், ‘அடசா, நம்ம வீடும், ஊர்க் காத்தும், தோட்டமும் வயலும், சோறும் கறியும் எவ்வளவு மேல்’ எண்டது தெரியவரும். இக்கரை மாட்டுக்கு அக்கரை பச்சை!” எனக் கூறி முடித்துவிட்டு வீட்டுத் தோட்டத்தை நோக்கி றீனா ரெமியுடன் விரைந்தது. நானும் அவைகளைப் பின்தொடர்ந்தேன்!

38.

“கிட்டத்தட்ட ஒரு மாதகாலம் ஊரடங்கு அமுலில இருக்கேக்க, உந்தச் சனங்கள் கஸ்ரப்படேக்க, உவங்கள் எங்க போய்த் துலஞ்சவங்கள்!?” என ரெமி கொஞ்சம் கோபத்துடனும் ஆவேசத்துடன் கூறிநின்றது.

“உவங்கள் எண்டா எவங்கள் என்று வடிவாச் சொல்லித்துலையன்! நேற்றும் இப்பிடித்தான், ஒரு கோணத்தில நிண்டாய்! இண்டைக்கு, இன்னொரு கோணத்தில நிக்கிறாய்!” என இரைந்தது ரொணி.

“உந்த சமுர்த்தி உதவியும், சமுர்த்தி கிடைக்காதவைக்கு ஐயாயிரம் குடுத்ததைத் தவிர, அரசாங்கம் வேற உதவி செய்ததாத் தெரியேல்ல! ஆனால், உந்தப் பெடிகள் நாலாபக்கமும் திரண்டு, வீடுவீடாத் திரிஞ்சு, நிவாரணம் குடுக்கேல்லண்டால், நிலமையக் கொஞ்சம் யோசிச்சுப் பாரன்! நாளாந்தம் உழைச்சுச் சாப்பிடுற உந்தச் சனம், ஒரு மாசமா உழைப்பில்லாமல் என்னத்த வச்சத் தின்னும்!? உதுக்கு, வெளிநாட்டுல உள்ள சனமும் அமைப்புக்களும் வழமைபோல சரியான உதவி, தாராளமா உதவி செய்திருக்கினம்! அவங்களும் அங்க இல்லாட்டால் அதோ கெதிதான்! அப்ப, உவங்களள கொஞ்சப் பேரத் தவிர மற்றவங்களக் காணைல்லயே!” என மீண்டும் தன் ஆதங்கத்தை ரெமி வெளிப்படுத்தியது!

“திரும்பத் திரும்ப உவங்கள் உவங்கள் எண்டால் விளங்குமே! எவங்கள் எண்டு சொல்லனப்பா!?” எனப் பொறுமை இழந்தது ரொணி. “வேற ஆர்? உவங்கள்தான்! தாங்கள் விரும்பிற நேரத்தில போராட்டம், தமிழ்த் தேசியம், சுயநிர்ணய உரிமை எண்டு கதைக்கிறவதான்!?” என்றது ரெமி.

“அட அவங்களே!... பாவம் அவங்கள்! அவங்களள கனபேருக்கு அறுபதுக்கு மேல! பாவங்கள், அதுகளும் உயிர்கள்தானே! ‘கொரோனா கண்டால் கொண்டுபோடும்’ எண்டு ஆரும் சொல்லியிருப்பாங்கள்! அதனால், ‘கப்சிப்’ எண்டு வீட்டில இருந்திருப்பினம்! இன்னும் சில நாட்களள தேர்தல் திருவிழாத் தொடங்கிறபடியால் தேரிழுக்க வருவினம்! ‘கொரோனா பிறி’ எண்டு ‘ஏரியா’க்களத் திறக்க, வேறென்ன, வழமைபோல கொடிபிடிக்கவும் கொடியேத்தவும் வரத் தொடங்குவினம்!

...வந்து, ‘எங்கள் கோரிக்கையை அரசு ஏற்காது போனால், சர்வதேசத்தின் ஊடாக எமது கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றுவோம் என அரசுக்குச் சவால் விடுக்கிறோம்!...’ எண்டு ஓராள் சொல்லும். ‘எங்கள் உரிமைகளைத் தர அரசு மறுத்தால், மக்கள் போராட்டம் வெடிக்கும்!...’ எண்டு மற்றாள் முழங்கும். ‘இதுவரை காலமும் மக்களின் ஆணையைப் பெற்ற நாங்கள் தொடர்ந்து அரசுக்கு அழுத்தங்களைப் பிரயோகித்து போராட்டத்தை சர்வதேச மயப்படுத்துவோம்!...’ எண்டு

அடுத்தாள் விளாசித்தள்ளும்! இப்பிடியே! இவங்கள் தொடர் தொடரா தொடருவாங்கள்!... தண்டவாளத் தொடராக” என றீனா தன்னுடைய மனப்பதிவைக் கொட்டித் தீர்த்தது.

“உதத்தானேடா இத்தன வரியமாச் சொல்லி வாறியள்! இப்பிடியே சொல்லிச் சொல்லி, பொன்னான காலத்த இழுத்தடிச்ச இழுத்தடிச்ச, மக்களினர் உரிமைகளையும் குட்டிச் சுவராக்கிப் போடுவாங்கள்! ஒண்டு சேரவும் மாட்டாங்கள், ஒண்டாச் சேந்து நிற்கவும் மாட்டாங்கள், ஒண்டயும் சாதிக்கவும் மாட்டாங்கள்! தங்கடதும் தங்கட கட்சிகளினர் கதிரைகளையும் காப்பாத்திக்கொண்டு அஞ்சஞ்ச வருசத்துக்கு அரசியல் நடத்துவாங்கள்! உந்த அரசியல் நாடகத்தப் பாத்துக்கொண்டு எலிய விட்ட பூனையினர் நிலையில இவைகள் இருப்பினம்!...” எனச் சொல்லிக்கொண்டு ரெமி என்னைப் பார்த்தது, நான் ஆகாயத்தைப் பார்த்தேன்!...

39.

“ரண்டு கிழமைக்குப் பிறகு ஊரடங்குச் சட்டம் எடுத்த படியால, சனம், அரிசி, மா, சீனிக்குத்தான் அடிபடும் என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தன்! ஆனால், நேற்றைய நாளிலதான், சனத்தில குறிப்பிட்ட ஒரு தொகையினருக்கு உண்மையில் என்ன தேவையெண்டது தெரிஞ்சது!?” என்று ரெமி முணுமுணுத்தது.

“வாய்க்குள்ள முணுமுணுக்காமல் தெளிவாச் சொல்லன்!?” எனக் கொஞ்சம் கடும் தொனியில் ரொணி கூறியது. “இல்ல, அரிசி மா சீனியெண்டு அத்தியாவசியச் சாமான் வாங்க வரிசையில் நிண்டதவிட, நேற்றைய நாளில, உந்த ‘பார்’களுக்கு முன்னால வரிசையில் நிண்ட சனம்தான் நிறைய!” எனப் பதிலளித்தது ரெமி.

“அடிச்சப் பழகினைவைக்கு, அதுதானே அத்தியாவசிப் பொருள்!... இது ஒரு பக்கமிருக்க, அதில கொஞ்சப்பேர் போய் நிண்டதுக்காகச் ‘சனம் சனம்’ எண்டால் முழுச்சனமுமே அங்க போனது!?” எனக் கேள்வி எழுப்பியது ரொணி.

“இல்ல, இந்த நேரத்தில சனம் ஒரு நேரச் சாப்பாட்டுக்கு அந்தரிக் கேக்க, இதுகள், உத உள்ள இறக்காட்டி சீவன் அடங்கா

தெண்டல்லோ நிக்குதுகள்! நேற்றய நாள்ள, இதுகள் நிண்டதப் பாக்கேக்க, ‘பார்’ திறக்காமல் இருந்திருந்தால் சிலபேர் உயிர் துறந்திருப்பினம்போல கிடந்தது!... என்ன செய்யிறது! ‘ஐயோ’ எண்டால் உதவி செய்யிறதிலயும் முன்னுக்கு நிப்பம், அதேவேளையில, ஊத்தி அடிக்கிறதிலயும் பின்னுக்கு நிக்கமாட்டம் எண்டதையும் நிரூபிக்கத்தானே வேணும்!” என ரெமி விபரித்தது.

இப்போதுநீனா பேசத்தொடங்கியது: “சிலவேள, தேர்தல் திருவிழா தொடங்க இருக்கிற படியால், போனமுறமாதிரி என்ன, வழமைமாதிரி குடுக்கிறதுக்கு, இப்பவே வாங்கி அடுக்கிவச்ச ஆயத்தப்படுத்துகினமோ தெரியேல்ல! ஏனெண்டால் பல திறத்தாரும் பல தரத்தாரும் அங்க நிண்டதாக் கேள்வி!” எனக் குறிப்பிட்டது.

ரெமி, “இப்பிடயே ஒவ்வொரு இடமா ‘பார்’களத் திறந்தால் அவங்கள் அரசாளவும் இவங்கள் அரசியல் நடத்தவும் வசதியாயிருக்கும்! ஆனால், உந்த அப்பாவிக் குடும்பங்கள் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமும் அழிஞ்சு துலையவேண்டியதுதான்! உந்த விசயத்தில, இலங்கையில முதலிடத்தில நிக்கிறது நம்மட மாவட்டங்கள் எண்டுதான் கேள்வி! எவ்வளவு பாடுபட்டுப் பெற்றுக்கொண்ட சாதனைய முறியடிக்க விடேலுமே!” என்று கூறியவாறு என்னை ஒரு பார்வை பார்த்தது. ஏதோ சொல்லவேண்டும் போல் இருந்தது, ஆனால் வார்த்தைகள் எனக்கு வரவில்லை!

40.

நீண்டநாள்களாக ஊரடங்குச்சட்டம் அமுலில் இருந்ததால் இடைச் சாப்பாடுகள் ஒன்றும் ‘ரெமி அன் கோ’ வுக்குக் கொடுக்க முடியவில்லை. அதனால், அவைகளுக்கு ‘பிஸ்கற்’ கொடுக்க நினைத்தேன். ஊரடங்கு தளர்த்தப்பட்டதும் வாங்கிவந்து அதனைக் கொடுப்பதற்காக வீட்டு முற்றத்திற்குச் சென்றேன்.

கண்டதும் ஒருநாளும் இல்லாத மரியாதை! எனக்கல்ல, ‘விஸ்கோத்து’க்கு! நான்கும் நன்றாகச் சாப்பிட்டன! இடையிடையே தங்களுக்கிடையில் ‘வள்... வள்... சள்... சள்... வள்... சள்... சள்... வள்...’ என சண்டையும் பிடித்தன. இவைகளைப்

போட்டுத் தாக்குவதற்கு, இது எனக்கு நல்ல வாய்ப்பாய் அமைந்தது.

“ஊர் உலகத்தப்பற்றிக் கனக்கக் கதைப்பியள், ஆனால், உங்கட நாய்ச் சண்டய மட்டும் விடமாட்டியள்!” எனக் கேட்டு விட்டேன்.

உடனே கிபீர், “என்ன, உங்கள் விடவோ!...” என என் கருத்துக்குப் பதில் கருத்துக் கூறினாலும், தன்நிலை உணர்ந்துகொண்டு, “எங்கள்டையும் சண்ட பிடிக்கிற குணம் கிடக்குத்தான்!... நாங்கள் சண்ட பிடிச்சாலும், பிடிச்சிற்று விட்டுருவம்! ஆனால், நீங்கள் காலாகாலத்துக்கும் கைக்குழந்த மாதிரி காவிக்கொண்டு திரிவியள்! எந்தளவுக்கு எண்டால், சிலவேள ஆண்டுக் கணக்கில, சந்ததிசந்ததியா நீளும்!” என என் முகத்தில் அறைந்ததுபோன்று கூறியது.

கிபீரின் கருத்தினை ஆதரித்த றொணி, “உங்களுக்கி டையில எப்பிடி, அடிபிடி வருமோ அதுபோல எங்களுக்கி டையில கடிபிடி வரும்! ஆனால், அந்தப் கடிபிடியோட எங்கட சண்ட முடிஞ்சு போடும், ஆனால், உங்கட பிரச்சின அப்பிடியில்ல!...” என்றது.

விபரத்தை நீனா விளக்கியது. “எப்பிடியெண்டால், உங்கட பிரச்சனை காணிப் பிரச்சனையா இருக்கலாம், வேலிப் பிரச்சனையா இருக்கலாம், சொத்துப் பிரிக்கிற பிரச்சனையா இருக்கலாம். விலக்குப்பிடிக்க, அயலில் உள்ளதுகள் முதலில ஓடிவருங்கள். ஒரு கட்டத்தில் அதுகள் வந்தும் சரிவராமல் போடும். அதுகளால சமரசம் காணேலாதெண்டு, ‘ஜீஎஸ்’ தலப்போடுவார். அவராலயும் ஏலாதெண்டு, இணக்கசபையிடம் போவினம். அவங்களாலயும் தீர்க்கமுடியாத கட்டத்தில், பொலிஸ் வரவேண்டி வரும்!

...அவன் வந்து தீர்க்கப் பாப்பான்! அவனும் தீர்க்கேலாது எண்டால், அவன் ‘கோட்ஸ்’க்குப் போடுவான். அங்க, பிரச்சனப்பட்டவ ரண்டு பகுதியா நிப்பினம். ‘ஐச்’ ஐயா நடுவில உயரத்தில இருப்பார். சண்ட பிடிச்சவைக்கும் ‘ஐச்’ ஐயாவுக்கும் இடையில, ரண்டு மூண்டு ‘லோயர்’

ஐயாமார் நிண்டு, ஞாயங்கள், சட்டங்கள் சொல்லிக் கதைப்பினம். அப்பிடிக்க கதைக்கேக்க பலதும் பத்தும் சொல்லி வாதாடுவினம்!

...‘ஐச்’ ஐயா அதிகமா ஒண்டும் கதைக்கமாட்டார், சொல்லுற வியாக்கியானங்கள் கவனமாக் கேட்டுக்கொண்டு இருப்பார். உந்தக் கதைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கேக்க, ‘ஐச்’ ஐயாவுக்குத் தலையிடி வாறமாதிரி இருக்கும்! ஆனால், அவர் காட்டிக்கொள்ளமாட்டார்! காட்டுறதும் சரியில்லத்தானே! அந்தத் தலையிடியச் சுகமாக்க, அவர் இடையில இடைவேள எடுப்பார். திரும்பத் திரும்பப் பிரச்சனப்பட்ட ரண்டு பகுதியையும் விசாரிப்பார். ரண்டு பகுதியில இருந்தும், உண்மை கடைசிமட்டும் வராதது! அத அவர் பாத்திற்று, அந்தப் பிரச்சினைய, இன்னுமொரு தவணைக்குப் பிற்போடுவார்.

...அந்தத் தவணைக்கும் ‘கோட்ஸ்’ல, ‘லோயர்’ ஐயாமார், கடும் வாக்குவாதம் நடக்கும். ‘ஐச்’ ஐயா, நல்லா யோசிச்சுப் போட்டு, ஆரு திறமா, சட்ட நுணுக்கங்களோட வாதாடினவையோ, அவைகளுக்குச் சார்பா தீர்ப்ப வழங்கவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்படுவார்!

...வெண்டவன், வெற்றி வீரனாய் வீறாப்புடன் வெளியே வருவான்! தோற்றவன் ‘உன்னப் பாத்துக் கொள்ளுறன்’ என்று வெளியே போவான்!” என இடிமின்னல் இல்லாத பெருமழை அடித்து ஓய்ந்ததுபோல் சொல்லி முடித்தது நீனா.

இத்தனையையும் கேட்டுவிட்டு ரெமி, “இதுக்குள்ள இருக்கிற பெரிய வேதன என்னவெண்டால், நீதி நியாயம், உண்மை, நேர்மை, சத்தியம் எல்லாம் கவலைக்கிடமான நிலயில காட்சியளிக்கும்!” என்றது.

ஒவ்வொன்றுக்கும் மீண்டும் ஒரு தடவை ‘பிஸ்கற்’ரை கொடுத்தேன். முதுகைநெளித்து, தலையசைத்து, வாலையாட்டி, இரண்டு கால்களையும் கைகளாகக் குவித்து, நிலத்தில் கிடந்து, வணக்கமும் நன்றியும் தெரிவித்துவிட்டுத் தம் பாட்டில் நகந்தன.

41.

“ ‘இந்த ஒரு மாத ஊரடங்குக் காலத்தில், மதுவைக் குடிக்காமல் மக்கள் வாழக் கற்றுக் கொண்டார்கள்! ஆகவே, மதுபானக் கடைகள் இனித் தேவையில்ல. எல்லா மதுபானக் கடைகளையும் மூடிவிடுங்கள்!’ எண்டு கேரளத்தில் உள்ள சமயத் தலைவர்கள் எல்லாரும் சில நாட்களுக்கு முன்னதாக ஒண்டுசேந்து, சொன்னதாகக் கேள்வி!... உண்மையே!?” என்ற புதிய தகவலோடு கிபீர் உள்நுழைந்தது.

இதனைக் கேட்டு உற்சாகம் அடைந்த றொணி, “சோக்கான யோசனை!...” என விசில் அடித்துக் கொண்டாடியது.

உடனே றெமி, “சோக்கான யோசனையோ!... அதுக்கு என்ன எதிர்வின தெரியுமே?... குடிப் பிரியர்கள் எல்லாரும் ஒண்டு சேந்து, ஒரு அறிக்கையல்லே விட்டிருக்கினமாம்! ‘உந்த ஊரடங்குக் காலப்பகுதியில், மக்கள் எல்லாரும் கோவில்கள், ஆலயங்கள், பள்ளிகள் இல்லாமல் வாழப் பழகீற்றினம்! ஆகவே, இனி இவையும் தேவையில்ல! இவற்றையும் இழுத்துப் பூட்டுங்கோ!’ எண்டல்லே சொல்லியிருக்கினமாம்!” என்று தெரிவித்தது.

றெமியின் மேலதிக தகவலைக் கேட்ட றொணி, “உவங்களினர் கத எங்க போகுதெண்டு பாரன்!?” எனப் பதிலளித்தது. மூன்றினதும் கருத்துக்களுக்குச் செவிமடுத்த றீனா, “உவங்கள், ‘குடி’ மக்கள் சொல்லுறதிலயும் ஒரு நியாயம் கிடக்குக் கண்டியோ! உலகில, மதங்களினர் பெயரால நடந்த கலவரங்கள்தான் அதிகம் எண்டும், மதங்களினர் பெயரால அடிபட்டுச் செத்தவதான் பெருந்தொகை எண்டும் ஒரு புள்ளிவிபரம் இருக்குது! அப்பிடிப் பாக்கேக்க, அவங்கள் சொல்லுறது சரிதானே!

...இனியாவது சமயங்கள் ‘நான் பெரிசு நீ சிறுசு’, ‘நான்தான் ஆதிசமயம், நீ அதுக்குப் பிறகு வந்த சமயம்’, ‘நாங்கதான் பெரும்பான்ம, ஆகவே, எங்களுக்கு ஏற்றமாதிரி நீங்க நடந்துகொள்ள வேணும்’ எண்ட கதையள விட்டுட்போட்டு, ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் கடமைகளைச் செய்தால் அது பெரிய புண்ணிமாப் போகும்!

...ஏனென்றால், ஒருவனுக்கு ஆதியா இருக்கிறது இன்னொருவனுக்கு அந்தமா இருக்கும்! உன்ர பிரதேசத்தில நீ பெரும்பான்மையா இருப்பாய், அடுத்த பிரதேசத்தச் சேத்தால் நீ சிறுபான்மையாப் போயிருவாய்! மற்றது, உங்கட கடவுளினர் காவலர்கள் நீங்கதான், நீங்கதான் உங்கட கடவுளக் காப்பாற்றவேணும் எண்ட நினைப்ப தயவுசெய்து விட்டிடுங்கோ, அவைகள் தங்களக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுவினம்! நீங்கள் அவைகளைக் காப்பாற்றுற வேலய விட்டுப் போட்டு, நீங்கள் உங்களைக் காப்பாற்றுகிற வேலையக் கவனிச்சக் கொள்ளுங்கோ! அடுத்தது, நீங்கள் ஒருத்தரும் உங்கட கடவுளுக்கு ஆட்கள் சேர்க்கவேண்டிய தேவையில்ல, தங்களுக்கான அடியவர்களைத் தாங்களே தேடிக் கொள்ளுவினம். ஒதுறது வேதம் இடிக்கிறது சிவன்கோயில்!” எனச் சொல்லிக்கொண்டே என்னைப் பார்த்தது.

நீனா கூறிய ஒவ்வொரு கருத்தையும் எண்ணிப் பார்த்து முழுமையாக அவற்றை ஆதரித்தேன் என்பதை அது கண்டு கொண்டதும், நெடுஞ்சாண்கிடையாய் விழுந்து என்னை வணங்கத் தொடங்கியது!

42.

“அப்பவும் சொன்னன்! படிச்சுப் படிச்சுச் சொன்னன்! கேட்டிகளே! உவங்களோட கவனமா இருங்கோ, கவனமா இருங்கோ எண்டால் கேட்கிறியளே!...” என்றுகிபீர்பதட்டத்துடன் சொல்லிக்கொண்டு வந்தது. “என்னவெண்டு முதல்ல சொல்லிப்போட்டுக் கதையனப்பா!?” எனப் பரபரப்பில்லாமல் கூறியது றொணி.

“ஜாஎலயில, சுதவெல எண்ட இடத்தில், நம்மட ஆள் ஒண்டுக்கு உந்த வைரஸ்சாம் எண்டு, ஒரு கத உலாவுது!... அப்பவும் திரும்பத் திரும்பச் சொன்ன நான், உவங்களோட கவனமா இருங்கோ, கவனமா இருங்கோ எண்டு! கேட்க மாட்டிகளே!...” என்று என்னைப் பார்த்துப் பார்த்துக் கோபத்துடன் குரைத்தது.

“உங்களத் தொட்டுத் தூக்கி, ஒருக்காக் கொஞ்சி விளையாடினால், நீங்கள் உங்கள மறந்து அவைகளோட

ஓட்டிருவியன்! இப்ப பாருங்க, என்ன நடந்திருக்குதெண்டு!... ஆரோ ஒருவன் நமக்கும் தந்திற்றான்!?" எனக் கூறியபடி தன் நண்பர்கள் மீதும் பாய்ந்தது!

அதனைச் செவிமடுத்த ரெமி, "அப்பிடி ஒரு செய்தி உலாவறது உண்மைதான்! ஆனால், இன்னும் உறுதியாகல்ல! அப்பிடி ஏதும் சந்தேகம் எண்டால், அவரத் தனிமைப்படுத்தி 'பீசிஆர் ரெஸ்ட்'க்கு அனுப்புவாங்கள். அதுக்கிடையில், நீ ஏன் இப்பிடித் துள்ளறாய்?" என கிபீரை அடக்கி வாசிக்கும்படி ரெமி வேண்டியது.

" 'ரெஸ்ட்'க்கு அனுப்பித் தப்பித்தவறி 'பொசிரிவ்'வா இருந்தால், உவங்கள நான் சும்மா விடப்போறதில்ல! இருபது முப்பது பேரப் பதம் பாத்திற்றுத்தான் விடுவன்!... இருந்து பாருங்களன்!" என மீண்டும் என்னைப் பார்த்து சபதமாகக் கூறியது கிபீர்.

இந்நேரத்தில் நீனா குறுக்கிட்டது. "நீ அப்பிடிச் செய்தால் அவைகளுக்கும் நமக்கும் என்ன வித்தியாசம்? சரி, தப்பித்தவறி, அப்பிடி இருந்தாலும் நாமதான் பொறுத்துப் போகவேணும்!" என நீனா கூறியதற்கு கிபீர் மறுப்பறிககை சமர்ப்பித்தது: "தப்பித்தவறி, எங்கள்ள இருந்து உவங்களுக்குப் பரவியிருந்தால் நம்மள இந்நேரம் துலச்சிருப்பாங்கள்! 'உந்த நாய்கள் எல்லாத்தையும் இல்லாமலாக்க வேணும்' எண்டு சத்தம்போட்டு, சட்டத்த இயற்றி, மாநகரசபை, நகரசபை, பிரதேசசபை என அத்தனை சபைகளினர் வண்டில்களையும் கொண்டுவந்து, நம்மள இந்நேரமளவில தூக்கி இருப்பாங்கள்! ஏதோ, தப்பிப் பிளைச்சிருக்கிறம்!" என மீண்டும் என்னைப் பார்த்து முறைத்துக் கொண்டு கூறியது!

"எப்பிடி இருந்தாலும் அடிக்கு அடி, கடிக்குக் கடி, உதைக்க உத, வதைக்கு வத, ஏட்டிக்குப் போட்டி என இவைகள் நிண்டாலும், நாம நம்மட அடிப்படத் தர்மத்தின் வழிநின்று விலகக்கூடாது. ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு!" என ஒரே முடிவாகச் சொன்னது நீனா. அதன்பின்னர் கிபீர், ரொணி, ரெமி ஆகியன ஒன்றும் எதிர்த்துப் பேசாது அமைதியாயின. கிபீரின் கோபத்திலிருந்து தப்பிப் பிளைத்தேன் என்ற உணர்வுடன் வீட்டுத்தோட்டம் நோக்கிப் புறப்பட்டேன்.

43.

“உவங்கள் உருப்பட மாட்டார்கள்!...” என்று சொல்லிக் கொண்டு வந்த கிபீர், “வைரஸ்கள் பற்றி ஆய்வு செய்யிற யப்பான் பேராசிரியர் ஒருத்தன், உந்த வைரஸ் இயற்கையானது இல்ல, உது செயற்கையா உருவாக்கப்பட்ட தெண்டல்லே இப்ப ‘லேற்றஸ்’ரா சொல்லியிருக்கிறார்!...” என இன்றைய நாளிலும் புதிய தகவல் ஒன்றுடன் கிபீர் வந்தது.

“உனக்கென்ன விசரே!... உவங்கள், ஒவ்வொருவனும் ஒவ்வொண்டப் படிச்சுப்போட்டு, நம்மள்ள வந்து பரிசோதன நடத்திறமாதிரி, எதையாவது சொல்லிக்கொண்டு இருப்பாங்கள்! அதையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு நீயும் குழம்பி, எங்களையும் குழம்பப் போறியே!?” எனக் கிபீரை ரெமி ஏசியது.

“இல்லையப்பா, நான் சொல்லுற உந்தாள், விலங்குகள் பூச்சிகளிலதான் ஆராட்சிகளச் செய்துவாற மனிசன். தன்ர ஆய்வின்படி உது செயற்கையாச் செய்யப்பட்டது எண்டு திட்டவட்டமாச் சொல்லுறான் எண்டாப் பாரன்!” எனக் கிபீர் கொஞ்சம் விபரமாகக் கூறியது.

“அது சரியடாப்பா, உந்த வைரசு வவ்வால்ல இருந்தது எண்டும், வவ்வால் பாம்பு சாப்பிட, அந்தப் பாம்பை மனிசன் தின்ன, அதிலயிருந்துதான் உந்த வினை எண்டல்லே முதல்ல சொன்னவங்கள்! பிறகு உவன் யப்பான்காரன் இன்னொன்டோட வாறான்!” என விளக்கம் கோரி நின்றது ரொணி.

“வவ்வால்ல இருந்தும் வரயில்ல, கொவ்வால்ல இருந்தும் வரயில்ல! உது உற்பத்தி செய்யப்பட்டிருக்கு எண்டு, நாப்பது வருசமா ஆய்வு செய்யிற அந்தப் பேராசிரியர் தாசுக்கு ஹொன்ஜோ சொல்லுறார்! அத்தோட உந்த மனிசன், சீனாவில வுறான் ஆய்வுசுடத்தில நாலு வருசமா ஆய்வு செய்த அனுபவத்த வச்சு நூற்றுக்கு நூறுவீதம் உது சீனன்ர வேலதான் எண்டும் அடிச்சுச் சொல்லுது!...” எனத் தன் தகவலை மேலும் உறுதிப்படுத்தியது கிபீர்.

அடிக்கின்ற வெக்கைக்கு மண்ணைத் தோண்டி அக்குழிக்குள் நன்றாகக் கால்களை நீட்டி விரித்துப் படுத்திருந்த

நீனா எழுந்து, “எந்த முடிவுக்கும் இப்ப வரேலாது! உவங்களில இருந்து இப்ப நம்மளப் பாதுகாக்கிறதுதான் முக்கியம்! அதுபோக, உந்தப் பேராசிரியர் சொன்னது உண்மையெண்டு உறுதிப்படுத்தினால், உவங்கள், எந்த அளவுக்கு, ஒருவன ஒருவன், உலகளாவிய ரீதியில் அழிக்க நிக்கிராங்கள் எண்டது வெளிச்சத்துக்கு வரும்!” என நீனா தெளிவுபடுத்தியது.

“அவன் சீனன், உலகளாவிய ரீதியில் அழிவுகள் ஏற்படுத்த வைரஸ்சைப் பாவிக்கிறான் எண்டால், இங்க உள்ள சிலதுகள் உள்ளூர் வைரசு தயாரிப்பில், தங்கட கெட்டித்தனத்தக் காட்டி, உள்ளூர்ல உள்ளவய துன்பப்படுத்துறதையும் இங்கவுள்ள இவைகள் யோசிக்க வேணும்!...” என நீனா திட்டவட்டமாகக் தெரிவித்து நின்றது.

“என்ன உள்ளூர் வைரஸ்சோ!? அடுத்த பீதியக் கிழப்பாம தெளிவாச் சொல்லு!” என நீனாவிடத்தில் ரெமி விண்ணப்பம் செய்தது. “இல்ல, கொரோனா கோவிட் 19 சீனன்ர தயாரிப்பெண்டால், பில்லி சூனியம் செய்வினை எண்டு இவைகள் கதைப்பினம், அவைகள் எல்லாம் உவைகளின்ர ஊரில தயாரிக்கிற வைரஸ்களாகத்தானே கருதவேணும்! உதால ஊர்களில ஆட்கள் படுகிற துன்பதுயரம் கொஞ்சமே!...” என நீனா கூறியபோது எல்லாரும் வாயடைத்துப்போய் நின்றார்கள்.

“இதுகள் ஒண்டயொண்ட அழிக்க எப்ப நினைச் சவையோ, அப்பவே இவைகள் தவறான பாதையில் பயணம் செய்யத் தொடங்கீற்றினம். அப்ப, கூட்டிக் கழிச்சுப் பார்த்தால் உவைகள் நடக்கவேண்டிய பாதை தூரம்போலதான் கிடக்கு! இவைகளையும் நிறையப்பேர் நல்லுள்ளம் படைச்சதுகள் இருக்கினம்! எல்லாரும் கெட்டதுகள் எண்டு சொல்லமாட்டன்! அவைகள் நாம மறக்க ஏலாது, மறக்கவும் கூடாது. பிரச்சன என்னெண்டால், நூறு நல்லவங்களள ரண்டு கெட்டவங்கள் இருந்தாலேஊரும் உலகமும் நாசமாப்போடும். அவன் உலகத்த அழிக்கப் பாக்கிறான், இங்க உள்ள ஒண்டுரண்டு, ஊர அழிக்கப் பாக்கிதுகள். ஓராள் ஓராள் அடக்கியாளுற எண்ணத்தையும் அழிக்கிற எண்ணத்தையும் இவைகள் நிறுத்தல்லையோ...!” என சொல்லவந்த விடயத்தை சொல்லியும் சொல்லாமலும் நீனா நிறுத்திக் கொண்டது.

“அப்ப, வினை வினைத்தவன் வினையறுப்பான், திணை விதைத்தவன் திணை அறுப்பான்” எனக் கிபீர் அன்றைய உரையாடலுக்கு முற்றுப்புள்ளி இட்டது.

இவைகளின் கருத்துப் பரிமாற்றத்தைப் பார்த்து மனப் பாரத்தோடு சிற்றாலயம் நோக்கி விரைந்தேன்!

44.

“ஒரு மாதத்தில, எல்லாரும் நல்லா கொழுகொழு எண்டு கொழுத்து, வாட்டசாட்டமா இருக்கிறியள்! நானும், ரண்டு கிழமையாக் கேட்கவேணும் கேட்கவேணும் எண்டிருந்த நான், மறந்து போட்டன்!...” என உரையாடலை ஆரம்பித்தேன்.

“ஊரடங்கு எண்டபடியால், எங்கட வீடுகளள் உள்ளவைகள் ஒருத்தரும் உங்களப்போல வெளியில வெளிக்கிடேல்ல! அதனால், மூண்டு நேரமும் நல்ல சமையல் சாப்பாடு! அதவிட, இடையில பொரியல் அவியல் எண்டு விதம்விதமான ‘அயிற்றங்’கள்!... ‘நெல்லுக்கு இறைத்த நீர் வாய்க்கால் வழியோடிப் புல்லுக்கும் ஆங்கே பொசியுமாம்...” எண்டு சொல்லுவியள், அதுபோல உங்கட மிச்சசொச்சங்கள் எல்லாத்தையும் சேர்த்து எங்களுக்கும் தாறியள்! வேறென்ன, தாராளமாத் திண்டு உடம்பத் தேற்றறம்!...” என்றது றொணி.

“இந்த நிலமை தொடந்தால், நீங்கள் எல்லாரும் லுங்கிதான் போடவேண்டி வரும்!...” என நீனா கூற, ‘ஏன் ஏன்?’ என ஆர்வமாய்க் கேட்டேன். “பிறகென்ன சும்மாயிருந்து தின்னத்தின்ன, எங்களுக்கு மட்டுமில்ல உங்களுக்கும்தான் உடம்பு உரல் மாதிரி வரும்! பழைய உடுப்புக்கள் ஓண்டும் உங்களுக்குச் சரிவராது போலதான் கிடக்குது!...” எனப் பகர்ந்தது.

நீனா கூறிய கருத்தோடு றொணி தொடர்ந்தது: “அல்லதுபோனால், உந்த ஊரடங்குக்கு முன்னம், பாண் காரன் வரேல்லயோ, நாங்கள் பட்டினிதான்!... உந்த ஊரடங் கெண்டதால எங்கட பாடு பறவாயில்ல! வீட்டுச் சாப்பாடு விதம்விதமாக் கிடைக்குது! என்ற வீட்டுக்கார அம்மாவும், அம்மாவின்ற அவரும், ரண்டுபேரும், ‘ஓப்பீஸ்’ வேல.

காலையில் எழும்பினால் ரண்டு பேரும் சுத்திச் சுழண்டு பம்பரமாய்த்தான் திரிவினம்! அதிலயும் அவர் கொஞ்சம் ஆறுதலா வெளிக்கிடுவார். ஆனால், அவ, கொஞ்ச நேரம் வீடு விறாந்த குசினி எண்டு பறந்துதான் திரிவா! அவவையும் பிழை சொல்லேலாது, ஏனெண்டால், அவன்பாவி ஒரு உதவியும் செய்து குடுக்கமாட்டான்!

...ஆக, முதல்ல, கடைக்குப்போய் பேப்பரையும் பாணையும் வாங்கி வருவான். இப்ப, பாண்காரன் பாட்டோட விடிய முதலே வீட்டுக்கு வாறதால, அந்த வேலயும் அவருக்கு இல்ல! அப்ப, அவர் பேப்பர் வாசிச்சு, இடையில 'ரீயக் குடிச்சுக் குடிச்சு, ஆறி அமர வெளிக்கிடுவார். உவ பாவம், தான் எழும்பிப் பிறகு பிள்ளையள் ரண்டயும் எழுப்பவேணும், அதுகளுக்கும் அவருக்கும் மாமனுக்கும், நல்ல காலம் மாமி போனவருசமே போட்டா அல்லது அவவுக்கும் சேத்து தேத்தண்ணி குடுக்கவேணும், ரண்டு பிள்ளையளுக்கும் முகம் கைகால் கழுவிக் குளிப்பாட்டி, ஒண்டப் 'பிறைமறி'க்கும் மற்றயத 'நேசறி'க்கும் வெளிக்கிடுத்தவேணும், உடுப்ப 'அயன்'பண்ணவேணும், 'வோசிங் மெசின்'ல கிடக்கிற உடுப்புகள காயப்போடவேணும், காலச் சாப்பாட்டச் செய்ய வேணும், அதோட சேத்து மத்தியானச் சாப்பாட்டயும் சமைக்க வேணும், காலச் சாப்பாட்ட ரண்டு பிள்ளையளுக்கும் அவருக்கும் குடுக்கவேணும், மாமனுக்குச் சமைச்ச சாப்பாட்ட ஆயத்தப்படுத்தி வைக்கவேணும், பிள்ளை ஒண்ட 'நேசறி'யிலயும் மற்றதப் பள்ளிக்கூடத்திலயும் இறக்கவேணும், பிள்ளையள கொண்டுபோய் விடுறத மட்டும் சிலவேள அவர் செய்வார்! அல்லதுபோனால் எல்லாம் அவதான்! இத்தனையும் செய்து முடிச்சு, அவ 'ஒவ்விஸ்' போகவேணும்!

...வீட்டுக்காரன் உதவிகள் ஒண்டும் செய்து குடுக்காமல், எப்பிடிக் காலையில் அவ சமைக்கிறது? அனேகமா பாணையோ, பணிசையோ வாங்கி மளமள வெண்டு பிள்ளைகளுக்கு விழுங்கக் குடுத்துப் போட்டு, ரண்டு கடிக்க நேரம் இருந்தாக் கடிச்சப்போட்டு, அவ பறக்க வேண்டியதுதான்! இப்ப, பள்ளிக்கூடம் இல்ல அதனால் ஏத்தி இறக்கிற வேல இல்ல, 'ஒவ்விஸ்' இல்ல, அதனால் மத்தியானச் சாப்பாட்ட விடியக் காலையில் சமைக்கிற வேல இல்ல! எப்பவும் உடுப்பக்

கழுவப்போடலாம், எப்பவும் 'அயன்' பண்ணலாம்!... காலையில் ஆறுதலா எழும்பி, ஆறுதலா எல்லாத்தையும் செய்யிறா. அத்தோட எங்களுக்கும் கிடைக்கவேண்டியது கிடைக்கிது. அதனால், நல்ல வாட்டசாட்டமா, வளமா, திடமா, உடம்பா இருக்கிறம்!" என ஒரு மூச்சில் சொல்லி முடித்தது றொணி.

இவ்வாறு கருத்துப் பரிமாற்றம் நடந்து கொண்டிருக்கும் போது, "நீனா எங்கடி போனாய்? ஒருடத்தில இருக்க மாட்டாய்!... 'செய்ய வேலயும் இல்ல இருக்க நேரமும் இல்ல' எண்ட கணக்கிலதான் உன் பாடு!..." என நீனாவின் வீட்டு அம்மா பேசிக் கேட்டது.

அதனைக் கேட்டதும் நீனா, தலையைச் சொறிந்து கொண்டு, "காணேல்லண்டு பேச்சு விழுது, நான் போட்டு வாறன். கொஞ்சம் பிந்தினால் சாப்பாடு தராதுகள்!..." என்று ஒரே ஓட்டமாய் வேலிபுந்து ஓடித் தப்பியது.

45.

நீண்ட நாள்களுக்குப் பிறகு படையினரின் முகாமைத் தன் வசிப்பிடமாகக் கொண்ட சமந்த எங்கள் வீட்டுப் பக்கமாக வந்து கொண்டிருந்தது. அதனைக் கண்டதும் றொணி, "என்ன சமந்த, இந்தப் பக்கம்! கன நாளாக் காணேல்ல! என்ன சங்கதி? என்ன, நீனாட ஞாபகம் வந்திற்றுதே!..." எனப் புன்னகையுடன் கேட்டது.

"உனக்கு எப்பவும் உந்த நினைப்புத்தான்!... என்ற இருப்பிடம் படைமுகாம் எண்டு தெரியும்தானே! இப்ப, அவங்களுக்கும் தொற்றீற்றுதாம் எண்டு கேள்வி! அதனால், அங்க இருந்தா சரிவராது எண்டு கிளம்பீற்றன்! பிறகு, உந்த நாயில இருந்துதான் எங்கட படைக்கு வைரஸ் வந்தது எண்டு நாளைக்குக் கதையக் கட்டிவிடுவாங்கள்! அதோட பாத்திற்று, நான் வந்திற்றன்!" எனத் தன் வருகையைக் குறித்துக் கூறியது.

"அதுசரி, அங்க நிலமை எப்பிடி இருக்குது?" என றொணி வினவியது. "நிலமை படுமோசமாப் போகாட்டியும் கொஞ்சம் கேள்விக் குறியாத்தான் கிடக்கு! ஏனெண்டால், படையில பத்தினால் அது காட்டுத்தீ மாதிரி! இமைப்பொழுதில

பரவிப்பிடிக்கும்! அப்ப நாமதான் கவனமாயிருக்க வேணும்! அதனால்தான் சொல்லுறன் உங்களுக்கு, உவங்களோட எந்தத் தொடர்பும் வைக்காதேயுங்கோ! உத ஏன் சொல்லுறன் எண்டால், சாப்பாட்டப் போட, நீங்கள் உங்கள மறந்து, ஆ... வெண்டு வாயப் பிளந்துகொண்டு நிற்பியள். சாப்பாடு தரும்போது ஆ... உஞ்சு எண்டு கூப்பிட்டு நம்மள்ள தடவினான் எண்டால், அவனில உள்ள வைரஸ் நம்மள்ள வந்திரும்! அவனுக்காவது மூச்சுத் திணறினால் ‘வென்றிலேற்றர்’ போடுவாங்கள். நமக்கு அதுவும் கிடைக்காது! ஆகவே, நாம கவனமா இருந்து, உது தொற்றாம பாதுகாத்துக் கொள்ளுறதுதான் புத்திசாலித்தனம். சுத்தம் சுகம் தரும்” எனப் புத்திமதி கூறியது சமந்த.

“அப்ப சாப்பாடு இல்லாம இருக்கேலுமே?” என நடைமுறைக் கஸ்ரத்தினைக் கேட்டது றொணி. “ஒண்டு விட்டனெண்டா உனக்கு!... உன்னப் பட்டினி கிடந்து சாகவே சொல்லுறன்! கிடைக்கிற கஞ்சியை எண்டாலும் பல்லக் கடிச்சுக்கொண்டு குடிச்சுக்கொண்டு இன்னும் ரண்டுமூண்டு கிழமையக் கடத்தீற்றம் எண்டால் அங்கால படிப்படியாச் சரிவரும்!” எனத் தற்போதைய நோய்த்தொற்று நிலைமையைச் சமாளிப்பதற்கான வழிகளைச் சமந்த விளக்கியது.

“அப்ப, இந்த நாட்கள்ள கொஞ்சம் கவனமா, வெளித் தொடர்வுகளக் குறைச்சு, வீட்டில இருக்கவேணும் எண்டு சொல்லுறியள்! தன் கைதான் தனக்குதவி.” என சமந்தவின் கருத்தை நீனா ஆதரித்தது. இதனைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த றெமி மேலும் மண்ணை நன்றாகத் தோண்டி அக்கிடங்கிற்குள் படுத்துக்கொண்டது.

46.

மர நிழலின் கீழ் அரைத் தூக்கத்தில் இருந்த றெமியும் நீனாவும் என்னைக் கண்டதும் மரியாதையின் நிமித்தம் எழுந்து நின்றன. என் தலையைத் தாழ்த்தி நன்றி கூறிவிட்டு ‘ஈசிச் செயார்’ல் அமர்ந்து கொண்டேன்.

அமைதியாக அருகில் வந்த றெமி, “இந்த நாட்களில நீங்கள் கதைக்கிறதை நல்லாக் குறைச்சப் போட்டியள்! நாங்கள்தான் சில விசயங்களக் கொஞ்சம் கடுமையான

தொனியில, கண்டமாதிரி உங்களிட்ட கதச்சுப் போட்டோமோ
எண்டு யோசிக்கிறம்! ஏனெண்டால், உந்த ஊரடங்குக்கு
முன்னம், நாங்கள் சொல்லுறது, நீங்கள் கேக்கிற மனநிலயில
இருக்கேல்ல! நீங்களும் ஓரிடத்தில இருந்தாலல்லோ, நாங்கள்
நினைக்கிறத உங்களுக்குச் சொல்லுறதுக்கு! இந்த ஊரடங்கு,
நல்லா வந்து வாச்சபடியால், கொஞ்சம் மனம்விட்டுப்
பேசினம்!...” எனத் தன் மனக் கிடக்கையை உரைத்தது.

“உண்மையில், உது திட்டமிட்டு செய்யப்பட்ட ஒண்டு
இல்ல. கன நாளா எங்கட மனசுக்குள்ள கிடந்து, உருண்டு,
பிரண்டு கொண்டு கிடந்தவயத்தான் கொட்டித் தீர்த்திருக்கிறம்.
உண்மையாச் சொல்லுறன், உந்தக் கொரோனா ஊரடங்கப்
பயன்படுத்தி உங்களத் தாக்கவேணும் எண்டது எங்கட
நோக்கமில்ல!” என மிக அடக்கத்தோடு நீனா கூறிநின்றது.

“கொடையாப் பெற்றுக்கொண்ட உங்கட நல்லறிவ,
ஆற்றலப் பயன்படுத்தி, நீங்களும் சந்தோசமா இருந்து,
மற்றவயளோடயும் சந்தோசமா வாழ்ந்து, அடுத்தவயளையும்
சந்தோசமா வாழவைக்க வேணும் எண்டதுதான் எங்கட
விருப்பம்! அதனாலதான், எங்கட மனதில பட்டத மனம்திறந்து
சொல்லுறம்!” என்று ரெமி சிந்தனைத் தெளிவோடு மீண்டும்
கூறிநின்றது.

சிறு புன்னகையுடன் நீனா, “இதையும் சொல்லவேணும்
எண்டிருந்த நான்!...” “நாங்கள் சரி, மற்றவதான் பிழை எண்ட
எண்ணம் பொதுவா உங்களில கிடக்குது! அதனால, அவையளத்
திருத்தப் பாப்பியள் அல்லது அவையள் திருந்தவேணும் எண்டு
எதிர்பாப்பியள்! அடுத்தவனுக்குக் கைவிரல் காட்டுவியள்,
உங்கள நீங்கள் விமர்சிக்க மாட்டிகள், அடுத்தவையப்பற்றி
விமர்சிக்கிறதெண்டால் உங்களுக்கு அலாதிப் பிரியம்!
எல்லாரும் உலகத்த மாத்த விரும்பிறியள், ஆனால், உங்கள
மாத்த உங்களள் ஒருத்தரும் தயாராயில்ல!

...இப்பிடி இடர் வரேக்க, எல்லாத்தையும் மறந்து
‘ஐயோ கடவுளே, எங்களக் கைவிட்டிராதேயும்!’ எண்டு
கையேந்துவியள், அவன் கருண கிடச்சு, நிலமையள் கொஞ்சம்
சரியா வந்ததும், அவரயும் மறந்து, அடுத்தவரையும் மறந்து

போடுவியள். கொஞ்சம் பொறுத்திருந்து பாருங்களன், உந்தத் தொற்று ஓரளவு முடிவுக்கு வந்து சாதாரண நிலமை கொஞ்சம் சரிவர, உங்கட பெருமைக் குணங்கள், உங்கட அந்தஸ்துக்கள், உங்கட கௌரவங்கள், நாங்கள் இது அவைகள் அது எண்டதெல்லாம் வேடனைப் போகவிட்டு வெளிய வாற மான்கள் மாதிரி, வெளிவரத் தொடங்கும்!... பட்ட பாடுகள், படிப்பினைகள் மனதில வச்சுக்கொண்டு பெருமையடிக்காமல் அடக்கமா வாழப்பழகுங்கோ!” என ஆலோசனை தந்து என்னை ஆற்றுப்படுத்தியது.

மதிய ஓய்வும் இவைகளின் மதிநுட்பமும் மனதுக்கு ஆறுதலாய் அமைய, உடம்பிலும் மனதிலும் இனம்புரியாத ஓர் உற்சாகம் பிறந்தது.

47.

மிக நீண்ட இடைவெளியின் பின்னர் அமைதியாக வந்திருந்த சுப்பு, “எங்கட ‘ரியூசன் சென்ரர்’ல படிச்ச ‘ஓஎல்’ பிள்ளையள் எல்லாம், ‘பாஸ்’ எண்டு, ஒரு ‘கட்டவுட்’ போட்டுக் கொண்டாற்றதுக்குக்கூட உந்தக் கொரோனாத் தொற்று விடுகுதில்ல!...” எனத் தன் மன ஆதங்கத்தை றீனாவிடம் வெளிப்படுத்தியது.

அன்றைய நாளிலும் பல தகவல்களோடு வந்திருந்த கிபீர், சுப்பு சொன்னதைக் கேட்டுவிட்டு, “எடுத்த திறத்துக்கு ‘கட்டவுட்’ போடப் போறியோ!... இப்ப கடைசியா வெளியான ‘ஓஎல் ரிசெல்ட்’ ரின்படி, மாகாண மட்டத்தில், வடக்கு மாகாணம் கடைசி இடம்! வலய மட்டத்தில் தீவக வலயம் தொண்ணூற்றி ஒன்பதாவது, அதாவது கடைசி வலயம்!... ஒரே ஒரு ஆறுதல், வலய மட்டத்தில் மன்னார் வலயம் பதினாறாவது இடம்!...” எனச் சுருக்கமாகச் சொல்லி, தன் மனக் குமுறலைக் கொட்டியது கிபீர்.

“சரியப்பா, எல்லா வலயமும் முதல் இடத்துக்கு வரேலுமே! ஏதாவது ஒரு வலயம் கடைசியாவும் வரத்தானே வேணும்! ஓட்டப் போட்டியில் ஓடுறவங்கள் எல்லாரும் ஒண்டா ஓடிவந்து முதலிடத்தையே பெறுவினம்! இல்லையே!?...” என யதார்த்த நிலையை ரெமி விளக்கியது.

குறுக்கிட்ட நீனா, “பிரச்சன அது இல்லப் பாரும்!... அவன் சொல்ல வாறது, கடும் சண்டைகள் நடந்து பள்ளிக்கூடம் நடக்காத, நடத்தமுடியாத போர்க் காலத்தில்கூட, வடக்குப் பெறுபேறுகள் சிறப்பா இருந்தது எண்டது வரலாறு! ஆனால், உப்ப, வசதிகள், வாய்ப்புக்கள் எல்லாம் வந்ததுக்குப் பிறகு, கடைசி இடத்துக்கல்லே போய் நிக்கிது!...” எனத் தன் நியாயமான கேள்வியை முன்நிறுத்தியது.

“நீ உதச் சொல்ல, உந்த நாய்க்கு ஏன் உந்த வேலையெண்டும், சிலவேள சிலபேர் சொல்லக்கூடும்!...” என நெயி கூறியதற்கு, “எவன் என்னத்தச் சொன்னாலும் சொல்லட்டும், நான் சொல்ல வேண்டியதச் சொல்லிப் போட்டுத்தான் விடுவன்!... உதச் சொல்லேக்க உவன் வாத்திமாரத்தான் குறிவைக்கப் போறார்’ எண்டும் சிலர் சிந்திப்பினம்! அதப்பற்றி நான் இப்ப கதைக்கமாட்டன்! இப்ப, நான் சொல்லப்போறது, உந்தத் தா(ய்)தேப்பனுக்குத்தான்!

...பூன, குட்டிகளக் காவிக்கொண்டு திரியிறமாதிரி ரியூசன் மாறி ரியூசனுக்குப் பிள்ளையளக் கொண்டு திரியிறதில ஒரு பிரயோசனமும் இல்ல! பிள்ளையள் இருந்து படிக்கக்கூடிய சூழல் முதல்ல உருவாக்கினால், அதுகள் படிக்குங்கள்!... படிபடி எண்டால் சரியே? படிக்கிற நேரத்தில, சினிமாத் தியட்டர்மாதிரி ‘சீரியல்’மாறிச் ‘சீரியல்’ ஓடினால் பிள்ளையள் வீட்டிலயிருந்து என்னெண்டு படிக்குங்கள்? உதப்பற்றிப் பிள்ளையள் ஏதும் கேட்டால், ‘நாங்களே படிக்கிறம் நீங்கதானே படிக்கவேணும்!’ எண்டு ஞாயமான தா(ய்)மார் சொல்லேக்க, ‘நாங்கள் இருந்து நாடகம் பாப்பம், நீங்கள் இருந்து படிக்கவேணும்!’ எண்டதுதான் அதுக்குள்ள மறைஞ்சுகிடக்கிற அர்த்தம்! இங்கால ‘ரிவி’ ஓடேக்க, அங்கால இருந்து படிக்க ஏலுமே? நல்லா யோசிச்சுப் பாருங்கோ!? தா(ய்)மாரோட சேந்து தேப்பன்மாரும் இப்ப கொஞ்சக் காலமா ‘சீரியல்’ களப் பாத்து கண்ணீர்விடத் தொடங்கி இருக்கினம்!

...ஓண்ட மட்டும் தெளிவாச் சொல்லுறன்! தயவு செய்து உங்கட பிள்ளையள் படிக்கவேணும் எண்டால், உந்த ‘ரிவி’கள ஆகக் குறஞ்சது பின்னேரம் ஆறு, ஆறரமணி தொடக்கம் பத்துமணிவர ‘ஓவ்’பண்ணி வைங்கோ!...” எனக் கிபீர் சொல்ல

வந்ததை முடிப்பதற்குள் றொணி தலைப்பட்டு, “ஐயோ! அந்த நேரத்தில்தானே சோக்கான நாடகங்கள் ஒண்டுக்குப் பின்னால் ஒண்டு போகும்!... அந்த நேரத்தில பாக்காம, பிறகு விடியப்பிறமே இருந்து பாக்கிறது!” என நடைமுறைச் சாத்தியத்தை வினவியது.

முறைத்துப் பார்த்த றீனா, “உந்தக் குறளிக் கதையள விட்டுப்போட்டு, வீட்டில பிள்ளையள் படிக்கக்கூடிய சூழல, முதல் ஏற்படுத்துங்கோ! பிள்ளைகள் படிக்குங்கள்! பரீட்சைப் பெறுபேறுகளும் நல்லா வரும்!” எனக் கூறிவிட்டு றீனா விடைபெற்று தன் இல்லம் சென்றது.

முற்றத்திற்குச் சென்றபோது, தொலைக்காட்சி மாலைச் சேவைகளை வீட்டுக்கார அம்மா ‘றிமோட் கொன்றோல்’ மூலம் தொடக்கி வைத்தாள். குடும்பத்தார் அனைவரும் நாடகங்களில் வரும் கந்தறுப்புக்களைப் பார்த்து கண்ணீரைத் துடைக்க கைக்குட்டைகளுடன் ஆயத்தமானார்கள்! இக்காட்சியைப் பார்த்து றீனா, “தாரமும் குருவும் தலைவிதிப்படி!” எனக் கூறிவிட்டு வானத்தை வெறுத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

48.

“ ‘கொரோனா வந்திருக்காட்டி நீ பிறத்திருக்க மாட்டாய் எண்டு பேச்சவாங்கப் போகிற நிலமை வாற வருசம் பிறக்க இருக்கிற பல பிள்ளையளுக்கு வரத்தான் போகுது!’ எண்டு உவன் சொன்னது சரிபோலதான் கிடக்கு!...” என மனதுக்குள் நினைத்தபடி மேலும் ஒரு புதிய தகவலோடு கிபீர் தோன்றியது.

கிபீரைக் கண்டதும் றீனா, “அப்ப, இண்டைக்கு என்ன புதினம்!... நீ வந்தால் ஊர், உலகப் புதினங்களோடதான் வருவாய்!...” என்று நாட்டு நிலைமைகளை அறிய ஆவலாய் இருப்பதைக் கூறிநின்றது.

“உந்தத் தொற்று வந்ததும் வந்ததுதான், பெரும் பிரளயத்த ஏற்படுத்திப் போட்டுத்தான் போகும்போல கிடக்குது!” என கிபீர் கூற, “ஏன் ஏன், என்ன நடந்தது?” என விடயத்தை அறிய றீனா விரும்பியது. “இல்ல, வரப்போற மாதங்கள்ள, எழுபது லட்சம் வரையிலான எதிர்பாராத

கர்ப்பங்கள் உருவாகும் எண்டும், ஆண்களும் பெண்களும் தொடர்ந்து வீட்டில இருக்கிறதால் சண்டை சச்சரவுகள் அதிகரிக்கும் எண்டும், உந்தச் சண்டைகள் ஆறு மாதங்கள் மூண்டு கோடியே பத்து லட்சமாகும் எண்டு சொன்னதோட அதுவே மூண்டு மாதங்களாக குறைந்தால் ஒரு கோடியே அம்பது லட்சமாக குறையும் எண்டும், சிறுவயதுத் திருமணங்கள் லட்சக்கணக்கில நடக்க வாய்ப்புள்ளது எண்டும் ஐக்கிய நாடுகள் எச்சரிக்க விடுத்திருக்கிறதா தகவல் ஒண்டு கசிஞ்சிருக்குது!...” எனத் தான் கேள்விப்பட்ட செய்திக்கான ஆதாரத்தைக் கிபீர் கோடிகாட்டி நின்றது.

“மனுசனுக்கும் மனுசிக்கும் இடையில் நடக்கிற சண்ட, நேற்று இண்டைக்குத் தொடங்கினதே!... உது எண்டைக்கோ தொடங்கினது, இண்டைக்குத் தொடருது, இனியும் தொடரும்!...” என றீனா தன் அனுபவத்தைப் பகிர்ந்தது.

மேலும், “இவைகளினர் சண்ட எப்போதும் உள்ளதுதான்! நான் சொல்லவாறது உதப்பற்றி இல்ல! நான் சொல்ல வாறது, உந்த ஊரடங்குக் காலத்தில ஒரேதா, ஒண்டா, ஒண்டுக்குள்ள ஒண்டு இருந்தால், பிரச்சினைகள் சண்டைகள் வாறது இயல்பு! அப்ப, இவைகள் என்ன செய்யவேணும்? உதப் புரிஞ்சுகொண்டு, வீட்டில உள்ளவைக்கும், வீட்டில உள்ள நிலமைகளுக்கும் ஏற்றாற்போல சில விட்டுக்கொடுப்புக்களச் செய்ய வேணும்! கிராமப் புறங்களில உள்ளவையப் பாக்க, நகரப் புறங்களில உள்ளவைக்குக் கஸ்ரங்கள் கனக்க! காரணம், சின்னச் சின்ன வீடுகள், இட நெருக்கடி, அத்தோட மாடிவீடுகள் எண்டால் அதைவிடக் கஸ்ரம்! கதவத் திறந்தால் அடுத்தவையினர் வாசல்!

...இப்பிடயான பிரச்சினைகள் இருக்கிறதால், நிலமை களப் புரிஞ்சுகொண்டு, குறிப்பா மனுசனும் மனுசியும், செயற் பட்டால் எல்லாத்தையும் சமாளிக்கலாம்! உந்த ரண்டுபேருக்கும் இடையில் புரிந்துணர்வு இல்லையோ, உள்நாட்டுப் போர் ஏற்கனவே உக்கிரம் அடைச்சிற்றுது எண்டு நேரகாலத்தோடே ஐக்கிய நாடுகளுக்கு அறிவிச்ச விடலாம்!...” எனச் சொல்லி முடித்துவிட்டு, ஒரு பெருமூச்சு விட்டபடி, “மனுசனும் மனுசியும் சண்ட பிடிக்காம வாழ்றதும் ஒரு வாழ்க்கையே!?”

...பிடிக்கவேணும், ஒருத்தரை ஒருத்தர் திரும்பப் பிடிக்கிற மாதிரிப் பிடிக்கவேணும்! உதுக்குள்ள இருக்கிற ரகசியம் உனக்கெங்க விளங்கப்போகுது. வீட்டுக்கு வீடு வாசற்படி.” என்று நீனா என்னைப் பார்த்துப் புன்முறுவலுடன் கூறிவிட்டு வேலி பூந்து தன் இருப்பிடத்திற்கு நகர்ந்தது.

49.

நீனா தன்பாட்டில் சிரித்துக்கொண்டு வருவதைக் கண்ட றெமி, “என்னடி உன்ர பாட்டில பெரிய சத்தமா வாய்விட்டுச் சிரிச்சுக்கொண்டு வாறாய்! என்ன சங்கதி! அடிக்கடி தனியச் சிரிச்சியண்டால் இவங்கட ஆக்களோட சேத்து உன்னையும் அங்கொடைக்கு அனுப்பி விட்டுருவாங்கள், கவனம்!...” என சிரிப்புக்கான விளக்கத்தை வினவியது றெமி.

“வாய்விட்டுச் சிரிச்சால் நோய் விட்டுப் போகுமெண்டு இவதான் சொல்லுவினம்! அதனால், நோய்த் தொற்றிருந்தாலும் போயிடும் எண்டு சிரிக்கிறியோ?” என வியாக்கியானம் செய்து வினாத் தொடுத்தது றொணி. “இல்ல, கண்ணால காணாத உந்தக் கிருமியக் கொல்ல ரண்டு மாதமா ஊரடங்கு போட்டுத் தேடுறாங்களோ எண்டு ஒரு யோசன வந்தது! அதுதான் சிரிச்சன்!...” என்றது நீனா.

“உண்மதான்! என்ர அம்மா சொல்லுவா, முந்தி அடிக்கடி ஊரடங்குச் சட்டம் போட்டு போட்டுத்தான், ஆக்களப் பிடிப்பாங்களாம் எண்டு! இப்ப அந்தக் கிருமியப் பிடிக்கிற அளவுக்கு அதுக்குக் கையுமில்ல காலுமில்ல உடம்புமில்ல, ஆனால், ஊரையும் உலகத்தையும் வச்ச உலுப்பிறதப் பாத்தால் எனக்கு உடம்பெல்லாம் உதறுது!...” என்றது றெமி பதிலாக.

“நீ சொல்லுறது சரிதான்! கொஞ்சம் ‘சீரியஸ்’ ஆச் சிந்தித்தால், விசர்தான் பிடிக்கும்! பாரன் இத்தன பலம் பொருந்திய வல்லரசுகள், பணம் படச்ச ஏகாதிபத்திய அரசுகள், உலகத்தக் கட்டியாண்ட வல்லாதிக்கங்கள் எல்லாம் உந்த கண்ணுக்குத் தெரியாத கிருமிக்கு ‘ஊரடங்கு’ என்பதைவிட ‘உலகடங்கு’ போட்டும் அடக்கமுடியாமல் கதிகலங்கித் தவிக்கீனம். படைகள் இல்ல, ஆனால் நாடுகள் பயப்படுது! ஆயுதங்கள் இல்ல, ஆனால் யுத்தம் ஒண்டு நடக்குது!

சண்டையில்ல, ஆனால் எக்கச்சக்கமான சாவுகள்! மோதல்கள் இல்ல, ஆனால் இவைகள் வெளிய முகம் காட்டேலாது! ஆங்கிலேயன் அரேபியன், சீனன் சிங்களவன், கிறிஸ்தவன் சைவன், கறுப்பன் வெள்ளையன், ஏழை செல்வன், படிச்சவன் பாட்டாளி, பொம்பிள ஆம்பிள, சுற்றவாளி குற்றவாளி, கிராமத்தான் நகரத்தான், வைத்தியன் நோயாளி, நல்லவன் கெட்டவன், குரு சீடன், சின்னன் பெருசு எண்டு ஒண்டையும் பாக்கேல்ல, ஒருத்தரையும் விடேல்ல! .

...அது, அதினர் பாட்டில தன்ர தாண்டவத்த காட்டுது! உந்தத் தாண்டவத்தில அகப்பட்டால் சிதறிச் சின்னாபின்னம் ஆயிருவம் எண்டு மனிசன் மறைஞ்சு வாழுறான். மனிசனத் தவிர மற்றதுகள் எல்லாம் மகிழ்வாய் வாழுதுகள்!” எனக் கூறிக்கொண்டு நீனா தன் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து வீதி உலா செல்லப் புறப்பட்டது. நான் வீட்டுக்குள் அடைபடப் புகுந்தேன்!

50.

இப்படி ஒரு தொடர் தொடர்ந்து எழுதப்படுவதும் முகநூலில் வெளிவருவதும் எப்படியோ ‘றெமி அன்ட் கோ’வுக்குத் தெரிய வந்துவிட்டது! நீனா, “தொடர் ஒண்டு தொடர்ந்து எழுதுறீங்களாம் எண்டு கேள்விப்பட்டம்!... எப்பிடி வரவேற்பு!... வாசிக்கினமே!...” என வினவியது. சரியாத் தெரியாவிட்டாலும், “ஞாயமான ஆக்கள் வாசிக்கினம்!...” என விழுந்தடித்துக் கூறினேன்.

“என்னவாம்? என்ன சொல்லுகினம்?” என நேரடியாக விளக்கம் கேட்டது. ‘வாவ் சுப்பர்’, ‘நீங்கள் எழுதுவது முற்றிலும் உண்மை!’, ‘அனைவருக்கும் நல்ல பாடம்!’, ‘நீங்கள் எழுதுவது நூறு வீதம் உண்மை’, ‘அருமையான கருத்துக்கள்!’, ‘எக்ஸ்சலன்ற், தொடர்ந்து எழுதுங்கள்’, ‘அற்புதம்!’, ‘ஒவ்வொன்றும் தனித்துவமாக உள்ளது’, ‘காலத்திற்கு ஏற்ற கருத்துக்கள்’, ‘உண்மைகளை உரக்கச் சொல்லுகின்றீர்கள்’, ‘அத்தனையும் உண்மை, அர்த்தமுள்ள வரிகள்’, ‘உங்கள் நண்பர்கள் அருமையான ஆட்கள். அவைகளிடம் கேட்டதாகச் சொல்லுங்க’, ‘உண்மையில் ஆற்றிவு படைச்ச எங்களைப் பார்க்க ஐந்தறிவு படைச்ச றெமி நீனா றொணி ஆட்கள் எவ்வளவோ மேலானவர்கள்’, ‘மனிசங்கள் நாய்கள்

நல்லாத்தான் புரிஞ்சு வச்சிருக்குதுகள்!', 'இப்ப, மனிசரோட கதைக்கிறதவிட நாய், பூனையோட கதைக்கிறது உடலுக்கும் மனசுக்கும் ஆரோக்கியமானது', 'மாற்றங்கள் A - Z வரை மேற்கொள்ள வேண்டித்தான் உள்ளது!', 'திருந்த வாய்ப்பில்ல, ஆனால், வடிவாச் சொல்லுறிகள்!', 'நாட்டு நடப்பெல்லாம் அறிய நியூஸ் தேவையில்லை!', 'ஐந்தறிவு படைச்சதுகளுக்குத் தெரியிறது, ஆற்றிவு படைச்ச மனசருக்குத் தெரியிதில்லையே!', 'நீங்கள் எவ்வளவு எழுதினாலும் எங்கட சனம் திருந்தாதுகள்!', 'பகட்டு வாழ்விலிருந்து விடுபட்டு 80களுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த வாழ்க்கைக்கு தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறோம் புதிய கண்டுபிடிப்புக்களுடன்!', 'நிஜமான நிழல்கள்', 'இப்படியெல்லாம் எங்கயிருந்து யோசிக்கிறீங்கள்!', 'நீங்கள் எவ்வளவு தூரம் சமூக விஞ்ஞான அறிவும் எழுத்தாற்றலும் ஞான அறிவையும் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்பதையும் நாம் அறியக் கூடியதாகவுள்ளது', 'நீங்க ஓர் ஆக்க இலக்கியவாதி. கொரோனா ஊரடங்க நல்லா கொண்டுபோறீங்க. நீங்க ஒரு நல்ல ஆயன், நல்ல நீதிபதி, நல்லாசிரியர், நல்ல ஆலோசகர், உளவியல் நிபுணர்', 'இதைப் புத்தகமாக்குங்கோ, எதிர்கால சந்ததி அறிகிற வாய்ப்புக் கிடைக்கும்', 'உண்மையைக் கண்டறியும் நிபுணர்போல் உள்ளது உங்கள் எழுத்துக்கள்!', 'உங்களால் எப்படி இவ்வாறு சிந்திக்க முடிகிறது', 'காலத்திற்கேற்ற பதிவு', 'இன்று மிகத் தேவையான அறிவுரை', 'நல்ல கற்பனை, உங்கள் கற்பனைக்கு அளவேயில்லை', 'றொம்பப் பிடிச்சிருக்கு. சங்கதியை சங்கடமில்லாமல் நாசூக்காகச் சொல்லும் பாணி உங்களுக்குரிய அபாரத் திறமை. எங்கடையள் விளங்கிக்கொண்டால் போதும்!', 'அருமை, அடுத்த செய்தி என்ன வரவிருக்கின்றது எனக் காத்திருக்கின்றோம்', 'வித்தியாசமான சிந்தனை', 'எங்களைப் போன்ற சாதாரண வாசகர்களை தங்களின் எளிய மொழிநடையால் கட்டி இழுத்து வாசிக்கத் தூண்டும் சில எழுத்தாளர்களில் தாங்களும் ஒருவர்' என மனமளவென்று அருவி பாய்ந்தோடுவதுபோல் குறிப்பிட்டேன்!

இவற்றுக்கு செவிமடுத்த நீனா, "அது சரிதான்!... ஒரு சாரார் இப்பிடிச் சொல்லுவினம்! இன்னொரு சாரார், 'கொரோனா முடிவுக்கு வந்தாலும், தொடங்கின தொடர இவன் முடிக்கமாட்டான் போலகிடக்கு எண்டும் சொல்லுவினம்!..."

‘ஏதோ எல்லாம் தெரிஞ்சவர் மாதிரி எழுதிக்கொண்டு போறான்!’
எண்டும் வேறு சிலர் சொல்லாமல் சொல்லுவினம்! ஏதோ,
நீயாச்சு உன் தொடராச்சு!” என்று சொல்லி முணுமுணுத்தது.

நீனாவின் முணுமுணுப்பு சரியாக விளங்காத படியால்,
“வாய்குள்ள முணுமுணுத்தால் விளங்குமே! தெளிவாச்
சொல்லன்!” என்றேன். நீனா, “இல்ல, நான் சொல்லி, நீ என்ன
நிறுத்தவே போறாய்!... அடிக்கடி வெளியில ஓடித்திரியிற நீ,
எழுதுறத நிப்பாட்டினாலும் வெளியில வெளிக்கிட்டிருவாய்.
அது வில்லங்கமாப் போடும்! அதனால், நீ எழுது!

...இப்பிடி மற்றாக்களும் வெளியில போகாமல்
வீட்டில இருந்து ஏதாவது ஒண்ட உருப்படியாச் செய்து
கொண்டிருப்பினம் எண்டால் ஒருத்தருக்கும் ஒரு கரைச்சலும்
இருக்காது. நோய்ப் பரவலும் ஒரு முடிவுக்கு வந்திடும். ஆனால்
ஒண்டு, எழுதிப்போட்டு பிறகு அதப் புத்தகமாக்கிற எண்ணம்
இருந்தால், இப்பவே சொல்லுறன் ஒரு சனமும் வராது.
ஏனெண்டால், எல்லாரும் ஆளுக்கொண்ட எழுதிவச்சுக்கொண்டு
புத்தகம் வெளியிடப்போறன் எண்டால், ஆர் வருவான்!...
அப்பிடி வந்தாலும், முகத்தச் சுத்தி மூடிக் கட்டிக்கொண்டுதான்
வருவினம்! அதனால், எல்லாரும் ஒண்டுபோலதான்
இருப்பினம்! அப்பிடி இருக்கேக்க, ஆர் வந்தான், ஆர் வரேல்ல
எண்டு தெரியாமல் போடும்! வரேல்ல எண்டு சொல்லிக்
குறப்படுறதுக்கு வராதவய உமக்குத் தெரியாமல் போடும்,
வந்தவ எண்டு சொல்லி நன்றி சொல்லுறதுக்கு வந்தவய உமக்கு
அடையாளம் காணலாமலும் போடும்!” என்று சொல்லி நீனா
ஒரு சிரிப்பொன்று சிரித்தது.

அதன் சிரிப்பைப் பார்த்தபோது இதனை நூலாக்க
கும் எண்ணமும் என் நினைவை விட்டு நீங்கியது. என்
கண்கள் மண்வெட்டியைத் தேட றெமியும் நீனாவும் நேராகத்
தோட்டத்திற்குச் சென்றன.

51.

“உந்த ஊரடங்கப் போட்டதால, நோய்க் கிருமி பரவிறது ஓரளவு கட்டுப்பாட்டுக்குள்ள இருக்கிறதாச் சொன்னாலும், வீட்டுக்குள்ளே அடங்கி இருக்கிறதாலயும் போனபோன இடங்களள்ள இருந்து சொந்த வீட்டுக்குத் திரும்ப முடியாமத் தவிக்கிறதாலயும், இன்னும் வேறவேற சின்னச் சின்னப் பிரச்சினைகளாலயும் நெருக்கீடுகள்கூடி, மன அளுத்தங்கள் உண்டாகி இருக்கு எண்டத மறுக்கேலாது!

...போன எட்டுப் பத்து நாளிலேயே மட்டக்களப்பில ஒண்டு, மல்லாவியில ஒண்டு, முல்லைத்தீவில ஒண்டு, முளங்காவிலல ஒண்டு, செட்டிகுளத்தில ஒண்டு, பளையில ஒண்டு, யாழ்ப்பாணத்தில ஒண்டு எண்டு வடபகுதியிலேயே இத்தின பேர் உயிர மாய்ச்சிருக்குதுகள்!... என்னதான் பிரச்சினை இருந்தாலும் இப்பிடிச் செய்யலாமே!?” என்ற தார்மீகக் கோபத்துடன் கிபீர் வந்தது.

“உயிர மாய்கிறதுகள், என்ன வேணுமெண்டே மாய்க்கி துகள்! ஏதோ காரணத்தோடதானே செய்யிதுகள்!...” என றெமி அநியாயமாகத் தற்கொலை செய்து கொள்பவர்களுக்காய்ப் பரிந்து பேசியது! “இப்பிடி லூசுத்தனமாக் கதைக்காத, சரியோ!... சாகிறதுக்கு ஒரு வழி அவைக்குத் தெரியிதுதானே!... சாகிறதுக்கு ஒரு வழியிருந்தா, வாழ்றதுக்கு எத்தின வழி இருக்கும் எண்டதையும் அநியாயமாச் சாகிறதுக்கு முன்னம் அவைகள் யோசிக்கவேணும்!... இப்பிடிச் சாகிறதால என்னத்தச் சாதிக்கினம்!? இப்பிடிச் சாகிறவைக்காக ஆரும் பரிதாபப்படுவினமே தவிர, ஒருத்தரும் உதச் சரியெண்டோ, அல்லது உது, வீரதீர்ச் செயல் எண்டோ ஒருபோதும் சொல்ல மாட்டினம்!

...இதுல இருந்து என்ன விளங்குது? வாழ்க்கையில, என்ன நடந்தாலும் இப்பிடிச் சாகக்கூடாது எண்டது விளங்குதல்லே!... எந்தச் சமயமும் இப்பிடிச் சாகிறவய எந்தக் காரணம் கொண்டும் நியாயப்படுத்துறது இல்ல, அது தெரியுமோ? அப்ப, இதில இருந்து ஒண்டு உனக்கு நல்லா விளங்கவேணும்! உயிர மாய்க்கிறது பெரிய பாவம்!” என நிறுத்திட்டமாக கிபீர் எடுத்துக் கூறியது.

கிபீரின் கருத்தை முழுமையாக ஆதரிப்பதுபோல தலையை நன்றாக ஆட்டியாட்டி தன் ஆதரவைத் தெரிவித்துவிட்டு, வழமையாக பார்ப்பதுபோல நீனா என்னை ஒருதடவை பார்த்துவிட்டு, “உங்களுக்கு நினைவிருக்கோ தெரியேல்ல, உங்களுக்குக் கோபம் வரும்போது ‘மிருகம்’ எண்டு, அதிலயும் குறிப்பா, எங்களோடதான் தொடங்குவியள்! எங்களோட தொடங்கிறதில் உங்களுக்கு ஒரு தனிச் சந்தோசம்! ‘நாயே!...’, ‘எரும!...’, ‘கழுத!...’, ‘பண்டி!...’, ‘குரங்கு!...’ எண்டு பிள்ளைகள்ப் பேசுவியள்! நாங்களோ அல்லது எந்த விலங்கினமோ, எக்காரணத்த முன்னிட்டும் தற்கொலை செய்யிறதில்லை!... வாழ்க்கையில் வெற்றிகள் வாறதுபோல தோல்விகள் வரும், எதிர்பார்ப்புகள் நிறைவேற்றதுபோல ஏமாற்றங்கள் எற்படும், செல்வம் கிடைக்கிறதுபோல வறுமை வரும், நல்ல உறவுகள் அமையிறதுபோல இழப்புக்கள் இருக்கும்! உது நியதி, இயல்பு, யதார்த்தம், இயற்கை! வாழ்க்கை ஒரு வட்டம்!

...அப்ப, தோல்விகள் இழப்புகள் வரும்போது மனம் சோராமல், மனம் தளராமல், மனம் உடையாமல் இருக்க, ஒரு மந்திரம் ஒண்டு சொல்லித்தாறன்!... அதுதான், ‘இதுவும் கடந்து போகும், எதுவும் கடந்து போகும்!’ உத, இதயத்தில எழுத்தாணிகொண்டு எழுதிவையுங்கோ! இது எந்த சந்தர்ப்பத்திலையும் உதவிசெய்யும்! அடிக்கடி சொல்லிப் பாருங்கோ, மந்திரத்தின் வல்லமை புரியும்! உத மனதில வச்சிருந்தால், வெற்றி வரும்போது இறுமாப்பு தலைக்கேறி ‘என்னவிட ஆளில்ல!’ எண்டும், தோல்விய - இழப்பச் சந்திக்கும்போது ‘இனி எல்லாம் முடிஞ்சது!’ எண்டும் எண்ண மாட்டியள்!

...தற்காலிய பிரச்சினைக்கு நிரத்தரத் தீர்வுதான் உந்தத் தற்கொலை! இப்பிடி உயிர மாய்க்கிறதுகள் ‘ஐயோ பாவம்’ எண்ட பரிசுத்தான் ஆகக் கூடியதாப் பெற்றுக் கொள்ளுவினம்! அடுத்ததா, ஆறுதல் பரிசா, மன்னிக்கவும் அவைகள் இழந்து தவிக்கிற உறவுகளுக்கு, மேலும் துன்பத்தத் தேடித் தந்திற்ருப் போவினம்!... ஏன் உது ஆறாத பரிசு எண்டால், இப்பிடிச் செய்யிறவைய நினைச்சு நினைச்சு, இருக்கிறவ மனம் ஆறமாட்டினம்! அதனாலதான், உத ஆறாத பரிசு எண்டன்!...” எனக் கூறிவிட்டு ஒரு வீரதீர்ப் பார்வையுடன் சென்றது.

உயிர்களின் மேன்மை குறித்த இவைகளின் மனப்பதிவைக் கேட்டு, ஒரு கணம் விக்கி விறைத்துப்போய் நின்றேன்! சுதாகரித்துக் கொண்டு முற்றத்தில் இருந்து வீட்டிற்குள் நுழைந்தபோது, உயிர்களின் பெறுமதி குறித்த புதுப் பார்வையும், உயிர் வாழ்வதற்கான புதிய உற்சாகமும் உத்வேகமும் எனக்குள் பிறந்ததை உணர்ந்து கொண்டேன்.

52.

“உறவுகளுக்கு இடையில், பல சிக்கல்கள் உருவாகிறதுக்கு, யாரோ சொன்ன கதைகளைக் கேக்கிறதும், அதுகளைக் காவித் திரியிறதும், அது உண்மையெண்டு நம்பிறதும்தான் முக்கிய காரணம்! நரிமாதிரி ஒருத்தன் கதையைக் கட்டுவான்! அந்த நரியினர் கதைய, ஊரெல்லாம் சொல்லித் திரிய எங்காவது ஒரு கழுதை இருக்கும்! அந்தக் கழுதையினர் கதைய நம்பிறதற்கு நிறைய எருமைகள் இருக்கும்! இப்பிடித்தான் உறவுகளுக்குள்ள சிக்கல்கள் வாறது!...” என அலைபேசியில் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது ஒரு நண்பனுக்குக் கூறினேன்.

என் கூற்றைக் கேட்டுவிட்டு, அதனை ஆதரித்து ஒரு சம்பவத்தினை நெய் சிரிப்புடன் சொல்லத் தொடங்கியது. “ஆட்களில்லாத ஒரு வீட்டில் நிண்ட, கொய்யா மரத்தில ஏறி, காய்களையும் பழங்களையும் ஒண்டும் விடாமல், ரண்டு சின்னப் பெடிகள் ஆஞ்சாங்கள். ரண்டுபேர் எண்ட படியால ரண்டாப் பிரிச்சு எடுக்க யோசிச்சாங்கள். எனவே, ஆரும் பாக்கிறதற்கு முன்னம், அந்த இடத்தில் இருந்து வெளிக்கிட வேணும் எண்டதால, சாக்குப்போல ஒரு பெரிய யூறியா ‘பாக்’கில் எல்லாக் காய்களையும் பழங்களையும் அவசர அவசரமா அள்ளிப் போட்டுக்கொண்டு, தங்கட ஊர்ச் சேமக்காலைக்குப் போனாங்கள். ரண்டுபேரும் சேமக்காலைக்கு உள்ள போறதற்கு போனால், சேமக்கால ‘கேற்’ பூட்டப்பட்டுக் கிடக்குது!

...நிண்டு யோசிக்க ஏலாது எண்டதால, கொய்யா மூட்டைய ஒரு மாதிரிக் கேற்றுக்கு மேலால தூக்கிப் போட்டுட்டு, தாங்கள் ரண்டுபேரும் மதில் பாய்ந்து சென்று, மறைவான ஒரு இடத்தில் வைச்சு, ரெண்டாப் பிரிக்கத் தொடங்கினாங்கள். ‘கேற்’றால் கொய்யா மூட்டையைத் தூக்கிப் போட்ட நேரம்,

ரண்டு கொய்யாக்காய் அந்த இடத்தில கீழ விழுத்திற்றுது. மூட நிறையக் கொய்யாக் காய்களும் பழங்களும் இருந்ததால், விழுந்த ரண்டு காய்களப்பற்றி அவங்க கவலப்படயில்ல! அதனால், அந்த ரண்டும் அந்த இடத்திலேயே கிடந்தன.

...இதுக்கிடையில், அந்த ஊரில ஒரு 'குடி'மகன், ஒவ்வொரு நாளும் பின்னேரத்தில், கள்ளுத் தவறணைக்குப் போகேக்க அந்தச் சேமக்காலயக் கடந்துதான் போவான். அண்டைய நாளில, கொஞ்சம் இருட்டிற்றிது! இவனும் வழமைக்கு மாறா, ஒரு போத்தல் மேலதிகமா அடிச்சிற்று வாறான். சேமக்காலையைக் கடக்கேக்க 'ஒண்டு உனக்கு ஒண்டு எனக்கு, ஒண்டு உனக்கு ஒண்டு எனக்கு!...' என்ற குரலைக் கேட்கிறான்!

...அந்த இடத்தில நிண்டு, ஒருசில வினாடிகள் அக்குரலினைக் கேட்டுட்டு, மனதுக்குள்ள ஏதோ கற்பனை செய்துகொண்டு, வேர்த்து, வியர்த்து, விறுவிறுத்து, ஆலயம் நோக்கி ஓடுறான். பங்குப் பணிமனைக்குச் சென்று பங்குக் குருவிடம், 'ஐயோ சுவாமி, எங்கட சேமக்காலையில் ஒரு புதுமையல்லோ நடந்துகொண்டிருக்கு!... அதை நான் என்னெண்டு சொல்ல! எனக்குக் கையும் ஓடுதில்லக் காலும் ஓடுதில்ல!...' என்று சொல்லும்போதே குருவானவர், 'இண்டைக்குக் கொஞ்சம் கூடிற்றதுபோல... சரி, என்ன புதுமையெண்டு கெதியாச் சொல்லும்!' எனக் கேட்கிறார்.

...'ஐயோ சுவாமி என்னை நம்புங்கோ! இது என்ற வாழ்நாளில காணாத ஒரு புதுமை! நான் சும்மா சொல்லேல்ல!... 'ஒண்டு உனக்கு ஒண்டு எனக்கு, ஒண்டு உனக்கு ஒண்டு எனக்கு' எண்டு நாம அடக்கம் செய்த ஆட்கள எல்லாரையும், சாத்தானும் சம்மனசும், ஆளுக்கு ஒரு பாகமா பிரிச்ச எடுக்கிறத, நான், என்ற கண்ணால பாத்துக் காதால கேட்ட நான்!...' என்கிறான். 'சும்மா குடிச்சப் போட்டு வந்து கதைக்கக் கூடாது!... கெதியா வீட்ட போம்!' என கோபப்படுகிறார் குரு.

...ஆனால், அந்தக் குடிமகன், 'ஐயோ சுவாமி, குடிச்ச நான் எண்டு இதத் தட்டிக் கழிக்காதையுங்கோ! இந்தப் புதுமைய ஒருக்கால், கடவுளுக்காக வந்தபாருங்கோ!' எண்டு கெஞ்சுறான்.

குருவோ, அவனுடைய கரைச்சல் தாங்கமுடியாமல் அவனோடு சேர்ந்து போறார். சேமக்காலய நெருங்க நெருங்க 'ஒண்டு உனக்கு ஒண்டு எனக்கு, ஒண்டு உனக்கு ஒண்டு எனக்கு!' எண்ட குரல் கேட்டுக் கொண்டிருக்குது! உந்தக் குரலைக் கேட்டதும், அந்தக் குடிமகன் சொன்னது உண்மையாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்ற முடிவுக்குக் குரு வாறார்!

...நிறையப் பழங்கள் எண்டதால், அந்தச் சின்னப் பெடியங்கள் ரண்டு பேரும், கொய்யாப் பழங்களச் சாப்பிட்டுச் சாப்பிட்டு, 'ஒண்டு உனக்கு ஒண்டு எனக்கு, ஒண்டு உனக்கு ஒண்டு எனக்கு' என ஆறுதலாக பங்கிட்டுக் கொண்டு இருந்தாங்க. குருவும் குடிமகனும் ஆளை ஆள் பாத்தபடி பயந்து போனாலும், அக்குரலினைக் கேட்டபடி சேமக்கால வாசலுக்கு இப்போது வந்து விடுகினம்! இவ்வளவு நேரமும் ஒலித்துக் கொண்டிருந்த 'ஒண்டு உனக்கு ஒண்டு எனக்கு, ஒண்டு உனக்கு ஒண்டு எனக்கு' என்ற குரல், திடீரெனச் சடுதியா ஓய்ஞ்சு போகுது!

...இது இப்பிடி இருக்கேக்க, 'பாக்'(bag)கில் இருந்த கொய்யாக் காய்களையும் பழங்களையும் ரண்டாகப் பிரிச்சு முடிஞ்சதும், சேமக்கால வாசலில் விழுந்த ரண்டு கொய்யாக் காய்களும், அந்த ஒரு பெடிப் பிள்ளையினர் நினைவுக்கு வருது! அப்ப, அவன் மற்றவனப் பாத்து, 'வாசல்ல இருக்கிற ரண்டையும் என்ன செய்வம்!' எனக் கேட்கிறான். இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டதுதான் தாமதம், அக்குடிமகனும் குருவும், 'ஐயோ, எங்கள் விட்டுடுங்கோ!... நாங்க இன்னும் சாகயில்ல!' என்று சொல்லி, திக்குத் திசை தெரியாது ஓட்கினம்!

...இப்ப விளங்குதே! 'கண்ணால் காண்பதும் பொய், காதால் கேட்பதும் பொய், தீர விசாரித்து அறிவதே மெய்!' என்று அடிக்கடி நீங்கள் சொல்வதில் உள்ள உட்பொருள்! இண்டைக்குப் பொதுவா என்ன நடக்குது? கண்ணால் காணாததுக்கு காட்சி வச்சு, காதால் கேளாததுக்குக் கருத்து வச்சு, கதைய வளக்கிறதில் நீங்கள் மகா, மகா கெட்டிக்காரர்! இப்ப, உந்த ஊரடங்கால அல்லோ நீங்கள் அடங்கிப்போய் கிடக்கிறியள்! அல்லதுபோனால் வீட்டில இருந்து வெளியில போய்வாற ஒவ்வொரு நேரமும், ஒண்டு கதைகளைக் காவிக்கொண்டுபோய்ச் சொல்லுவியள் அல்லது கதைகளைக்

காவிக்கொண்டு வீட்டுக்கு வருவியள்!... கதைகளக் கட்டி, அந்தக் கதைகளக் கதைச்சக் கதைச்ச, ஓராள் ஓராள் குழப்புறதுதானே இப்ப பலருக்கு வேலையாப் போச்சு!

...‘ஓப்பீஸ்’களையும், ஒண்டாக் கூடுற இடங்களளையும், சேந்துசேந்து கதைக்கேக்க, என்ன நடக்குதெண்டு நல்லா கவனிச்சப் பாருங்கோ! நான் சொல்லுறதினர் அர்த்தம் விளங்கும். உலை வாயை மூடலாம், ஊர் வாயை மூடேலுமே!” என ஒரே முச்சில் சொல்லி முடித்தது.

எனக்கு வெட்கமாகிப்போக தலை கவிழ்ந்தேன். ரெயி, ஒரு தடவை என்மேல் பாய்ந்து என்னை வருடித் தட்டிக் கொடுத்து மீண்டும் ஒரு தடவை என்னை ஆற்றுப்படுத்தியது.

53.

“இந்த காலத்தில, எத்தின கோயில் திருவிழாக்களுக்கு ஆயத்தங்கள் நடந்திருக்கும்! இனி எவனாவது திருவிழா பெருவிழா எண்டு வரட்டும்! அதுக்குப் பிறகு தெரியும் மிச்சம்!... எனக் கூறிக்கொண்டு இன்றைய நாளிலும் கொஞ்சம் வேகமாக வந்தது கிபீர்.

“ஏன், இப்ப என்ன நடந்தது?” என கிபீரை மறித்து வினவியது நீனா. “இல்ல இப்ப, ஒரு திருவிழாவும் இல்லாமத்தானே அத்தன கோயில்களும் கிடக்குது!... அப்ப, இவ, இவ்வளவு நாளும் ஆருக்கு திருவிழா செய்தவ? அவருக்கு விழா வேணுமெண்டால், அவரே வழிகள் ஏற்படுத்தித் தந்திருப்பார்!... இப்பத்தைய நிலமையில், ‘திருவிழாவும் வேண்டாம் ஒருவிழாவும் வேண்டாம்’ எண்ட படியாலதான் அவரும் அப்பிடயே விட்டிட்டு இருக்கிறார்!...” எனக் கிபீர் முளங்கித் தள்ளியது!

“கோயில் திருவிழா கொண்டாற்றதில ஒண்டுமில்ல, கொண்டாடலாம், கொண்டாட வேணும்! அதக் கொண்டாடுற மாதிரி அல்லோ கொண்டாட வேணும்!...” எனத் திருவிழாவின் தேவையை உறுதிப்படுத்தியது நீனா.

நீனாவின் கருத்தை ஏற்றுக் கொள்வதுபோல தலையை அசைத்துவிட்டு, நெமி கோயில் திருவிழாக்களின் இன்றைய நிலைமைகளைத் தொட்டுக் காட்டத் தொடங்கியது. “கோயில் திருவிழா எண்டு, ஊரச் சத்தி இருக்கிற நோட்டுகள் அத்தனைக்கும் ‘லைற்’ கட்டுவியள்! அப்பிடிக் கட்டினாலும் பறவாயில்ல, அவற்றைப் பகல்பகலா பத்த விடுவியள். ஏன், உங்களுக்குப் பகல்லயும் கண் தெரியாதே!... வீதிக்கு வீதி ‘ஸ்பீக்கர்’களக் கட்டி காது கிளியச் ‘சவுண்ட’த் திறந்து விடுவியள்! வயதுபோனதுகள், படிக்கிற பிள்ளைகள் எல்லாம் ‘ஐயோ’ எண்டு அழுது புலம்புங்கள்! அது, ஆரின்ர காதிலையும் விழாது!

...கோயில் திருவிழா எண்டு கோயிலையும் சோடிச்சு, அதோட சேத்து அந்தச் சாட்டில உங்களையும் சோடிச்சுப் போடுவியள்!... காச சேத்து, லட்சக் கணக்கில வெடிக் கொழுத்தி காசக் கரியாக்குவியள்! உதுக்கு, உள்நாட்டுல சேர்க்கிறது காணாதெண்டு, பத்தாக் குறைக்கு வெளிநாட்டில இருந்தும் வெடிக் கொழுத்துறதுக்கு வேறையா அனுப்புவினம்! அந்தப் பட்டாசு வெடியில எழும்புற புகையில், கூடிநிக்கிற ஆக்கள மூச்சுத் திணற வைப்பியள்!

...வீதி உலா வரேக்க, ‘நான் தூக்கிறதோ?’, ‘நீ பிடிக்கிறதோ?’ எண்ட போட்டியும் உள்ளுக்குள்ள நடக்கும்!... கடைசியா வந்த உடுபுடவய, எத்தின ஆயிரம் போனாலும், அது ‘லீசிங்’கில கடன்பட்டு எடுத்த காசா இருந்தாலும், அத வாங்கி ஒருமாதிரிக் கட்டிப் போடுவியள்!... திருவிழாச் சாட்டில, அந்த நாட்களில வண்டில் மாடுகளுக்கு கழுத்தில ‘வட்டான் சங்கிலி’ வரிஞ்சு விடுறதுபோல தங்க நகைகளால வரிஞ்சி விட்டிருப்பியள்!

...அன்னதானம் குடுக்கிறவ, தங்கட விலாசம் எழும்பக் குடுத்து முடிப்பினம்! அது குடுத்துமுடிய, அந்தப் பிரதேசம் முழுக்க ‘ஷொப்பிங் பாக்’சுகளாலயும், சாப்பிட்டு, வீசி எறிஞ்ச மிச்சங்களாலயும் பல வர்ணத்தில காட்சி தரும்! கோயில் வாளாகத்த துப்பரவாக்கிற வேலையப் பிரதேசசபை பொறுப்பெடுக்கும்! அதை மட்டும் வேற ஆரும் உரிமைகோர மாட்டினம்!... அங்கால பெருசுகள் திருவிழாக் கணக்கில,

போத்தல் போத்தலா உடைச்சுத் தள்ளுங்கள்! இப்ப, சிறுகுகளும் பெருகுகளவிட மோசமா அடிக்கத் தொடங்கீற்றினம்!

...இப்பிடி கடவுளினர் பெயரால எடுக்கிற கோயில் திருவிழாக்களில், சகிக்க முடியாத, மிதமிஞ்சின ஆலாவர்ணங்களோட ஒவ்வொரு கோயிலும் ஒவ்வொரு வருசமும், தங்கட திருவிழாக்களச் சிறப்புறக் கொண்டாடும்! ஆனால், அந்த அந்தப் பிரதேசத்தில வாழற கஸ்ரப்பட்டது களும், கைவிடப்பட்டதுகளும் வழமைபோல வெறுமைய அனுபவிக்குங்கள்! உதுகளப் பாத்துப் போட்டுத்தான், 'என்னக் கொஞ்சம் அமைதியா இருக்க விடுங்கோடா!' எண்டு அவர் நினைச்சுட்டார் போலகிடக்கு! அதுக்கு, இயற்கையும் இசைஞ்சு குடுத்திருக்குதோ எண்டும் யோசிக்க வேண்டிக் கிடக்கு. அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமுதும் நஞ்சு!" எனக் கூறிவிட்டு, என்னை ஒரு கணம் கூர்ந்து பார்த்தது றெமி!

பின், "இனி, உங்கட திருவிழாக்களுக்கும் வரமாட்டன், ஒரு விழாக்களுக்கும் வரமாட்டன்!..." எனக் கூறிவிட்டு தன் கொட்டிலில் போய்ப் படுத்துக் கொண்டது. அன்றைய நாளில் றெமி சாப்பிடவும் இல்லை! இப்போது எனக்கு, திருவிழாக்கள் பற்றிச் சிந்திக்கவே திகட்டுகிறது!

54.

நீண்ட ஊரடங்கு நாள்களுக்குப் பின், நடைப் பயிற்சிக்காக வெளியே புறப்பட்டேன். என்னைப் பார்த்து விட்டு முதலில் றெமியும் அதனைத் தொடர்ந்து நீனாவும் றொணியும் என்னோடு சேர்ந்து புறப்பட்டன. நடந்து போய்க் கொண்டிருக்கும்போது சற்று நேரத்தில் சமந்தவைச் சந்தித்தோம். உடனே றெமி நீனா றொணி ஆகியன தலையசைத்து வாலையாட்டி நெழிந்து வளைந்து தங்கள் தோழமை உணர்வை வெளிப்படுத்தின.

சமந்தவிடம் இருந்து விடை பெற்றுக்கொண்டு இன்னும் சற்றுத் தூரம் சென்றதும் றெமி நீனா றொணிக்கு இதுவரையில் அறிமுகமில்லாத எனினும் அவர்களைச் சார்ந்த ஒன்று எதிரே வந்து கொண்டிருந்தது. சும்மா வந்துகொண்டிருந்த

இவைகளைப் பார்த்து அது உறுமியது. பதிலுக்கு ரெமியும் தன் எதிர்ப்பை தீவிரமாக வெளிப்படுத்தியது.

இவ்வாறு ரெமி 'றியக்ஷன்' காட்டியதை றீனா சகித்துக் கொள்ளவில்லை! உடனே அது, "இப்ப, ஏன் உறுமினாய்!?" உவங்களோட சேந்து, நீயும் கெட்டுப் போனாய்!..." எனக் கடிந்து கொண்டது. உடனே ரெமி, "அவன் யார், எவன் எண்டே தெரியேல்ல! முறைச்சப் பாத்து, 'ஊருக்குப் புதுசுபோல கிடக்கு' எண்டு கேட்டான்!... இவர மாதிரி தெருத் தெருவாத் திரியிறதுக்கு நான் என்ன தெருநாயே!..." எனச் சத்தமிட்டது.

றீனா என்னைப் பார்த்தபடி, "பாத்தியே பாத்தியே! உவங்களோட இருந்திருந்து உனக்கும் உந்தப் பேய் பிடிச்சிற்ருது!" எனக் கூறிவிட்டு கொஞ்சம் பணிவான குரலில், "இங்க பார், எங்கள் அல்சேசன், பொமனேறியன், ஜேமன் செப்பட், லப்றடோ, ராஜபாட்ட, லயன் செப்பட், டாஷன் எண்டு எங்கட வடிவத்துக்கும், பிறந்த இடங்களுக்கும் ஏற்றமாதிரி பெயர்கள் மாறுபடலாம். அதுபோல எங்கட தொழிலுக் கேற்றமாதிரி, வாழ்க்கைமுறைக்கு ஏற்றமாதிரி வீட்டு நாய், வேட்ட நாய், பொலிஸ் நாய், தெருநாய் எண்டும் சொல்லப் படலாம்! ஆனால், நாங்கள் எல்லாம் ஒண்டுதான்! ஆனால், இவைகள் அப்பிடி இல்ல! 'நாங்கள் இன்னார்', 'அவைகள் மற்ற ஆக்கள்', 'அவங்கள், எங்கடாக்கள் இல்ல, அவை வேறாக்கள்' எண்டு சந்தர்ப்பம் சரியா வாய்க்கேக்க வெளிப்படையாவும் சந்தர்ப்பம் சரியா வாய்க்கேல்ல எண்டால் ரகசியமாவும் சொல்லிக் கொள்ளுவினம்!

...உண்மையில், நம்மப் படைச்சவன் ஒருவன்தான். நாங்களும் ஒன்றுதான்! அதனால்தான், 'ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்' எண்டு உவங்கட தொன்மையான பழுத்த பண்பாட்டில வடிவாச் சொல்லியிருக்குது! ஆனால், இவ அத பொங்கலுக்குப் 'பிளம்ஸ்' தூவிறதுபோல விழாக்களையும் பேச்சுக்களையும் அவ்வப்போது சொல்லிக் கொள்ளுவினமே தவிர, தங்கட வாழ்க்கைமுறையில் மருந்துக்கும் கடைப்பிடயாயினம்! உவங்கள மாதிரி நாம வாழத் தொடங்கினம் எண்டால், பிறகு இன்னுமொரு வைரசு நமக்காக வரவேண்டி வரும்!...

...ஆகவே, நம்மட ஆக்கள் தெருவில் கிடந்தாத்தான் என்ன, பொலிஸ் 'டிப்பாட்மென்ற்'ல வேல செய்தாத்தான் என்ன, முதலாளினர் வீட்டில செளகரியமா இருந்தால்தான் என்ன அல்லது நம்மளமாதிரி சாதாரணமா ஒரு வீட்டு உரிமையாளனுக்கு விசுவாசமா வாழ்ந்தால்தான் என்ன எல்லாரையும் சமமா மதிப்பம்! நாய்ச் சமூகமாச் சந்தோசமாத்தொடந்து வாழுவம்!" எனக் கூறிக்கொண்டு வந்தது.

இவ்வாறு நாங்கள் எல்லாரும் வரும் வழியில், இரண்டு பெண்கள் கதைத்துக் கொண்டு நின்றார்கள். அவைகளில் ஒருத்தி, "...அவையள் நம்மட ஆக்களுக்குள்ளதான் செய்திருக்கினம்! ஆனால், அவ நம்மட சாதிசனமில்ல!..." எனச் சொல்ல மற்றவள், "பாரன், இத்தன நாளா, அவைகள் எங்கட ஆக்கள் எண்டல்லோ நினைச்சுக் கொண்டிருந்த நான்! அப்பவே, அவைகளினர் நடஉட பாவனயில விளங்குனதுதான், சரியாப் பிடிபடேல்ல! உன்னக் கண்டதால, தெளிவாத் தெரிஞ்சு போச்சு! நல்ல காலம்!..." என தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டது எங்கள் காதுகளில் விழுந்தது.

நீனா கடைக் கண்ணால் என்னை ஒரு பார்வை பார்த்தது! அவர்கள் பேசியது என் காதில் விழாதது போலவும், நீனா கடைக் கண்ணால் பார்த்ததை நான் பார்க்காதது போலவும் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தேன்!

55.

"எத்தின தடவை சொல்லியிருப்பன் ரண்டு பாத்தி கத்தரியும், ரண்டு பாத்தி மிளகாயும், ரண்டு பாத்தி வெண்டியும், ரண்டு பாத்தி பயறும் போடுவம் எண்டு! கேட்ட நீயே!... போட்டால், நமக்குத் தேவையானத நம்மட தோட்டத்தில இருந்தே ஆஞ்சுகொள்ளலாம் எண்டால், 'ரண்டு பாத்திபோட்டு லாபமே கிடைக்கப் போகுது? காசக் குடுக்க, வேண்டியத வாங்கலாம்!... நானும் நீயும் தோட்டம் செய்யப்போய் சுண்டக்கா காப்பணம் சுமைசூலி முக்கால் பணம் எண்டுதான் முடியும் எண்டு கணக்குப் பாத்து எத்தின தடவ சொல்லியிருப்பியள்! இப்ப, நீங்களாவே வீட்டுத் தோட்டம் செய்யிறதில ஆர்வம் வந்து, இப்ப, உள்ளூர் உற்பத்திகள நீங்களே ஊக்குவிக்கிறியள்! இதுக்கு ஒரு வைரஸ் வரவேண்டி

இருந்திருக்கு!...” எனச் சொல்லி கொடுப்புக்குள் சிரித்துக் கொண்டது நீனா.

“இனிமேல் ஏதாவது நல்ல விசயம் நடக்கவேணும் எண்டால், வைரச்ச் சொல்லிப் பயங்காட்டினால்தான் நீங்கள் கேட்பியள்போல கிடக்கு!...” என மேலும் நக்கல் அடித்தது ரெமி.

“இண்டைக்கு எல்லாரும் பணம் பணம் எண்டு பணத்துக்காக எதையும் செய்யத் துணிஞ்சிற்றினம்! விவசாயி ஒருவன்தான் கலப்படம் இல்லாம உண்மையா உழைச்சு, சமுதாயத்துக்கு உணவளிச்சு வந்தான்! இப்ப, அவன்ர வேலையில் அரைவாசிக்கு மேல கம்பெனிகள் எடுத்து, அதுகள் காசுழைக்கிறதில் கருத்தாய் இருக்கிறதால உணவிலயும் கலப்படம் வந்திற்றுது! இதனால், பயிர் பச்சைக்கெல்லாம் செயற்கை உரங்களையும் கிருமி நாசினிகளையும் தேவைக்கு மேலால தெளிச்சு, உணவிலயும் நஞ்சேறிற்றுது! ஆஞ்ச மரக்கறிகள் வாடாம இருக்கிறதுக்கு ஏதேதோ எல்லாம் தெளிச்சு, சும்மா ‘பிறெஷ்’சான மரக்கறி எண்டு விக்கிறாங்கள்!” என்றது நீனா.

“போக்குவரத்து எல்லாம் கொஞ்ச நாளாத் தடைப்பட்டு மரக்கறி வரத்தில்லாத அளவில், வீட்டில குந்திக்கொண்டிருந்து என்ன செய்யிறதெண்டு வீட்டுத் தோட்டத்தில் இப்ப இறங்கி இருக்கினம்!...” என மேலும் விபரித்தது ரெமி.

“பட்டினியப் போக்கவேணும் எண்டால் எல்லாரும் சிறிய வகையில் எண்டாலும் உற்பத்தி முயற்சிகள்ள இறங்கவேணும் எண்டு உலகளாவிய ரீதியில் கதைக்கீனம்! உத உதாசீனம் செய்யாமல் செயல்பட்டால்தான், இவைகள் பட்டினியில் இருந்து தப்பிப் பிளைப்பினம்!... ஏன் கனதூரம் போவான்?, இவைகளின்ர அப்பாமார் தாத்தாமார் வச்ச மரங்கள்ள தான் இவைகள் பயன்பெறுகினம்! அப்ப இவைகள் என்ன செய்யவேணும்? அவனையும் இவனையும் நம்பியிராமல் தங்கட உணவுத் தேவையப் பூத்தி செய்யக்கூடிய பயிர்கள தாங்களே இயலுமான வரையில் சிறிய வகையில் எண்டாலும் உற்பத்தி செய்யவேணும் எண்ட நற்புத்தி வரவேணும்!... ரண்டு பூச்சாடியில் நாலு கத்தரிக்கண்ட நடடாலே நாலுவேள

கறிவச்சிரலாம்!” என்று கூறியதுதான் தாமதம் இன்னும் அதிக ஆர்வத்துடன் என் வீட்டுத் தோட்டத்தைச் செய்யவேண்டும் என்ற உந்துதலோடு அங்கு விரைந்தேன்.

வீட்டுத் தோட்டத்துக்குச் செல்வதை மோப்பம் பிடித்துக் கொண்ட நெமியும் நீனாவும் அங்கு எனக்கு முன்பாகவே சென்றடைந்தன.

56.

“கொஞ்ச நாளா உங்கட எழுத்தொண்டையும் முகநூலில காணோம் எண்டு சிலர் கவலைப்படுகினாமா!... உண்மையே!?” என நேரடியாகவே என்னிடம் கேட்டது நெமி. நானும் தலையை அசைத்து ‘ஆம்’ எனப் பதிலளித்தேன். “அப்ப என்னவாம்?” என விபரத்தைக் கோரி நின்றது நீனா.

‘தொடர் நல்லாப் போகுது! இடையில் நிறுத்திப் போடாதேயுங்கோ!’ எண்டு ஒருசிலரும், ‘ஐம்பத்தி நாலுக்குப் பிறகு அரக்க இல்ல! ஆட்களோடு ஆட்களா நெமியையும் நீனாவையும் தனிமைப்படுத்திப் போட்டிகளோ!’ எண்டு சிலரும், ‘ஊரடங்கு எடுத்த உடன நீங்களும் ஓடத் தொடங்கிற்றிங்களோ!’ எண்டு இன்னும் சிலரும், ‘இன்ரநெஸ்ரா வாசிக்கேக்க, இடையில் நிப்பாட்டுறது சரியே?’ எண்டு வேறு சிலரும், ‘வாழப்பழத்தில ஊசி ஏத்துறது மாதிரி விசயங்களச் சுருக்கமாகவும் சுவையாகவும் சொல்லிப் போடுறியள்!’ எண்டு மற்றும் சிலரும், ‘சிலதுகள வாசிக்கேக்க, எனக்குக் கன்னத்த பொத்தி அறஞ்சமாதிரிக் கிடக்குது!’ எண்டு மேலும் சிலரும் சொல்லுகினம்!” என்று சிலரது கருத்துக்களைக் குறிப்பிட்டேன்.

“ஓண்டச் சொன்னால், செய்தால் பலதையும் பத்தையும் சொல்லறது வழமதானே!” எனக் கூறிவிட்டு, “அப்ப, இவைகளினர் கதைகளுக்கு என்ன பதில் சொன்ன நீங்கள்!?” எனக் கொஞ்சம் அலசி ஆராய்ந்தது நீனா. “ ‘ஆட்களோடு ஆட்களா நெமியையும் நீனாவையும் தனிமைப்படுத்திப் போட்டிகளோ’ எண்டவைக்கு ‘அவைகளத் தனிமைப்படுத்த அவை இருப்பினமே!... கொரோனா முடிவுக்கு வருதோ இல்லையோ, நீனா குட்டி போடுறது நிச்சயம்!’ எண்டதுக்கு அவை சிரிசிரி எண்டு சிரிச்சினம்!” என்றேன்.

உடனே றெமி, “தங்களையும் நினைச்சிச் சிரிச்சினமோ தெரியேல்ல!... அது ஒருபக்கம் இருக்க, சந்தர்ப்பம் பாத்திருந்து எங்களினர் விளையாட்டுக்களையும் குத்திக் காட்டிப் போட்டியள்!” என்றது.

“அடுத்ததா, ‘வாழப்பழத்தில் ஊசி ஏத்துறது மாதிரி விசயங்களச் சொல்லிப் போடுவியள்!’ எண்டவைக்கு, அப்பிடித்தான் வாழப்பழத்தில் ஊசி ஏத்திறமாதிரி சொன்னாலும் சிலதுகளுக்கு மரத்தில் ஏத்திற மாதிரியல்லே கிடக்கு எண்டதுக்கு, விழுந்து விழுந்து சிரிச்சவைகள். ‘சிலதுகள வாசிக்கேக்க, எனக்குக் கன்னத்தப் பொத்தி அறஞ்சமாதிரிக் கிடக்கு’ எண்டவைக்கு, சிலது அப்பிடித்தான் இருக்கும்! ஏனெண்டால், சில உண்மைகள் உறுத்தும்போது உள்ளம் குமிறும்! அந்தக் குமிறல் கன்னத்தப் பொத்தி அடிச்ச மாதிரியும் இருக்கும், காதப்பொத்தி அறஞ்சது போலவும் கிடக்கும்!” எண்டன்!” எனக் கூறிவிட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

றீனா, றெமியுடன் சோடிசேர்ந்து கொண்டு, “சந்தர்ப்பத்தச் சரியாத்தான் பயன்படுத்தி இருக்கிறியள்! எங்களோட சேர்ந்து நீங்களும் அவைகளைக் கடிச்சப் போட்டியள்!...” என்று கூறியபடி ஒன்றோடு ஒன்று சேர்ந்து சென்றன.

“சமூக இடை வெளியைக் கடைப்பிடிங்கோ!” என்று நான் சத்தமாகச் சொல்ல, அதுகள், “அது எங்களுக்கில்ல உங்களுக்குத்தான்!” என்று சொல்லிச் சிரித்துக்கொண்டே உல்லாசமாகச் சென்றன.

57.

“அவன்வெள்ளக்காரன், இட்டிலி, அப்பம், தோசை, வடை சாப்பிடவேணும் எண்டு வெளிநாட்டில இருந்து இங்கவாறான். இதுகள் என்னடா எண்டால், ‘பிட்சா’ சாப்பிடவேணும் எண்டு பிசாசுகள்போல நிக்ருதுகள்!...” எனக் கடும் தொனியில் கூறியது றீனா.

“‘சாப்பாடு இல்லையே!’ எண்டு பிள்ளைகள் அழுத காலம் ஒண்டு இருந்தது! இப்ப, பிள்ளைகள் சாப்பிட அழுதுகள்!... சாப்பாடு இருந்தும், நினைச்ச சாப்பாடு

இல்லையெண்டு அடம்பிடிச்ச அழுதுகொண்டு, சாப்பிடாமல் பட்டினியாப் படுக்கிற பிள்ளைகள் இண்டைக்கு எத்தினபேர் இருக்கினம்! தெரியுமே? அதுகள் நினைக்கிற எல்லாத்தையும் வாங்கிக் குடுத்துக் குடுத்து, இப்ப அதுகள் நினைக்கிறத்தான் சாப்பிடுதுகள், நினைக்கிற மாதிரித்தான் நடக்குதுகள், அதுகள் நினைக்கிற மாதிரித்தான் எல்லாத்தையும் செய்து முடிக்கிதுகள்!” என மேலும் விபரித்தது றொணி.

“அது மட்டுமே! இப்ப சாப்பிடேக்க, ஒரு புது ‘ஸ்ரைல்’!... கொக்கா இல்லாமல் சில அக்காமாருக்குச் சாப்பாடு இறங்குதில்லையாம் எண்டும் பரவலாச் சொல்லிக் கொள்ளுகினம்! அப்ப, எந்தளவுக்கு நிலமை போட்டுது எண்டு பாருங்கோவன்!?” எனத் தன் அவதானிப்பை தெரியப் படுத்தியது றெமி.

“ஓம் ஓம் சிலபேருக்கு காலையில எழும்பின உடன, கோப்பியோ ரீயோ குடிச்சாத்தான் காலைக்கடன் தொடக்கம் ஏனைய கடமைகள் எல்லாத்தையும் செய்யலாம் எண்டு சொல்லுவினம்! அதுபோல, இனிவாற நாட்கள்ள, கொக்கா குடிக்காட்டால் கக்கா போகாது எண்டு சொல்லுற நிலமை வந்தாலும் ஆச்சரியப்படுறதுக்கு இல்ல!... இப்ப, உதுகளக் குடிக்கிறதும் ஒரு ‘ஸ்ரைல்’லா மாறிப்போச்சுது!...” எனத் தெறித்தது றீனா.

இவைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த நான், “ஒரு அப்பிற்ரைசர்’ மாதிரி எடுத்தால் என்ன!... கூடாதே!” எனக் கேள்வி எழுப்பினேன்! “அப்பிற்ரைசறோ!... கொஞ்சம் கொஞ்சமாக் கொல்லும் நஞ்சையல்லோ குடிக்கிறியள்!” எனச் சினந்துகொண்டு ஒரே வசனத்தில் ஒரு பேருண்மையை தெரிவித்தது றீனா!

மேலும், “நீங்கள் சுகதேகிகளா இருக்கவேணும், நோய்கள் இல்லாமல் வாழவேணும் எண்டால் உந்தக் களர் களறா அதையும் இதையும் கலந்து கலந்து விக்கிறதுகளை வாங்கிக் குடிக்கிறத விட்டுப்போட்டு, உள்ளூர் உற்பத்திகளுக்குப் போறதுதான் ஒரே வழி! இளநீர், தேசிக்காய், தோடம்பழம், வர்த்தகப்பழம், விளாம்பழம், மாதுளம்பழம்,

பப்பாப்பழம், கெக்கரிப்பழம் எண்டு நம்மட மண்ணில விளையிற பழங்களக் கரைச்சக் குடிச்சால், அதில கிடைக்கிற சத்தியும் விற்றம்ன்களும் வேற எதிலையும் கிடையாது. ஆலும் வேலும் பல்லுக்குறுதி நாலும் இரண்டும் சொல்லுக்குறுதி.” என்று எதிர்வினை தெரிவிக்க வழியில்லாதபடி தன் ஐந்தறிவில் தெறித்த பட்டறிவினை நீனா பகிரந்தபோது நான் மலைத்துப்போய் நின்றேன்!

58.

“விதைகள நீங்கள் விதைக்காமல், தண்ணீர் ஊத்தாமல், ஒருத்தரும் பராமரிக்காமல், தன்பாட்டிலேயே வளற்ற, மிகப் பயன்தரும் மரம் ஒண்டு இருக்குது! அது என்ன மரம் எண்டு, எங்க, சொல்லுங்க பாப்பம்!?” என ரெமி ஒரு புதிருடன் வந்தது.

ஆலமரம், ஆமணக்குமரம், அன்னமின்னா, ஆடா தோடை, வேம்பு, பூவரசு, கிளுசறியா, இத்தி, வாழை, மா, பலா, பாலை, வீரை, முதுரை, தேக்கு, மகோக்கனி என்று எனக்குத் தெரிந்த அத்தனை வீட்டு மரங்களையும் காட்டு மரங்களையும் ஒன்றுக்குப் பின் ஒன்றாய்ச் சொல்லி முடித்தேன்! ரெமி, முறைத்து ஒரு பார்வை பார்த்ததில் அதன் கேள்விக்கான என்னுடைய பதில்கள் எல்லாம் பிழை என்பது மட்டும் புரிந்தது! அது, தானாகவே விடையோடு விடயத்துக்கு வந்தது.

“சே..... உன்னப்போய் கேட்டன் பார்!...” எனக் கூறிவிட்டு, “பனைமரம் எத்தின பயன்தாற அற்புத மரம்! பனையினர் காய் நொங்கு, அதுவே கனிஞ்சுது எண்டால் பனம்பழம், அந்தப் பழத்தப் புளிஞ்சு எடுத்தால் பனங்காக் கழி, அந்தக் கழிய மாவோட கலந்து சுட்டால் பனங்காப் பணியாரம், அந்தக் கழியக் காயவச்சு எடுத்தால் பனாட்டு, கழிகறந்த கொட்டயப் பாத்திகட்டிப் போட்டால் கிடைக்கிறது பனங்கிழங்கு, அந்தக் கிழங்க காயவச்சு எடுத்தால் ஓடியல், அதை இடிச்சு எடுத்தால் ஓடியல்மா, அதைச் சமைச்சால் ஓடியல்புட்டு, ஓடியல்சூழ் எண்டு அது விரிஞ்சு வியாபிக்கும்! இப்பிடி இதின்ர பயன்பாட்டத் தெரியாமல் இண்டைக்கும் சனம் இருக்குதெண்டால் உதுகள என்ன செய்யிறது!?”

...உந்தப் பனங்காக் கழியக் பயன்படுத்தாயினம்! ஆனால், கொழும்பில இருந்து வாறவன், உந்தக் கழிய

அங்க கொண்டுபோய், அதுக்குள்ள களர்களரா ஏதேதோ எல்லாம் கலந்து, கலர் பெட்டிகள் அடைச்சு, திரும்ப இங்க கொண்டுவந்து, 'பிறஷ் பல்மேறா யூஸ்' எண்டால் இங்குள்ள லூசுகள் கொஞ்சம் அத நிறையக் காசு கொடுத்து வாங்குங்கள்! ஆனால், உத 'உடன் பனங் கழி'யா குடுக்கேக்க, வாங்க மாட்டினம்! அதையே, களர்போட்டுக் கலந்து கொண்டு வந்தால் நல்லா இருக்குதெண்டு வளஞ்சு நெளிஞ்சு வாங்குவினம்!" என்று தற்போது நம்முடையவர்களின் வாழ்க்கைமுறையில் ஏற்பட்டுள்ள எதிர்மறை மாற்றத்தின் ஒரு பகுதியைச் சுட்டிக் காட்டியது ரெமி.

"இது ஒருபக்கம் இருக்க, இண்டைக்கு வேலயில்லையாம் எண்டு எத்தின பெடிகள் சும்மா சுத்தித் திரியிறாங்கள்! வயலிலயும் வரம்பிலயும் வீதி ஓரங்களிலயும் பாக்கிற இடமெல்லாம் விழுந்து கிடக்கிற ஆயிரக்கணக்கான பனம் கொண்டைகளைச் சேத்து பாத்திபோட்டால் பனங்கிழங்காவும், அதையே ஓடியலாவும் ஆக்கி அஞ்சுசுத்த முதலீடு செய்யாமலே ஆயிரக்கணக்கில சம்பாதிக்கலாம்! இதுகள் விட்டுப் போட்டு, வேலையில்லை எண்டு இந்த ஊர் உலகம் எல்லாம் சுத்தித் திரியிறதிலேயே எத்தனையோ பேரின்ர இளமைக்காலம் முடிஞ்சு போகுது!

...வேலைவாய்ப்பு எண்டால் எல்லா வேலைகளையும் அரசாங்கந்தான் குடுக்கவேணும் எண்டால் அறுவது வயதில தான் எல்லாருக்கும் குடுத்து முடிப்பாங்கள்! அப்ப, இப்பிடயான ஆக்கபூர்வமான புதிய வழிவகைகள் இறங்கினால் வேலை வாய்ப்புக்களையும் உருவாக்கி உள்ளூர் வளங்களையும் நிறையப் பயன்படுத்தி சுதந்திரமா உழைச்சி முன்னேறலாம். இப்பிட நிறைஞ்சு கிடக்கிற எத்தனையோ உள்ளூர் வளங்கள் பல பேரின்ர கண்ணில இன்னும் பட்டமாதிரித் தெரியேல்ல! உந்த வளங்களைப் பயன்படுத்துறத யோசிக்காமல், வெளிநாடு போய்த்தான் உழைப்பன் எண்ட எண்ணத்தோட, பகல்கனவு கண்டுகொண்டு கொஞ்சப்பேர் இன்னும் இருக்கிறாங்கள் எண்டால், உதுகள் என்ன செய்யிறது!?

...உந்தத் தொற்றுக்குப் பிறகு, வெளிநாடுகள் உள்ள எல்லா நிறுவனங்களில வேலைசெய்யிற ஆக்களின்ர

தொகைய, அரைவாசிக்கு மேல வெட்டிக் குறைச்சதோட, கனகாலமா வேலை செய்தவயயே நிப்பாட்டிப் போட்டான்! இப்பிடி இருக்கேக்க, அங்க இருக்கிறவயே, அடுத்தது என்ன செய்யலாம் என்று விழிபிதுங்கி நிக்கேக்க, இங்க இருக்கிற சில பெடித்தரவளிகள், வெளிநாடு போய் உழைப்பம் என்று உதுக்குப் பிறகும் உல்லாசமாத் திரியிறாங்கள் எண்டால், இவைகளை என்ன செய்யலாம்!?” என மிக யதார்த்த பூர்வமான உண்மைகளைப் பகர்ந்தது றீனா.

“இனி, உழைக்கிறதுக்கு என்று ‘ஏஜென்சி’ மூலம் வெளிநாடு போறதில எந்தப் பயனும் இல்ல! உதப்பற்றி எவ்வளவோ சொல்லியும், அதுகளைக் கேக்காமல், ‘வெளிநாடு போய்த்தான் தீருவன்’, ‘வெளிநாடு போய்த்தான் உழைப்பன்’ என்று இப்பவும் சொல்லிக் கொண்டு வேலைவெட்டி இல்லாமல் ஊர் சுத்தும் என்னருமை வாலிபர்களுக்கு ஆழ்ந்த அனுதாபங்கள்! மாட்டுக்கு மாடு சொன்னால் கேட்காது, மணிகட்டின மாடு சொல்ல வேணும்!” எனக் கூறிவிட்டு ரெமி அவ்விடத்தில் இருந்து நகர்ந்தது. நான் உறைந்துபோய் நின்றேன்!

59.

“உந்தத் கொரோனாத் தொற்றால, பத்துப் பேர் இருபது பேரோட கலியாணக் கொண்டாட்டங்கள் செய்ய வேணும் எண்ட நிலமை வந்ததால அநியாயச் செலவுகள், பெரும் ஆரவாரங்கள், வீண் அலங்காரங்கள், மேள தாளங்கள் இல்லாமல் சிக்கனமாவும் எளிமையாவும் செய்யக்கூடியதா இருக்குதெண்டு சில கலியாண வீட்டுக் காரரே சந்தோசப்படுகினம்! அதிலயும், உந்த வீடியோ எடுக்கிறவையினர், போட்டோ புடிக்கிறவையினர், தொல்லைகள் எல்லாம் குறஞ்சு போட்டுது!...” எனக் கூறிக்கொண்டு வந்தது றீனா.

இதனைக் கேட்டுக் கொண்டு கிடந்த ரெமி, “இல்லை எண்டால், உவங்கள்தான், எல்லாத்தையும் தீர்மானிக்கிற ஆக்களா கொண்டாட்டங்கள்ள இருந்தவை! உவங்கள் சொல்லுறபடிதான் எல்லாத்தையும் ஆயத்தப்படுத்த வேணும். அதிலயும் குறிப்பாக் கலியாணக் கொண்டாட்டம் எண்டால்

வீடியோ சூட்டிங்கையும் போட்டோ படப்பிடிப்பையும் சொல்லவே வேணும்!... மாப்பிள்ளையும் பொம்பிளையும் எப்பிடி நிக்கவேணும், ரண்டு பேரும் ஆளாள் எப்பிடிப் பாக்கவேணும், எங்க எங்க எப்பிடி எப்பிடிக்க கைவைக்கவேணும், எப்பிடி ஓராள் ஓராள் பார்த்துச் சிரிக்கவேணும், எப்பிடி ஓராள் ஓராள் சாஞ்சு நிக்கவேணும் எண்டு சொல்லுறதோட சிலபேர் செய்தும் காட்டுவினம் எண்டால் உதுகள என்னெண்டு வாயால சொல்லுறது!

...அதிலயும், உந்த 'f)பேஷலு'க்கு வாறவளவையினர் தொல்லை சகிக்கேலாது! இயற்கையா இருக்கிற உருவத்த இல்லாமல் செய்யிறதில் இவைகளுக்கு நிகரா ஆரும் இருக்க மாட்டினம்! கலியாணப் பொம்பிளய, நித்திரைப் பாயால விடியப்புறம் நாலு நாலரைக்கு எழுப்பி, ஏறக்குறைய நாலு மணித்தியாலம் ஒரு அறைக்குள்ள வச்சு, இயற்கை அழகோட இருக்கிறவள தேய்தேய் எண்டு தேச்சு, பிறகு களர்களால தோய்தோய் எண்டு தோச்சு, அதுக்குப் பிறகு சில மணித்தியாலம் காய்காய் எண்டு காயவச்சு, முகத்த இஞ்சி திண்ட குரங்கினர் கோலத்துக்கு ஒத்ததா கொண்டு வந்திருவாளவ!

... 'ஏனடா நான் இதுகளக் கூப்பிட்டன்' எண்டு நினைச்சாலும் ஒண்டும் செய்யேலாத கட்டத்தில, அவளயவள் செய்யிற எல்லா மேக்கப்புக்கும் நாட்டுக்கூத்துல நடிகனுக்கு மை பூசினா ஒண்டும் கதைக்கேலாதோ அதுபோல இவளும் ஒண்டும் பேசாள்! இதுக்கிடையில, பூசன களர்களுக்கு வியர்த்து ஊத்து ஊத்து எண்டு ஊத்தும்! துடைக்க வெளிக்கிட்டாலும் பூசின களர்கரைஞ்சு போடும் எண்டு வியர்வையத் துடைக்கவும் விடாளவ! 'பேப்பர் சேர்வியற்'றால மட்டும் ஒத்தி எடுக்க விடுவாளவ! பாவம் அந்தப் பிள்ள, ஒத்தியொத்தியே களைச்சப் போய், சீவன் போற ஆள்மாதிரிச் சோந்து போடுவாள்!

...வாயத்திறந்து தண்ணி குடிக்கேலாத அளவுக்கு மேக்கப் இருக்கும்! சிரிச்சாலோ அழுதாலோ மற்றாக்கள் கண்டுகொள்ள முடியாதமாதிரி அவவுக்குப் பூசின களரும் அவவின்ர நிலமையும் அந்தோ பரிதாபமா இருக்கும்! உதப் பாத்துப்போட்டு நாலுபேர் 'பறவாயில்ல, உரஞ்சி உரஞ்சி உள்ள களர எடுத்துப் போட்டாளவ!' எண்டு, பூசின களர, உண்மையான

அவளினர் களர் எண்டு நினைச்சுக்கொண்டு, இவளயவ தங்கட கொண்டாட்டங்களுக்கு கூப்பிட நம்பர்கள் வாங்கி எடுத்துக் கொள்ளுவினம்!” எனக் காட்டமாகக் கருத்துரைத்தது நீனா.

“இல்ல, உந்த மணப்பெண்ணுக்கோ அல்லது சடங்குசெய்யிற பிள்ளைக்கோ என்னத்துக்கு மேக்கப்? சரி, இருக்கிற முடிய, முகத்தக் கொஞ்சம் அழகுபடுத்தி ஒழுங்கு படுத்தத்தானே மேக்கப்! ஆனால், அதுவே நடக்குது!?” ஆள ஆடையாளம் காணேலாத அளவுக்கு, ‘அவளே இவள்!’ எண்டு அடுத்தாளிற்ர கேட்டுத் தெரியிற அளவுக்கு மேக்கப் நடந்தால் அதை அலங்காரம் எண்டே சொல்லுவியள்!?” என்ற கோபம் கலந்த விமர்சனத்தை முன்வைத்தது றொணி.

“உந்தக் கதைக்கு ஒரு சம்பவத்தக் கட்டாயம் இதில சொல்லவேணும்!” எனச் சொல்லிவிட்டு நீனா தொடர்ந்தது: “ஒரு கலியாணப் பொம்பிளய, ‘(f)பேஷல்’ செய்யிறவளவ, கலியாணம் அண்டு, மணமகன் அசந்துபோற அளவுக்கு சோக்காச் சோடிச்சு, மேக்கப் செய்திருந்தாளவ. மணமகன் அந்த மேக்கப்பில மயங்கி மேக்கப்பகாறிய கூப்பிட்டு மறுநாள் பரிசுகொடுக்க நினைச்சான். திருமணக் கொண்டாட்டம் முடிஞ்சு போக, மேக்கப்புக்கள் கலைஞ்சு, பூசின களர்கள் எல்லாம் கரைஞ்சுபோக, மணமகளான தன் மனைவியினர் உண்மையான உருவத்தப் பாத்தபோது மணமகனுக்குச் சரியான ஏமாற்றமாப் போச்சு!

...மேக்கப்பகாறிக்குப் பரிசுகொடுக்க நினைச்ச மண மகன், இப்ப, அவளுக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிக்க நினைச்சான்! மேக்கப்பகாறிய வரச்சொல்லி அவளுக்கு ஒரு பரிசு கொடுத்தான்! மேக்கப்பகாறி அந்தப் பரிசு மணமகனுக்கு முன்னால பிரித்தபோது ஒரு ஐபோன் பெட்டி தெரிந்தது. அவளினர் மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்ல! அவளுக்குத் துள்ளி குதிச்ச ஆடவேணும் போல இருந்தது! இருந்தாலும், அதை வெளிக்காட்டாமல் பெட்டியை அவசர அவசரமா உடைத்துப் பாத்தபோது உள்ளே சாதாரண நொக்கியா போன் ஒன்று இருந்தது!

...அதிர்ந்து போனவள், ‘ஐபோன் பெட்டிக்குள்ள ஏன் சாதாரண நொக்கியாவை வைச்சுத் தந்த நீங்கள்!’ எனக் கேட்கிறாள். அவனோ, ‘நேற்றைய நாள், எனக்கும் இப்பிடித்தா இருந்திருக்கும்! தாழம்பூக் கொண்டையில் ஈரும் பேனும் மண்டையில்!’ எனக் கூறினானாம்!’ எனச் சொல்லிவிட்டு நக்கல் சிரிப்புடன் நீனா நகர, அதன் நண்பர்களும் அதனைப் பின்தொடர்ந்தன.

கடந்த காலங்களில் நான் போய்வந்த திருமண நிகழ்வு ஒவ்வொன்றும் என் நினைவுக்கு வந்துசென்றது. என்னையே நான் பார்த்து ஒருதடவை வெட்கப்பட்டுக் கொண்டேன்.

60.

சமூக இடைவெளியை கவனத்தில் வைத்துக்கொண்டு வெளியில் வேலைகளுக்குப் போய்வரலாம் என்றும் ஏனைய செயற்பாடுகளை மேற்கொள்ளலாம் என்றும் அறிவிக்கப் பட்டதால் முல்லைத்தீவில் இருந்து யாழ்ப்பாணத்துக்குச் செல்ல ஆயத்தமானேன்.

எனினும் முகக் கவசம், கைக்கவசம் போன்றவற்றை அணிந்துகொண்டு நான் செல்லவேண்டும் என்பதில் குறியாய் இருந்த றெமி முதலில் “மாஸ்க் கட்டின நீயே!?” எனக் கேட்டது. ‘ஆம்’ எனக் கூறினேன். பின் சற்று நேரத்தில், “கைக்கு கிளவுஸ் போட்ட நீயே?” எனக் கேட்டது.

இத்தனை நாளும் மாஸ்க் கட்டிக்கொண்டு திரிந்த துன்பத்தில் அடுத்தடுத்துக் கேள்விகளைக் கேட்க எனக்குக் கொஞ்சம் கோபம் வந்துவிட்டது. “மாஸ்க் கட்டி, கைக்கு கிளவுஸ் மாட்டி, காலுக்கு சொக்ஸ் போட்டு வைற் கவுஸ்க்குப் போகாமல், நேர கொஞ்சேஞ்சி மாதா சேமக்காலைக்குப் போகக் கூடியதாத்தான் போறன்!” என்றேன். இதனைக் கேட்டதும் றெமிக்கு சுள்ளென்று சுட்டுவிட்டது.

“இல்ல, உங்கட மனசல என்ன நினைச்சுக் கொண்டு இருக்கிறியன்!... உந்தத் தொற்றில நாலு அலைகள் இருக்குதாம்! அந்த நாலு அலைகள், முதலாவது அலைதான் இதுவரையில் வந்திருக்காம். இன்னும் மூண்டு

அலைகள் இருக்காம். இனி வரப்போறது ரண்டாவது அலையாம்! அதுதான் மிக மோசமா இருக்குமாம் எண்டு எல்லாரும் பயப்படுத்துறாங்கள்! நீங்க என்னடா எண்டால் நாட்டில ஒண்டுமே நடக்காதது மாதிரித் திரியப் பாக்கிறியள்! எதுவும் அனுபவிச்சாத்தான் தெரியும். உந்த மாஸ்க்கையும் மாட்டி, கிளவுஸ்சையும் போட்டு, ஆளுக்காள் ஒரு மீற்றர் இடைவெளியையும் வச்சிருங்கோ எண்டால் நீங்கள் பெரிய கூச்சலல்லோ போடுறியள்!

...உங்கட உடல் ரீதியான இடைவெளியே தவிர உள்ளத்தாலயும் உறவாலையும் பிரிஞ்சு போய்க் கிடங்கோ எண்டு யாரும் சொல்லயில்ல. ஆனால், பரிசோதிச்சுப் பாத்தால், உண்மையில் உடல் ரீதியான இடைவெளி இருந்தாலும் ஒருவரை ஒருவர் தொட, வாழ்த்த, அன்பைப் பகிர உடலால் தொட்டு வெளிப்படுத்தா விட்டாலும் உள்ளத்தால் எண்ணத்தால் ஒன்றித்திருக்க முடியும் எண்டத உந்தக் காலம் நல்லாவே உணர்த்துது.

...உந்த ஊரடங்குக் காலத்தில், கனபேர் உள்ளத்தாலயும் உறவாலையும் ஒன்றிச்சுப் போய் இருக்கினம். அதேவேளையில், இன்னும் ஒரு தொகையினர் உடல் ரீதியான இடைவெளியோட உள்ளத்தாலயும் உறவு நிலையாலயும் தூரத்தூர இருக்கப் பாக்கினம். உது சில வீடுகளையும் நடக்குது. அதனாலதான் பல வீடுகளள உறவு நெருக்கத்தையும் சில வீடுகளள உறவு விரிசலையும் பாக்கக்கூடியதா இருக்கு!

...ஊரடங்கு எடுத்ததும் எங்கவாவது தப்பிப் பிளைச்சு ஓடுவம் எண்ட கணக்கில வீட்டில இருந்து கனபேர் வெளியில ஓடுறதப் பாக்கக்கூடியதா இருக்கு! என்ன செய்யிறது? சிலபேருக்கு சிம்மாசனமா இருக்கவேண்டிய வீடு சிறைமாதிரி இருக்கிது! வெளியில உள்ளவையையும் அன்புசெய்யுங்கோ, அதுக்கு முதல்ல வீட்டில உள்ளவையையும் அன்புசெய்யப் பாருங்கோ. ஏனெண்டால், 'சறிற்றி பிகின்ஸ் அற் கோம்' எண்டு ஆங்கிலத்திலயும் 'அன்புறவு வீட்டில் ஆரம்பிக்கிறது' எனத் தமிழிலயும் சொல்லிறதில ஆழ்ந்த அர்த்தம் இருக்குது!" என ரெமி கூறிவிட்டு என்னைப் பார்த்தது, நான் அதனைப் பார்த்தேன்!

61.

திருமணக் கொண்டாட்டம் ஒன்றிற்கு சிலர் பெரிய ஆரவாரப்பட்டுப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். இதனை அவதானித்துக் கொண்டிருந்த ரெமி. “தொடங்கீற்றினம்!...” என ஒரு வகையான தோரணையுடன் கூறியது. ரெமி கூறியது எனக்குப் புரியவில்லை என்பதை என் முகபாவனையில் இருந்து அது உணர்ந்திருக்க வேண்டும்!

“மேக்கப்பினர் ஒரு பகுதியப்பற்றி நாலஞ்சு நாட்களுக்கு முன்னுக்குத்தான் சொன்ன நாங்கள்! அதினர் மற்றப் பகுதிய இப்ப இவைகள் நினைவு படுத்தியிருக்கினம்!...” என ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டுத் தொடர்ந்தது.

“மேக்கப் செய்ய எண்டு வாறவளவதான், மணப்பெண் என்ன உடுப்பு உடுத்துறது எண்டு தீர்மானிக்கிற நிலமை சில இடங்களள இருக்குது எண்டால், இந்த நிலமை எங்க போய்கொண்டிருக்குது எண்டு பாருங்கோ!... சாறி வேண்டாம், சட்டை எண்டு சொல்லுவாளவ, ஆனால் உடம்பில கொஞ்சப் பகுதிக்கு ஒண்டுமிருக்காது! சரி அதுதான் அப்பிடி இருக்குதெண்டு பாத்தால், தலைமுடியில கொஞ்சத்தப் பிடிச்ச கட்டியிருப்பாளவ, இன்னும் கொஞ்சத்த அப்பிடியே விட்டிருப்பாளவ!...” என்று ரெமி சொல்லிக் கொண்டிருக்கவே நீனா அதனோடு இணைந்து கொண்டது.

“உந்த ‘ஸ்ரையில்’ விளங்காத மனிசி ஒண்டு, கொண்டாட்டம் ஒண்டில, அந்தக் கொண்டாட்டத்துக்கு வந்த ஒரு பொம்பிளயிட்ட ஓடிப்போய், ‘ஒரு பக்கம் முடி அவிண்டல்லே போய்க் கிடக்குது!... பிறகு, தலவிரி கோலமாய் நிக்கிறாளவ எண்டு கதைப்பினம்!... வடிவா இழுத்துக் கட்டன்!’ எண்டு உரிமையோட சொல்ல, அவள் இவவப் பாத்து ‘உதுதான் இப்பத்தேஸ்ரால்!’ எண்டு சொல்லிச்சிரிக்க, இவவுக்குக்கோபம் வந்து தாறுமாறாப் பேசின சம்பவம் எல்லாம் இருக்குது!...” என்று நீனா தன் அவதானிப்பில் ஒன்றை அவிழ்த்துவிட்டது.

“இதில இன்னொண்டக் கவனிப்பியள்! மேக்கப் எண்டு சொல்லேக்க, கலியாணம் முடிக்கிற பொம்பிள மாப்பிள, தோழிமார் தோழன்மார் மட்டுமில்ல, கொண்டாட்டத்துக்குப்

போற எல்லாரும் மேக்கப் செய்யிறவதான்! அப்பிடிச் செய்யிறதில ஒரு பிழையுமில்ல. அப்பிடிச் செய்யிறதில என்ன பிழை கிடக்கு? ஆனால், அளவோட செய்தால், அதப்பாக்க, அழகா, அம்சமா இருக்கும்! ஆனால், இதுக்கெண்டு ஒரு ஆளப் பிடிச்சு, அழகுபடுத்தப் போய், அது பிறகு ஆள்மாற்றம் செய்து மாதிரியான நிலமைகளும் ஏற்பட்டிருக்கு!

...இதில இன்னுமொரு முக்கியமான விசயம் கிடக்கு! சாறி உடுத்துறவையில கனபேர், ஒரு கொண்டாட்டத்துக்குக் கட்டுற சாறிய இன்னொரு கொண்டாட்டத்துக்குக் கட்ட மாட்டினமாம்! இப்பிடிக் கட்டிக்கட்டி சேத்து வச்சிருக்கிறததான் அலுமாரிகள்ள அடுக்கடுக்கா கிடக்குதாம் எண்டு வெளியில இருந்து வாறவையும் சொல்லுறவ. உத உறுதிப்படுத்த வேணும் எண்டு நினைச்சப்போட்டு ஒரு தடவ இப்பிடித்தான் ஒருத்தியிட்ட, ‘ஒரு கொண்டாட்டத்துக்குக் கட்டுற சாறிய இன்னொரு கொண்டாட்டத்துக்குக் கட்ட மாட்டிங்களாமே! உண்மையே’ எனக் கேட்டுப் போட்டன். அவ உடன, ‘அப்பிடி என்னெண்டு கட்டுறது?’ என என்னட்டே திருப்பிக் கேட்டா எண்டால் பாருங்களன்!

...நானும் விடாமல், ‘அப்ப, உங்கட அவர், போட்ட சேட்டத்தானே நாலைஞ்சு கொண்டாட்டத்துக்குத் தொடர்ந்து போடுறார்!’ எண்டு கேட்டதுற்கு, ‘ஓம் ஓம், அவர் போடுறார்தான்!... அவர ஆர் பாக்கப் போயினம்!... ஒரே சேட்டத் திரும்பத் திரும்பப் போடுறாய் எண்டு, ஆர் அவரப் பாத்துக் கேக்கப் போயினம்!... எங்களையல்லோ, ‘உது போனமுறை கட்டின சாறியல்லோ’ எண்டு கேட்பினம் எண்டு சர்வ சாதாரணமாச் சொல்லி முடிச்சாள் அந்த மனிசி. மற்றாக்களினர் பார்வைக்குத் தீனிபோடப் போய், எத்தனை எத்தனை ஆயிரங்களை இழக்கினம் எண்டதையும் எத்தனை எத்தனை பொருளாதாரச் சிக்கல்கள தாங்களாவே தங்களுக்கு உருவாக்கிக் கொள்ளுகினம் எண்டதையும் இவைகள் உணரப்போறதில்ல!...” எனக் கூறிவிட்டு ஒரு பெரு மூச்சு விட்டதின் பின், “திறந்து விட்டுட்டான்!... இனியென்ன திருவிழாதான்!... விடுபட்ட நாட்களுக்கெல்லாம் சேத்து இவை கட்டிக்கொண்டு நாட்டியமாடித் திரிஞ்சாலும் நான் ஆச்சரியப்பட மாட்டன்! முக்காலமும் காகம் முழுகிக்

குளித்தாலும் வெள்ளைக் கொக்காகுமா?" எனச் சொல்லி மறைந்தது நீனா.

சாறிகள் அடுக்கி வைத்த சில அலுமாரிகள் என் மனதில் தோன்ற, 'என்ன சனமடா இது?' என என் உதடு இன்னொரு புறம் உச்சரிக்க, என் அலைபேசி ஒலித்தது. எடுத்துக் காதில் வைத்தேன்.

என் சுகநலன்கள் விசாரிக்கப்பட்ட பின், "என்னட்டக் கொஞ்சம் நல்ல சாறிகள் கிடக்குது. நாப்பது அம்பது அளவில் வரும்! எல்லாம் புதுச் சாறிகள்! ஒண்டு ரண்டு தடவ கட்டினதுதான்! அலுமாறிக்குள்ள கிடந்து அநியாயமாப் போகுது! அங்க ஆருக்கும் உதவும்! குடுக்கேலுமே!..." என என்னிடம் கேட்டு நின்றது அக்குரல்! என் எண்ணத்தில் பலதும் பத்தும் வந்து விளையாடின!

62.

உடற் பயிற்சிக்குப் போய்வரலாம் என துவிச்சக்கர வண்டியில் புறப்பட்டேன். ரெமியும் நீனாவும் ரொணியும் நடைப் பயிற்சிக்காகத் தாங்களும் என்னுடன் புறப்பட்டன. போகும் வழியில் எதிர்பாராத விதமாகக் கிபீரும் சுப்புவும் இணைந்து கொண்டன.

இடையிடையே சந்தித்த தங்கள் உறவுகளோடு வாய்த் தர்க்கங்கள் நடந்தாலும், அவற்றை எல்லாம் சமாளித்து அவை எனக்குப் பின்னும் முன்னுமாக அணிவகுத்து வந்துகொண்டிருந்தன. துவிச்சக்கர வண்டி என்பதால் இரண்டு கடைத் தெருக்களைக் கடந்து சென்று வரக் கூடியதாக இருந்தது.

இவ்வாறு செல்லும்போது சங்கக் கடைகளிலும் பலசரக்குக் கடைகளிலும் காணப்படாத மக்கள் தொகை ஒன்றைக் குறிப்பிட்ட சில கடைகளில் மட்டும் காணக்கூடியதாக இருந்தது!

அவதானித்தபோது அவை நகைக் கடைகளாக இருந்தன. 'இண்டைக்கு நம்ம பாடு சரி' என மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டேன்.

நினைத்தது போலவே, வீடு வந்ததும் வராததுமாக வழியிலேயே கிபீர் தொடங்கியது. “பாத்திருப்பியள்தானே!...” என கேள்விபோல ஒன்றை என்னிடம் எழுப்பியது. அது கேட்கும் விடயம் எது எனத் தெரிந்தும் ‘என்னத்த கேக்கிறியள்?’ என்று விளங்கிக் கொள்ளாதவன்போல் கேட்டேன்! “இல்ல, உந்த நகைக் கடைகளையும் அதற்குள்ள இருந்த நங்கை மார்களையுந்தான்!” என விளக்கமாகச் சொன்னது.

எனது மௌனம் தொடர்ந்ததால் கிபீர் ஆரம்பித்தது. “கலியாண சீசன் தொடங்கீற்றுத்தானே! பின்னல் தாலிக்கொடி, வைரக்கொடி, மணிச்சங்கிலி, முறுக்குச் சங்கிலி, மல்லிகை மொட்டு, முத்துமாலை, பூட்டுக்காப்பு, மட்டக்காப்பு, நெளிக்காப்பு, பெட்டிக்காப்பு, தாலி புறோச், தாலிக்காசு, மூக்குத்தி, பதக்கம், அட்டியல், நெக்லஸ், மார்ப்பதக்கம், காசுமாலை, கல்லுத்தோடு, முத்துக்கல்லு, பாஸ்கற்தோடு, டிஸ்கோ, காற்சங்கிலி, கைச்சங்கிலி, மெட்டி எண்டு நகைகள் வாங்கிறதிலயும் திருப்பிக் கொண்டுவந்து குடுக்கிறதிலயும் எடுத்தத மாத்திறதிலயும் சிலபேர் களைச்சே போடுவினம்!” என்றது.

“தங்கட காச வச்சுக்கொண்டு, நகை செய்யிறதிலயும் வாங்கிறதிலயும் களைச்சால் பறவாயில்ல! கையில இருக்கிற காசப் போட்டும் போதாமல், கடன்பட்டுக் காசு வாங்கி நகைசெய்து, சிலபேர் பட்டுத்திரியிற பாட்டப் பாக்கவேணும்! எங்களப் பாத்துச் சொல்லுவியள் நாய் படாத பாடு எண்டு! அதுமாதிரி எண்டதவிட, அதவிட மோசம் எண்டுதான் சொல்ல வேணும்!” என சுப்பு தன் பக்கத்து அனுபவத்தைப் பகிர்ந்தது.

“சிலபேர் வேள்விக் கிடாய்களுக்கு போடுற மாலைகள் மாதிரி இருக்கிற நகைகள் எல்லாத்தையும் கழுத்தில அள்ளிப் போட்டுக்கொண்டு ஒரு நட நடந்து வருவினம்! சூ... அதப் பாக்கக் குடுத்தவைக்க வேணும்! பல தடவைகள் நிண்டு ரசிச்சிருக்கிறன்! ரி. எம். சவுந்தர்ராஜன் பாடிய ‘இது நடையா இது நடையா இங்கு நாடகம் ஒன்று நடக்குது...’ என்ற பாடலுக்கு சிவாஜியோடு தேவிகா நடந்த ஒரு சிங்கார நட இருக்குதே! அந்த நட நடந்து போவினம்!” என நீனா தனக்கே உரிய பாணியில் விளாசித் தள்ளியது.

“உந்த நகைகள் செய்யவேண்டி வாறதுக்கு இன்னுமொரு காரணம் இருக்கு! அது என்னெண்டால், கலியாணப் பேச்சு நடக்கேக்க, ‘ஒண்டும் வேணாம்’ எண்டுதான் தம்பியவ பொதுவாச் சொல்லுவாங்கள்! அதிலயும் நகைகள் போடுறது தங்களுக்குப் பிடிக்கவே பிடிக்காது எண்டும் ஒரு கதைய நம்பக்கூடிய விதமாச் சொல்லி விடுவினம். ஆனால், வருங்கால மனிசி நகையோட வாறத்தான் மறைமுகமா ஆதரிப்பினம்! ஏனெண்டால் இத்தனை பவுணும் எத்தனை முதலெண்டு அவங்களுக்கு நல்லாத் தெரியும்!” என்று நகைப் பெருக்கத்தின் இன்னுமொரு பக்கத்தை உடைத்துக் காட்டியது றொணி.

“இன்னும் கனபேர் நகை செய்யிற விசயத்தில, சேமிப்பு எண்டுதான் தொடங்குவினம்! அதில தொடங்கி, கடைசியில எல்லாத்தையும் மொத்த வியாபாரிக்குக் குடுக்கிறதுபோல மொத்தமா கள்ளனுக்குத் தாரை வார்க்கிற சம்பவங்கள் இவைகளிட்ட உள்நாட்டிலயும் வெளிநாடுகளளயும் ஏராளமா இருக்குது! சம்மா பத்து பதினஞ்சு இல்ல! நூறு, நூற்றி அம்பது பவுண் எண்டு வெளிநாடுகளள களவு கொடுத்தவையினர் பட்டியல் ஒவ்வொரு நாடுகளளயும் கிடக்குது! தமிழர்கள் எண்டால் நூறு, இருநூறு பவுண் வீடுகளள வச்சிருப்பாங்கள் எண்டத வெளிநாட்டுக் கள்ளங்கள் இவைகளினர் கழுத்துகளப் பாத்தே கணிச்சு வச்சிருந்து களவெடுத்த சம்பவங்களும் கிடக்கு!

...இப்பிடிக் களவுகளக் குடுத்துப்போட்டு பொலிசில என்றிபோடேக்க, அவன், அத்தனை பவுணினர் தொகையையும் நகைகள் வைக்கிற இடங்களையும் பாத்துப்போட்டு, ‘நகைய வீட்டில வச்சிருந்த நீங்களோ, அல்லாட்டால் நகைக் கடைய வீட்டில வச்சு நடத்தின நீங்களோ!?’ எண்டெல்லாம் கேட்டு ஆச்சரியப்பட்ட சம்பவங்கள் எல்லாம் கிடக்குது! இது ஒருபக்கம் இருக்க, இப்பிடிக் நகைகளக் கள்ளங்கள் கொண்டுபோனாலும் அதிலயும் ‘அட்வான்ரேஜ் குறுப்’ ஆர் எண்டு சொன்னால் நீங்கள் அதிர்ந்து போவியள்!

...பத்தொன்பது பவுண்ல செய்த தாலி களவு போயிருந்தால், களவுகொடுத்து இரண்டு மூண்டு மாதப் புலம்பல் முடிய, கறையான் அரிக்கிற மாதிரி, ‘இப்பிடியே

இருந்து என்ன செய்யிறது?" எண்டு அரிக்கத் தொடங்குவாள் வீட்டுக்காறி. அதுக்கு வீட்டுக்காரன் முதலில் 'ஓம்' எண்டு சொல்லாட்டாலும் சில நியாயமான காரணங்களுக்காக தலையசைச்சுப் பச்சைக் கொடி காட்டுவார்.

...அவர் தலையசைச்சதும் அடுத்த கட்டமா இவ, 'நெடுகவா இனிச் செய்யப்போறம்! செய்யிறதோட ஒரேயடியா இருபத்தஞ்சு பவுணில செய்வம்!' எண்டு லேசா போட்டுப் பாப்பாள்! இவருக்கு வாயில வார்த்த வராது, ஆனால் விழி பிதுங்கும்! ஆனால், காட்டிக்கொள்ள மாட்டார்! இதுக்கு இவர் தலை அசைக்காட்டால், இவரின்ர பாடு சரி எண்டதால், இதுக்கும் 'சரி' எண்டு சொல்லிப்போட்டு மண்டயப்போட்டு உடைப்பார். இப்பிடி மண்டயப்போட்டு உடைச்ச சிலருக்கு 'பிறசர்' ஏற்றதும் இறங்கிறதும், 'கொலஸ்ரோல்' கூடுறதும் குறையிறதும் என நடக்கிறதுண்டு!

...இப்பிடயே சின்ன சின்ன ஆசைகளோடு சிலபேரின் வாழ்க்கை முடிஞ்சுபோறதும் உண்டு. எடுப்பது பிச்சை, ஏறுவது பல்லக்கு!" என ரெமி கூறிவிட்டு என்னருகில் வந்து அமர்ந்து கொண்டது.

அதனைப் பார்க்க, "ஏன் நீங்கள் இப்பிடி சின்னச் சின்ன ஆசைகளுக்கு அடிமைப்பட்டுக் கிடந்து வாழ்க்கைய இழந்துபோறியள்?" என என்னைப் பார்த்துக் கேட்பதுபோல் இருந்தது எனக்கு!

63.

"எப்பிடி இருக்கிறியள்? சுகமே?..." என எனது நண்பனுடனான உரையாடலை ஆரம்பித்து முதலில் அவனின் சுகம் விசாரித்தேன். கதைக்க வேண்டியதை எல்லாம் கதைத்து முடித்து, அலைபேசியை நிறுத்துவதற்கு முன்பாக, "சாப்பிட்டாச்சோ!... என்ன சாப்பாடு?" என்றதற்கு அவன், "வேறென்ன! புட்டுத்தான்!..." எனக் கூறியதும் எங்கள் உரையாடல் நிறைவுக்கு வந்தது.

இவ்வரையாடலைக் கேட்டுக்கொண்டு கிடந்த ரெமி, "கொரோனா கொண்டுவந்த கொடைகள் ஓண்டு, சமைக்கத்

தெரியாதவ இப்ப நல்லாச் சமைக்கப் பழகீற்றினம்! மூண்டு நாலு மாதமா வீட்டுக்குள்ள கிடந்து என்ன செய்யிறதெண்டு தெரியாமல் இருந்தவ, இப்ப கொஞ்சம் சமையல்லயும் தேர்ச்சி பெற்றிற்றினம்!

...குறிப்பாச் சொன்னால், படிச்ச கொஞ்சப் பொம்பிளப் பிள்ளையள், இரு இரு எண்டு இருந்துபோட்டு கலியாணத்துக்கு முன்னுக்கு, அவசர அவசரமா தங்கட அம்மாமாரிட்ட படிச்ச அடிப்படச் சமையல் குறிப்பு என்னெண்டால் புட்டு அவிக்கிறதும் அந்தப் புட்டுக்குக் கறி வைக்கிறதுந்தான்!” என எடுத்தியம்பியது.

“உந்த வைபரும் வட்சப்பும் வாறதுக்கு முன்னுக்கு ரெலிபோனில தாய்மாரிட்டக் கேட்டுக்கேட்டு கறி செய்வினம்! கறிக்குச் செலவாகிற செலவப்பாக்க கறிவைக்கிறதப்பற்றிக் கேட்டு ரொலிபோனுக்குக் குடுத்த காச சிலபேருக்கு அதிகமா முடிஞ்சிருக்கும்! உத, ‘இன்ரநெற்’றிலயும் பாத்துப்பாத்து இன்னும் சிலபேர் செய்யப் பழகீற்றினம். ஆனால், இரவுச் சாப்பாடு எண்டால் புட்டுத்தான் எண்டது எழுதப்படாத ஒரு தேசிய உணவா அனேகமான வீடுகளள மாறிற்ருது! அதனால்தான், இரவுச் சாப்பாடு என்ன எண்டு கேட்டால், சிலபேர் புட்டெண்டு, பட்டெண்டு சொல்லுவினம்!” என றீனா ரெமியின் கருத்தை ஆதரித்தது.

“உந்தச் ‘சீரியல்’ போகேக்க, அடுத்த கதையில்லாம புட்டுத்தான் இரவுச் சாப்பாடா இருந்தது எண்டத நாங்கள் உறுதியாச் சொல்லுவம். ஏனெண்டால், எங்களுக்கு ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு நாளும் இரவில் புட்டுத்தான்! ‘இப்பிடி, புட்ட ஏன் ஒவ்வொரு நாளும் அவிக்கிறியள்?’ எண்டு ஒரு தடவ எங்கட வீட்டு அம்மணியிட்ட கேட்டுப்போட்டன்.

...‘புட்டு அவிக்கிறதுக்கு ஒரு கரைச்சலும் படத் தேவையில்ல. மாவுக்குள்ள தண்ணிய ஊத்தி கணக்காக் கிண்டி எடுத்து, ஏற்கனவே திருவி ‘பிறிஜ்’குள்ள இருக்கிற தேங்காப்பூவ பொங்கலுக்கு பிளம்ஸ் போடுறதுபோல சாடையா தூவிப்போட்டு, பாணையத் தூக்கி அடுப்பில வச்சவிட அது தன்பாட்டில அவியும்! கொஞ்சம் பிந்தி வந்து

எடுத்தாலும் ஒண்டும் நடக்காது! மற்றச் சாப்பாடுகள் மாதிரித் தீப்பிடிச்சு மணக்கவோ, கருகவோ, கூடுதலா வேகவோ மாட்டுது! மற்றது புட்டோட கன அயிற்றறங்கள் பொருந்திப் போகும்! புட்டும் கறியும், புட்டும் சொதியும், புட்டும் கருவாடும், புட்டும் வாழ்ப்பழமும், புட்டும் சீனியும், புட்டும் சம்பலும், புட்டும் பழங்கறியும் எண்டு இதுகள்ள ஏதாவது ஒண்டக் குடுத்து புட்டோட சமாளிச்சப் போடலாம்!” என தன்ர அனுபவத்தச் சொன்னாள். இப்பிடிச் சிலபேர் புட்டுப் புட்டாவே அவிச்சக் கொட்டுறதக் காணலாம்!” என றொணி தன் அனுபவங்களை முன்வைத்தது.

“உந்தப் புட்டச் சத்தம் போடாமல் சாப்பிட்டுச் சாப்பிட்டு, நா மரத்துப்போன சில சிங்கங்கள் இருக்கினம்! இந்தப் புட்டுக் கொடுமை தாங்கேலாமல் அந்தச் சிங்கங்கள் தாங்களே சமையலக் கற்றுத் தேர்ந்த கதைகளும் கிடக்கு!

...பெரிய பெரிய விருந்துகளளயும் நட்சத்திர விடுதிகளளயும் சமைக்கிறவ ஆர்? ஆம்பிளயள்தான்! என்ன, நம்மட ஆம்பிளயள, சமையல் எண்டால் அதுபொம்பிளசெய்யிற வேலையெண்டு இன்னும் நினைச்சக் கொண்டிருக்கினம்!

...வருங்காலத்தில, ஏன் நிகழ்காலத்திலயும், கலியாணம் செய்யப்போற பெடியள் சமையல தெரிஞ்சு வச்சிருந்தாத்தான் நிம்மதி கெடாமல், நாவுக்குச் சுவையா, நாலு சாப்பாட்டச் செய்து, சாப்பிட்டு, சந்தோசமா இருக்கலாம் எண்ட நிலம வந்திற்றது! அல்லதுபோனால் மாடு தவிட்டத் தின்னுறுதுபோல புட்டத் விழுங்குறதுக்கு ஆயத்தமா இருக்கவேணும்!” என்று நிதானமாகத் தன் கருத்தை மீண்டும் முன்வைத்தது றெமி.

“எது எப்படியோ எங்கட இரவுச் சாப்பாட்டில மாற்றம் வராதவர சிங்கங்களுக்கும் எங்களுக்கும் சம பந்திதான்!” என றீனா கூறியதை றெமியும் றொணியும் தலையசைத்து ஏற்றுக் கொண்டன.

64.

பல எண்ணங்களும் மனதை வந்து ஆட்கொள்ள வீட்டின் பின்பக்கம் வந்து வானத்தை அண்ணார்ந்து பாத்துக்கொண்டு நின்றேன். என் மனதைப் புரிந்துகொண்ட றெமி, “என்ன பலத்த யோசனையோட நிக்கிறியள்!” என வினவியது. “ஒண்டுமில்ல!...” எனத் தொடங்கி ஒன்றைச் சொல்ல முற்பட்டேன்!

உடனே நீனா, “ஒண்டுமில்ல எண்டால் ஏதோ ஒண்டு இருக்கு எண்டும் தமிழில இப்ப ஓர் அர்த்தம் கொடுக்கினம்!...” என ஒரு போடுபோட்டது. றெமி பட்டென்று கூறியதில் மிரண்டு போனேன்!

என்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டு, “இல்ல அடுத்த தேர்தலும் வரப்போகுது! உந்த அப்பாவிச் சனங்களினர் நிலமய நினைக்கத்தான் கவலையாக் கிடக்கு! ஏனெண்டால், உவங்கள் எல்லாம் ஓரணியில நிண்டு, மக்களினர் பிரச்சினைகளுக்கு ஒண்டா முகம்கொடுப்பீனம் எண்டு பாத்தால், உவங்கள் பிரிஞ்சு பிரிஞ்சு, சின்னா பின்னமாகி, சில்லறைகளாச் சிதறுண்டுபோய்க் கிடக்கிறாங்கள்!...”

...கேட்டால், கொள்கைக்காக நிக்கினமாம்! அவன் எல்லாத்தையும் சுடுகாடாக்கி மிச்ச சொச்சத்தையும் சுருட்டுறதுக்குக் கண்கணம் கட்டி நிக்கேக்க, நீங்கள் உங்கட கொள்கைய வச்சு கொடியே ஏற்றப்போறியள்! திமிங்களம் சுறாவ விழுங்கிறமாதிரி அவன் உங்கள விழுங்கப் பாக்கிறான்! நீங்கள் என்னெண்டால், வீட்டுக்குள்ள நிண்டு வீரம் காட்டுறியள்! இத்தன வருயமா அவனுக்குக் குடை பிடிச்சு என்னத்தச் சாதிச்சியள்!? அரசியல் கைதிகள விடுவிக்கிறம் எண்டு அஞ்ச வருயமாக் கத்தினியள்! அதுக்கு என்ன நடந்தது? காணாமல் ஆக்கப்பட்டவைகளினர் நீதியப் பெற்றுத் தருவம் எண்டியள்! அதுக்கு என்ன நடந்தது? அரசியல் தீர்வு அந்தா இந்தா எண்டிகள்! அதுக்கு என்ன நடந்தது? நீங்கள் இப்பிடயே பொய்களையும் புழுகுகளையும் சொல்லிச் சொல்லி, ஏழை எளியதுகளினர் வயிற்றில ஏனடாப்பா புளியக் கரைக்கிறியள்!? உந்தப் பழிபாவம் எல்லாம் உங்களச் சும்மா விடுமே? இல்லத் தெரியாமத்தான் கேக்கிறன், ஆளுக்கொரு கட்சில

நிண்டுகொண்டு, ஆளுக்கொரு கொள்கைய வச்சுக்கொண்டு நீங்கள் என்னத்தச் சாதிக்கப் போறியள்? ஆறுபேரத் தெரிவுசெய்ய ஐநூறு பேர் நிக்கிராங்கள், பரதேசிகள்!” என என்னுடைய ஆதங்கங்கள் பலதையும் பத்தையும் ஒரேயடியாகக் கொட்டித் தீர்த்தேன்.

அரைத் தூக்கத்தில் இருப்பதுபோல் ஓய்வாய்ப் படுத்திருந்த றெமி, “பறவாயில்ல, அப்ப கொஞ்சம் யோசிக்கத் தொடங்கி இருக்கிறியள்!... உந்த விழிப்புணர்வு சாதாரண மக்கள் மட்டத்திலும் வந்துதெண்டால் படம் காட்டுறவ, நாளுக்கொரு கத கதைக்கிறவ, போராட்டம் நடத்துவம் எண்டு புழுக்கித் தள்ளுறவ, போலிக் கதைகள் கதைச்சு பூச்சாண்டி விளையாட்டுக்கள் காட்டுறவ, சாராயம் குடுத்து வாக்குகளப் பெற்றவ எல்லாரும் இம்முறை அவுட் ஆயிருவினம் போலதான் கிடக்கு!” எனத் தன் அபிப்பிராயத்தை முன்மொழிந்தது.

“உதுகளப்பற்றி மக்கள் சீரியஸ்சா சிந்திக்கவேணும்! சிந்திச்சு சரியான முடிவுகள் எடுத்து, அதத் தங்கள் வாக்குரிம மூலம் செயல்படுத்தி, நிரூபிக்கவேணும்! அப்பதான், இருக்கிறதையாவது காப்பாத்தலாம்! அல்லதுபோனால், கட்டியிருக்கிற கோவணமும் காணாமல் போடும்!” என எச்சரிப்பதுபோல எடுத்தியம்பியது றீனா.

மனதில் இருக்கின்ற ஆதங்கங்களை வெளியே கொட்டி விட்ட நிலையில் கொஞ்சம் ஆறுதலடைய மாலைக் காட்சியில் என் மனம் தன்னை இழந்தது எனக்கே தெரியவில்லை.

65.

வீட்டு முற்றத்தில் மாலைப் பொழுதொன்றில் தேநீர் அருந்திக் கொண்டிருந்தபோது சில நாள்களின் இடைவெளியின் பின் எங்கள் உரையாடல் மீண்டும் ஆரம்பமானது. “தேர்தல் வந்தாத்தான் மக்களத் தேடித்தேடி ஓடியோடி வருவாங்கள்!... அதுவும், ஓராளுக்குப் பின்னால் மற்றாள், அதுக்குப் பின்னால் அடுத்தாள் எண்டு வரிசையில் வருவினம்!... சொல்லுற வாக்குறுதிகளக் கேட்டால் ஐந்து வருசத்துக்குள்ள ஐம்பது வருசத்துக்குத் தேவையான எல்லாம் கிடைக்கும் எண்டதுபோலதான் கதையளப்பினம்!

...நீங்கள் உங்கட மக்களுக்கு எந்தளவு விசுவாசமா இருக்கிறீர்களோ தெரியாது! நாங்கள் எப்பவும் நன்றியுள்ள துகளா இருக்கிறதோட விசுவாசமாவும் இருக்கிறம் எண்டது உலகம் அறிஞ்சது, அது உங்களுக்குத் தெரியவேணும்! அதனாலதான், எங்கள் இன்னும் தேடித்தேடி வாறியன், எங்கள் இப்பவும் விரும்பி வளக்கிறியள்!” என மரநிழலில் படுத்திருந்தவாரே நீனா பகர்ந்தது.

“உந்தக் கதைக்கு, கொஞ்ச நாளுக்கு முன்னுக்கு நடந்த ஒரு நல்ல சம்பவத்த நீங்கள் கட்டாயம் அறிஞ்சிருக்க வேணும்!... இப்பிடித்தான் ஒரு வீட்டில எல்லாரும் சரியான சோகத்தில் இருக்கேக்க, ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு வருது. அதில கதைச்ச பெண்மணி, ‘நீங்கள் வளர்த்த நாயக் காணெல்லெண்டு, உந்த நம்பரில, பத்திரிகையில விளம்பரம் போட்டுருந்த நீங்கள்!... அந்த நா(ய்) எங்கட இடத்திலதான் வந்து நிக்குது! வந்து கொண்டுவாங்கோ!’ எண்டு சொல்லுறாள். தாங்கள் அன்பா வளர்ந்த நா(ய்) கிடைத்த மகிழ்ச்சியில, ‘நா(ய்) கிடச்சிற்றுது! நா(ய்) கிடச்சிற்றுது!’ எண்டு குதூகலிச்ச மனுசி, தொலைபேசியில பேசியவளிட்ட, ‘எங்க இருந்து கதைக்கிறீங்கள்? நா(ய்) இப்ப எங்க நிற்கிது?’ என அவசரப்பட்டுக் கேட்கிறாள். அவளோ, ‘நாங்கள், சாந்தி நிலையம் முதியோர் இல்லத்தில் இருந்து கதைக்கிறம்!... நீங்கள் பதற்றம் அடைய வேண்டிய அவசியமில்ல. ஆறுதலா வாங்கோ. அது, உங்கட அம்மாவுடன்தான் விளையாடிக்கொண்டு நிக்கிது’ எண்டாளாம்!” என ரெமி சம்பவத்தைக் கூறி முடித்தது.

“சரி, இப்ப இந்தச் சம்பவத்துக்கும் தேர்தலுக்கும் என்ன சம்மந்தம் இருக்குதெண்டு உதச் சொல்லுறாய்!” என பலத்த கேள்வி ஒன்றை அருகில் கிடந்த ரொணி எழுப்பியது. உடனே ரெமி, “சம்மந்தம் இல்லாமல் சந்தர்ப்பம் பாத்து சந்தர்ப்பவாதிபோல கதைக்கிறன் எண்டே நினைச்ச நீ!” எனக் கோபத்தில் ரொணியைப் பார்த்துக் கூறிவிட்டு, “மக்களினர் வாக்குகளால வாற நீங்கள் ஆட்சியாளரோடையும் அவைகளினர் ஆட்களோடையும் நல்ல கொண்டாட்டமா இருப்பியள்!”

...உந்த வயதான அம்மாவ உதுகள் தாங்கள் வச்சப் பாக்கக்கூடிய நிலையில் இருந்துகொண்டும் கொண்டுபோய் கிழவர் மடத்தில் விட்டதுபோல, காணாமல் ஆக்கப்பட்டதுகளின்ர உறவுகள் வீதிகளில் விட்டுப்போட்டு, அரசியல் கைதிகளாச் சிறையில் இருக்கிறதுகள் அங்கேயே அப்பிட்யே இருக்கவிட்டு நீங்கள் ஒவ்வொண்டுக்கும் ஒவ்வொரு வியாக்கியானம் சொல்லிக்கொண்டு மக்களின்ர பிரதிநிதிகள் எண்டு திரியிறியள்!... உப்ப விளங்குதே சம்மந்தம்! குடிகாரன் பேச்சு விடிஞ்சாப் போச்சு!” என றொணியையும் அத்துடன் என்னையும் சேர்த்து பார்த்து விழித்துக் கூறிவிட்டு நீனா அவ்விடத்திலிருந்து நகர்ந்தது.

66.

2020 நாடாளுமன்றத் தேர்தருக்கான பரப்புரைகள் பெரும் எடுப்பில் நடைபெற்று வருவதால் றெமியும் நீனாவும் றொணியும் அரசியல்பற்றி அடிக்கடி கதைப்பது தவிர்க்க முடியாததாகிறது! இவை மூன்றும் ஒன்றாய் நின்று தற்போதைய அரசியல் நிலவரங்களை அலசிக்கொண்டு நிற்கும்போது கிபீர் திடெரென மிக நீண்ட இடைவெளியின் பின் அவைகளின் நடுவே வந்து உள்நுழைந்து கொண்டது.

கிபீரைக் கண்டதும் எங்கள் நால்வருக்கும் மகிழ்ச்சி பிரலாபித்தது. பொதுவாகக் கிபீர் வரும்போது ஏதாவது தகவல்களோடுதான் வருவதுண்டு! அதனால் றெமி கிபீரிடம், “அப்ப, கள நிலவரங்கள் எப்பிடி இருக்குது!?” என வினவியது.

“இந்த முற, கடும் போட்டிதான் நடக்கப்போகுது! கனபேர் கட்டுக்காச இழப்பினம்! அதுபோக, எதிர்பாக்கிற மாதிரி, இவைகள் சொல்லுறதுபோல ஒருத்தரும் சீற்றுகள்ப் பெறப்போறதில்ல எண்டது ஓரளவுக்குத் தெளிவாத் தெரியிது! உதுல உள்ள முக்கியமான விசயம் என்னெண்டால், நம்மடயதுகள் பிரிஞ்சு பிரிஞ்சு கிடக்கிறதால பெரும் பான்மையினக் கட்சிகளுக்கு பெரும் சந்தோசம்! ஏனெண்டால், அடுத்து வாற மாகாணசபை மாதிரியான தேர்தல்கள்ள அவைகளும் இங்க வந்து பேர்மனற் ஆகுறதுக்கு இவைகள் சந்தர்ப்பத்த ஏற்படுத்திக் குடுக்கினம் எண்டதால! ஊர் இரண்டு பட்டால் கூத்தாடிக்குக் கொண்டாட்டம்!” என விபரித்தது.

“சரி இந்தக் கட்டத்தில் மக்கள் யாருக்கு வாக்களிக் கலாம் என்று நீ நினைக்கிறாய்?” என மக்களின் மனங்களில் இன்றுள்ள ‘பிறக்கரிக்கல்’ கேள்வி ஒன்றை நீனா கிபீரின் முன்னே தூக்கிப் போட்டது! எந்தத் தயக்கமும் இல்லாமல் கிபீர் தொடங்கியது.

“ஒரு கதையொண்டு சொல்லப்போறன், வடிவாக் கேளுங்கோ!... புல்லினர் நிறம் குறித்து ஒரு கழுதைக்கும் ஒரு சிறுத்தைக்கும் வாக்குவாதம் வந்தது. கழுதை, ‘புல், நீல நிறம்!’ எண்டது. சிறுத்தையோ, ‘இல்லை, அப்படி இருக்க ஏலாது! புல் பச்சை நிறம்தான்!’ என மறுத்துச் சொன்னது! இரண்டும் தங்கள் தங்கள் கருத்தில பிடிவாதமா நிண்டதால, இதற்கான தீர்வைக் காண, காட்டின் அரசன் சிங்கத்திடம் இரண்டும் சென்றன. சிறுத்தை சொல்வதற்கு முன்பாகவே கழுதை சிங்கத்தைப் பார்த்து, ‘சிங்கராஜா சிங்கராஜா, புல் நீல நிறம் என்று சொல்லுறன்! ஆனால், இந்தச் சிறுத்தை பச்சை என்று சொல்லுது! நீங்கள் சரியான தீர்ப்பைச் சொல்லி இந்த முரண்பாட்டிற்கு ஒரு முடிவு கட்டவேணும்!’ எனக் கேட்டுக் கொண்டது. சிங்கம், ‘நீ சொல்வதுபோல, புல் நீல நிறம்தான்!’ என விடையளித்தது!

...கழுதை, ‘சிங்கராஜா, நீங்கள் நன்கு விடயங்களை அறிந்தவர், நாலு விசயங்களத் தெரிந்தவர் என்பதால உதுக்கு விடை சொல்லுறது உங்களுக்கு ஒண்டும் கஸ்ரமில்ல! ஆனால், இந்தச் சிறுத்தை என் சொல்லைக் கேளாமல், புல் நீல நிறம்தான் என்று, பிடிவாதமா நிண்டு, என்னை வெறுப்படையச் செய்தது. ஆகவே, இந்தச் சிறுத்தைக்கு நீங்கள் சரியான தண்டனை வழங்கவேணும்!’ எனக் கேட்டுக்கொண்டது. கழுதை கோரியதுபோல, சிறுத்தைக்கு ஓராண்டு சிறைத் தண்டனை வழங்கிச் சிங்கராஜா தீர்ப்பளிச்சார்.

...ஆனாலும், சிறுத்தை சிங்கத்தை அணுகி, ‘சிங்கராஜாவே, புல் பச்சை நிறம்தானே!’ எனக் கூறியதற்கு சிங்கம், ‘ஆம் பச்சை நிறம்தான்!’ என்றது! சிறுத்தை, ‘பின், ஏன் புல் நீலநிறமெண்டும் கழுதை சொன்னது சரியெண்டும் சொன்னது மட்டுமில்லாமல், சரியாச் சொன்ன எனக்கு ஓராண்டு சிறைத்தண்டனையும் வழங்கித் தண்டிக்கிறீர்கள்!’ என பணிவாகக் கேட்டது.

...சிங்கமோ, ‘புல் பச்சை நிறமாகவோ நீல நிறமாகவோ இருப்பதில் பிரச்சினை இல்லை!... நீ தண்டனை பெற்றதுக்குக் காரணம், துணிவான புத்திக் கூர்மையான நீ, போயும் போயும் இந்தப் படு முட்டாள் கழுதையோடு இந்த அற்ப விசயத்தப்போய் விவாதிச்சதுதான்!’ எனட்டது. அப்ப, உந்தக் கதையில் இருந்து என்ன விளங்குது?” எனக் கிபீர் கேட்டது.

உடனே நீனா, “குழந்தைப் பிள்ளைக்கும் விளங்கும்!... அதாவது, ஆவணிமாதம் நடக்கப்போற தேர்தல்ல வாக்குகள் நேர்மையான, பொய்சொல்லாத, மக்கள் சேவையில் உண்மையாக ஈடுபடுகிற, மக்களை ஏமாற்றாத, துணிந்த, மக்கள் மத்தியில் வாழுகிற, உரிமைகளை வென்றெடுக்கக் கூடியவர்களுக்கு வாக்களிப்பது மிக மிக மிக அவசியம்! அதைவிடுத்து, முட்டாள் கழுதைகளுடன் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தால் அடுத்த அஞ்ச ஆண்டுகளுக்கு, உந்த அப்பாவிச் சனங்களுக்கு சிறுத்தைக்குக் கிடைச்சதுபோல தண்டனைக் காலமாகத்தான் அமையும்!” என என்னை மேலும் கீழுமாகப் பார்த்துப் பார்த்து தெளிவுபடுத்தி நின்றது.

67.

வீட்டில் இருந்து புறப்பட்டுத் திரும்புவதற்குச் சில நாள்கள் சென்றுவிட்டன. நேற்றைய நாளில் வீடு திரும்பியபோது வீட்டில் உள்ளவர்கள் காத்திருந்தார்களோ இல்லையோ றெமியும் நீனாவும் றொணியும் என்னை வரிசையாய் நின்று வரவேற்பார்கள் என்று நினைக்கவே இல்லை! அது மட்டுமில்லாமல் வாகனத்தால் இறங்கியதும் மூன்றும் ஓடிவந்து ஆரத்தழுவித் தங்கள் அன்பை வெளிப்படுத்திய விதத்தினை என்னவென்று சொல்வது!

இப்படி இருக்கும்போது அயல்வீட்டுக்காரன் திடீ ரென பெரிய சத்தமாக, “நன்றிகெட்ட நாய்!... வரட்டும் அவன்!... தன்ர நாய்க்குணத்த என்னட்டக் காட்டுறான்!...” என யாரையோ திட்டித்தீர்ப்பது எங்கள் காதுகளில் இடிபோல் விழுந்தது. இதனை சற்றும் எதிர்பார்த்திராத எனக்குத் தர்ம சங்கடமாகிவிட்டது. சிறிய அமைதியான இடைவெளியின் பின் மிக நிதானமாகக் கதைக்கத் தொடங்கியது றெமி.

“கோபம்கொண்டு உங்களுக்குள்ள நீங்கள் சண்டபிடிக்கேக்க, ‘நாயே!’ எண்டு எங்கள் ஏன் முன்நிறுத்துறியள் எண்டு இன்னுந்தான் எங்களுக்கு விளங்குதில்ல! ‘நன்றிகெட்ட நாயே!’, ‘உனர் நாய்க் குணத்தக் காட்டறியே!’ எண்டெல்லாம் கத்துவியள்! ஒண்டத் தெரியாமத்தான் கேக்கிறன், அதென்ன நாய்க்குணம்!? நன்றியில்லாமல் நாங்களே நடக்கிறம்!

...வாய்க்கு வந்தபடி திட்டுவினம்! பிறகு ‘உஞ்ச உஞ்ச’ எண்டு கொஞ்சி விளையாடக் கெஞ்சவினம்!... என்ன செய்யிறது? உங்கள் விட்டுட்டு தெருவில் சீவிப்பம் எண்டு சிலவேளைகள்ள யோசிச்சாலும், தந்த சாப்பாட்டுக்கு நன்றி மறக்கக்கூடாதெண்டு இருந்திடுவம். தெருவுக்குப் போனாலும் வில்லங்கம், தெருநாய் எண்டு பேரும்வச்சி அள்ளிக்கொண்டு போடுவாங்கள்! கொஞ்சம் நிம்மதியா எங்கள் வாழவிடுவிங்களே எண்டால் விடமாட்டியள்! ‘நக்கினார் நாவிழந்தார்’ எண்டதுபோல, உங்களோட இருக்கத் தொடங்கீற்றம்! நீங்கள், ‘இனி வேண்டாம்!’ எண்டாலும் நாங்க விட்டுட்டு போகமாட்டம். காரணம், அப்பிடித்தான் நாங்க பழகுறது! உரிமையாளனுக்கு எங்கட உயிரையும் குடுப்பம்!...” என ஆயத்தம் செய்துவைத்த உரைபோல தன் நீண்ட ஆதங்கத்தைக் கூறிமுடித்தது றெமி.

“ஏன், நாங்கள் உங்களப்போல உயிரைக் குடுக்கமாட்டமோ?” எனப் பதிலுக்குக் கேட்டுவிட்டேன். நான் கூறியதை முடிப்பதற்குள் றெமி தொடங்கியது! “ஓம் ஓம், குடுப்பியள், குடுப்பியள்! போருக்குக் கொஞ்ச உயிரையும், போதைக்குக் கொஞ்ச உயிரையும், போக்குவரத்தில கொஞ்ச உயிரையும், வாள்வெட்டுக்குக் கொஞ்ச உயிரையும், ‘லேற்றஸ்ரா’ தற்கொலைக்குக் கொஞ்ச உயிரையும் எண்டு தாரைவாத்துக் குடுப்பியள்!...” எனக் கூறிவிட்டு என்னை உற்றுப் பார்த்தது! இதற்குப் பிறகு வாய்திறந்து கதைக்க என் மனச்சான்று இடம்தரவில்லை!

68.

“போறபோக்கில இவைகள் திரும்பவும் முடங்கப் போயினம் போலத்தான் கிடக்கு!...” எனக் கூறியபடியே கிபீர் வீட்டு வளவுக்குள் நுழைந்தது. மிக மோசமான வெயில் வெக்கையினால் நிலத்தில் பெரும் குழிகள் தோண்டி அதற்குள்

படுத்திருந்த றெமியும் றீனாவும் கிபீரின் வருகையைக் கண்டதும் எழுந்து பார்த்தபடி நின்றன. கிபீர் வந்ததும் றீனா உரையாடலைத் தொடங்கியது.

“அவங்கள், அரச மருத்துவச் சங்கம்: அடுத்து வாற ரண்டாவது அலை மோசமா இருக்கும், ஆகவே, கவனமா இருங்கோ, கண்டபடி கூடாதேயுங்கோ, ஆட்களுக்கிடையிலான ஆகக்குறைஞ்சது ஒரு மீற்றர் இடை வெளிய பாத்துக் கொள்ளுங்கோ, முகக்கவசங்களைப் போடுங்கோ, கொண்டாட்டங்களத் தவிருங்கோ அல்லது அவசரமான கொண்டாட்டங்கள கொஞ்சப் பேரோட செய்யுங்கோ எண்டெல்லாம் எச்சரிக்கிறாங்கள்! ஆனால், உந்த எச்சரிக்கைகள் ஆரும் கணக்கில எடுக்கிறமாதிரித் தெரியேல்ல!

...கொண்டாட்டங்களுக்குக் குறைவில்லாம வழமை போல நல்லா கொண்டாடுகினம்! இது ஒருபுறம் இருக்க மறுபுறம், ரியூசன் சென்ரர், பள்ளிக்கூடம், பல்கலைக்கழகம் எண்டு எல்லாத்தையும் படிப்படியாத் திறந்து, போக்கு வரத்தையும் தொடக்கி, எல்லாம் வழமைக்குத் திரும்பிறது மாதிரிக் காட்டி, தேர்தல எப்பிட்யும் வச்ச முடிச்ச வெண்டிரலாம் எண்டு, அதையும் வைக்கப்போறாங்கள் போலதான் கிடக்கு! இதுகள் எல்லாம் இப்பிட இருக்கேக்க, ‘போறபோக்கில இவைகள் திரும்பவும் முடங்கப் போயினம் போலத்தான் கிடக்கு!’ எண்டு நீ ஒரு குண்டத்தூக்கி போடுறாய்! எனக்கு ஒண்டுமா விளங்கேல்ல!” என றீனா குழப்பமான நிலைமையைத் தெளிவுபடுத்தக் கேட்டு நின்றது.

“உது உனக்கு விளங்கேல்லையே! சுகாதாரத்துறை சொல்லச் சொல்லக் கேளாமல் ரியூசன் சென்ரர், பள்ளிக்கூடம் எண்டு தொடங்கிச்சினம்! இந்தா இண்டையில இருந்து ஒரு கிழமைக்குப் பள்ளிக்கூடத்தத் திரும்பப் பூட்டுறாங்கள்! ஒரு கிழமையாலத் திரும்பத் திறப்பினமா அல்லது தொடர்ந்து பூட்டுவினமா எண்டது இனித்தான் தெரியும்! கிருமித் தொற்று பரவிறதப் பாக்கேக்க முடக்கம் தொடரும் போலத்தான் கிடக்கு!” எனத் தற்போதைய நிலைமையை கிபீர் தன் அறிவுக்கு எட்டியவரை தெளிவுபடுத்தியது.

இவ்வாறு, கிபீருக்கும் நீனாவுக்கும் இடையில் கலந்துரையாடல் போய்க் கொண்டிருக்க றெமி அனைத்தையும் செவிமடுத்தபடி சிரித்துக் கொண்டிருந்தது. “என்ன, உங்கட பாட்டில சிரிச்சுக்கொண்டு இருக்கிறியள்!... என்ன புதினம்!?” என றெமியின் சிரிப்புக்கான காரணத்தை நீனா வினவியது. “இல்ல, செவ்வாய் கிரகத்துல கால்வைக்க ஆயத்தமா இருந்தவ, இப்ப வீட்டுக்கு வெளிய கால்வைக்க ஏலாம இருக்கிற நிலமய நினைக்க சிரிக்கிறதா அழுகிறதா எண்டு எனக்குத் தெரியேல்ல!” எனப் பதில் நிறுத்தியது றெமி.

‘நிலைமைகளைப் புரிந்து கொண்டு, புத்தியப் பாவிச்சு, புத்திசாலித்தனமா நடவுங்கோ!’ என றெமி எனக்குச் சொல்வதுபோல இருந்தது!

69.

“இவைகள் எப்படித்தான் தங்கட மாணவர்களுக்கு முன்னுதாரணமா இருக்கப் போகினமோ தெரியேல்ல!” எனப் பெரிய சத்தமாகக் கூறிக்கொண்டு வந்தது கிபீர். “என்ன பெரிய சத்தத்தோட வாறியள்!” எனக் குரல் கொடுத்தது றெமி.

“இல்ல, நேற்றய நாளில தபால் மூல வாக்களிப்பு நடந்திருக்கு! வாக்களிப்பு நிலயங்களள கோப்பாய் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியும் ஒண்டு. அங்கதான், கோப்பாய்க் கோட்டத்து ஆசிரியர்மாருக்கும் அப்பிரதேச ஏனைய அரச உத்தியோகுஸ்தருக்கும் வாக்களிப்பு நடந்திருக்கு! அந்த வாக்களிப்புக்குப் போன உந்தப் பெருந்தகைகள், முண்டியடிச்சக் கொண்டு நிண்ட கோலத்த ஒரு பத்திரிகை அப்பிடியே படம்பிடிச்ச போட்டிருந்ததப் பாத்தனான்!

...அத ஏன் பேசுவான்! பட்டியத் திறந்துவிட்ட பசுமாடுகள் மாதிரி மாஸ்ரர்மாரும் ரீச்சர்மாரும் நிண்டிருக்கினம்! பாத்து, நான் விறைச்சப் போனன்! இவைகளே இப்பிடி இருப்பினமெண்டா, பிறகு இவைகள் என்னெண்டு தங்கட மாணவர்களுக்கு, ‘ஒழுங்கா வரிசையில் நிக்கவேணும்!’, ‘வரிசையில் நிக்கும்போது ஓராள்ள ஓராள் முட்டக்கூடாது, இடிபடக்கூடாது!’, ‘போகும்போது ஒழுங்காப் போகவேணும்!’ எண்டெல்லாம் சொல்லமுடியும்!

...இப்ப, உந்தத் தொற்று நோய்ப் பரவல் இருக்கிற தால, ஆக்களுக்கு இடையிலான இடைவெளியை(சமூக இடைவெளி) பேணுங்கோ என்று தங்கட மாணவர்களுக்கு எப்பிடிச் சொல்லிச் செய்விப்பினம்! உதச் சொல்லேக்க, நாங்கள் இவைகளில் குற்றம்குறை காணுறம் என்று சிலர் சிந்திப்பினம்! கொஞ்சம் யோசிச்சுப் பாருங்கோ! உந்த விசயங்களில் இவை முன்னுதாரணமா இருக்காட்டால் ஆர் இருக்கப் போயினம்! வளர்ர உந்தப் பிள்ளையள் ஆரிட்ட உதெல்லாம் பழகப்போகுதுகள்!?” எனத் தன் ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்தியது கிபீர்.

பதிலுக்கு, “அப்ப உந்த சுகாதார அதிகாரிகள் எங்க போட்டினம்? உதக் கவனிக்க ஆக்கள் இல்லையே!” என ரெமி கேள்வி எழுப்பியது.

“பெரிய படிப்புப் படிச்ச மாணவர உருவாக்கிற அவைகள ஒழுங்குபடுத்த, வேற ஆட்கள் தேவையே!... ‘ஓராள் ஓராள் முட்டாமல் நில்லுங்கோ’, ‘இடிபடாதேயுங்கோ’, ‘நிக்கிறதெண்டால் ஒழுங்கா நில்லுங்கோ’ எண்டெல்லாம் இவைகளுக்கும் ஆரும் நிண்டு சொல்லிக்கொண்டு நிக்கவேணும் என்று எதிர்பாக்கிறியனோ!?” என எழுப்பப்பட்ட ரெமியின் கேள்விக்குப் பதிலாக உரைத்தது நீனா.

“இப்பிடிப் பட்டவைதான் வருங்கால சமூகத்த உருவாக்கப்போற சிப்பிகள் எண்டால், சோக்காத்தான் இருக்கும்! நான் நினைக்கிறன், சிப்பிகள் முதல்ல சரியானபடி செதுக்கப்படவேணும்! அல்லதுபோனால் உந்தச் சிப்பிகள் செதுக்கப்போற சிற்பங்கள் சின்னாபின்னப்பட்டுத்தான் வருங்கள் எண்டத மட்டும், நேரகாலத்தோடே சொல்லி வைக்கிறன்!

...இதுகளைச் சொல்லேக்க, இதுகளுக்கேன் உந்த வேலை? நாய்களினர் வேலைய நாய்கள் பாக்கட்டும் எண்டும் எங்களப் பாத்துச் சிலர் சொல்லுவினம்! ஆர் என்ன சொன்னாலும் மனதுக்கு நேர்மையாப்படுகிற விசயங்கள சொல்லவேண்டித்தான் கிடக்கு! இயேசு சொன்னதுபோல கேக்கச் செவியுள்ளவன் கேக்கட்டும்! ஐந்தில் வளையாதது

ஐம்பதில் வளையாது! என்ன நான் சொல்லுறது சரியே!” என கிபீர் நிறைவாகச் சொல்லி முடித்தது. இவைகள் பகிர்ந்து கொண்டதை இவைகளைப் பார்த்தபடியே, அமைதியாய் அசைபோட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

70.

காலவேளை வீட்டுக் கதவைத் திறந்து வெளியே வந்தபோது கிபீர் றெமியுடனும் நீனாவுடனும் நின்றது. அவற்றின் உரையாடல் என் காதுகளில் விழுந்த வண்ணமாய் இருந்தது. “எங்கட பெரும, சிலவேளைகளள்ள எங்களுக்கே தெரியிறதில்ல! மற்றாக்கள் சொல்லுறபோதுதான் அது தெரியவாறது!...” எனக் கிபீர் பெருமையாகக் கூறிக்கொண்டு நின்றது.

“நீ சொல்லுறது உண்மையில் எனக்கொண்டும் விளங்கேல்ல! விளங்கக் கூடியதாச் சொல்லன்!” என றெமி கேட்டுநின்றது. “இல்ல, போன கிழமை நம்மட ஆள் ஒருத்தன எதிர்பாராத விதமாச் சந்திச்சனான். அவன் சொன்ன சம்பவத்தக் கேட்ட பிறகுதான் நம்மட பெறுமதி எந்த அளவில் இருக்குது எண்டது விளங்கினது!” என மீண்டும் கிபீர், தான், சொல்லவருவதைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டது.

“சொல்ல வாறது உவங்களப்போல சுத்தி வளைக்காமல் நேரடியாச் சொல்லன்!” என என்னைப் பார்த்தபடியே சொன்னது நீனா!

“அடுத்த வீதியில் ஒரு வசதியான ஆளிருக்கிறான் தெரியுமே?” எனக் கேட்டுவிட்டுத் தொடர்ந்தது. “அவன்ர வீட்டில் நம்மட ஆள் ஒருத்தன் இருக்கிறான். நம்மட நண்பி றூபி, அந்தப் பணக்காரன்ர வீட்டுப்பக்கம் போனநேரம் நம்மட ஆள ஒரு தடவ கண்டு கதைச்சிருக்கிறான். கதைச்ச இடத்தில், ‘வாவன் வெளியில் போய்க் கொஞ்சம் காத்து வாங்கீற்று வருவம்!’ எண்டு கூப்பிட்டிருக்கிறான். அவனோ, ‘என்ர எஜமானிட்ட ஒரு வார்த்த சொல்லாமல் என்னெண்டு வாறது!’ எனச் சொல்லியிருக்கிறான். ‘உதுல போய்வாறதுக்கு அப்பிடி என்ன பெரிய அனுமதி எடுக்கவேணும்!’ எண்டு உவன் சொல்லியிருக்கிறான்.

...உடனே அவன், 'நேற்றல்லோ ஒரு சம்பவம் நடந்தது!... என்ற எஜமான்ர மகளின்ர காதல் விவகாரம் எஜமானுக்கு எப்பிடயோ தெரிய வந்திற்றுது! இதனால், எஜமானுக்கும் மகளுக்கும் இடையில சரியான சண்ட! ரண்டு பேருக்கும் இடையில பெரிய வாய்த்தர்க்கம்! ரண்டு பேரும் ஓராள ஓரான் விட்டுக் குடுக்கேல்ல! என்ன நடக்குதெண்டு பாக்க வீட்டுக்குள்ள நானும் போட்டன்! ஒரு கட்டத்தில என்ற எஜமானுக்குச் சரியான கோபம் வந்திட்டுது! அப்ப, என்ற எஜமான் தன்ர மகளிட்ட என்ன சொல்லிப் பேசினார் தெரியுமே!

... 'அடியேய்!... நம்மட இசனத்தில ஆளில்ல எண்டே அந்த நாயிற்ற போனன்!... அவனிட்டச் சொல்லு! உந்த நாய்க்கு உன்னக் கட்டிவச்சாலும் வைப்பேனே தவிர, அந்த நாய்க்குக் கட்டிவைக்க மாட்டேனாம் என்று அவனிட்ட வடிவாச் சொல்லிவை!...' என்று என்னப் பாத்துச் சொல்லிப் போட்டார்! அதனாலதான், நான் இப்ப கொஞ்சம் கவனம்! இப்பிடயான ஒரு நிலமயில நானும் கொஞ்சம் கவனமா இருந்தால்தான் சில நல்ல காரியங்கள் கைகூடும்!' என்று சொல்லிச்சுது எண்டால் பாருங்களன்!" என கிபீர் கூறிமுடித்தது.

நம் சமூகத்தைச் சாராதவர் என்ற ஒரு விடயமே அடுத்தவரை இழிவாகக் கருதுவதற்கான அடிப்படைக் காரணமாக இருப்பது குறித்து இந்த மானிடம் வெட்கித் தலைகுனிய வேண்டும் என என் மனம் எனக்குள் எண்ணிக் கொண்டது.

71.

றெமிக்கும் நீனாவுக்கும் சாப்பாடு கொடுக்கலாம் எனச் சென்றபோது, "என்ன சோர்வா இருக்கிறியள்! உடம்புக்கு ஏதும் சரியில்லையே!" எனக் கூறியதிலிருந்து, சில நாள்களாக இனம்புரியாத சோர்வு என் மனதை ஆட்கொண்டிருந்ததை என் றெமி எப்பிடயோ மோப்பம் பிடித்துக்கொண்டது, தெரிந்தது!

"உடம்பு நல்லாத்தான் கிடக்குது! மனந்தான்..." என ஓர் இழுவை இழுத்தேன். "ஏன் ஏன்? அப்படி என்ன நடந்தது!?"

அட்டட்ட... கொரோனா தாண்டவம் முடியிறதுக்கிடையில், உந்த ‘எலக்சன்’ பற்றி யோசிச்சுப் போட்டிகள் போல கிடக்கு?’ எனத் தனக்குப் பட்டதைத் தெரிவித்தது!

“என்னத்தச் செய்யிறது! நடக்கிறதுகள் பார்த்தால் இதுதான் எங்கட விதியா அல்லது சதியா அல்லது மதியீனமா எண்டு சிந்திக்கவேண்டிக் கிடக்கு!” என்றேன் பதிலுக்கு. “அப்ப, அஞ்சாம் திகதி ஆருக்குப் போடப்போறியள்?” என ரெமிக்கு அருகில் நின்ற றீனா கேட்டது.

வந்த கோபத்தில், “சிதம்பர சக்கரத்த பேய் பாத்தமாதிரி ஒரு தெளிவும் இல்லாமல் நிக்கிறம்! அதுக்கிடையில் நீங்கள், ஆருக்குப் போடப்போறியள் எண்டால் நான் என்னத்தச் சொல்ல? கூரை ஏறிக் கோழிபிடிக்கத் தெரியாதவன் வானம் ஏறி வைகுண்டம் போனானாம் எண்டு சொல்லுவினம், அதுமாதிரித்தான் இந்தமுற போட்டி போடுறவையில் கனபேரின்ர கத! வாற கோவத்துக்கு! உவங்களை எல்லாம் என்ன செய்யவேணும், தெரியுமே! இந்த முற, ஒருத்தனுக்கும் போடுறதில்ல எண்ட முடிவுக்கு வந்திருக்கிறன்! நாங்கள் வோட்டப்போட்டு என்னத்தக் காணப்போறம்!” எனச் சோர்வுற்ற என் மனக் கிடக்கையை எடுத்துக் கொட்டினேன்.

ஆனால், றீனா, “வோட் பண்ணாமல் இருந்து மொக்கு வேல பாக்காதேயுங்கோ! ‘அரசியல் வேண்டாமெண்டு நீங்கள் விலகி நிக்கலாம், ஆனால், அரசியல் உங்களவிட்டு ஒருபோதும் விலகிப் போகாது’ எண்டு அரிஸ்ரோட்டல் கூறுனத மனதில இருத்துங்கோ. அப்பிடி இல்லையெண்டு, ‘அரசியல் வேண்டாமெண்டு விலகி நிண்டால் யாரை வெறுக்கிறீங்களோ அவைகளின் கீழ் வாழவேண்டி வரும்’ எண்டு பிளோட்டோ சொன்னதையும் கொஞ்சம் சிந்திச்சுப் பாருங்கோ! ஆகவேதான், உங்கட வாக்குரிமைய சரியாப் பயன்படுத்தவேணும்! அல்லதுபோனால் உங்கட உரிமைய ஆரும் தங்களுக்குச் சார்பாப் பயன்படுத்த, நீங்களே தாரைவார்த்துக் குடுத்த மாதிரிப்போடும்!” என நிதானமாகவும் தெளிவாகவும் கூறிமுடித்தது.

இதனை அவதானமாகக் கேட்டுக்கொண்டு கிடந்த றெமி, “வாக்களிப்பதால் பொருத்தமானவங்கள் ஆட்சியில அமர்த்தவும் முடியும், பொருத்தமில்லாதவய ஆட்சியில இருந்து அகற்றவும் முடியும் எண்டதையும் மனதில வச்சிச் செயற்படுங்கோ!... நீங்கள் வாக்களிக்கத் தவறும் பட்சத்தில பொருத்தமானவங்கள் தெரிவு செய்யப்படாமலும் பொருத்த மற்றதுகள் நாடாளுமன்றம் போய் நடனமாட நீங்கள் நட்டுவாங்கம் வாசிச்சக் குடுத்தமாதிரிப் போயிரலாம்! அதனால், வாக்குரிமையப் பொறுப்புணர்வுடன் பயன்படுத்தப் பாருங்க!” என்று கூறிநின்றது.

“ஒவ்வொரு முறையும் உவங்களுக்குப் போட்டுப் போட்டு என்னத்தக் கண்ட நாங்கள்!” என மீண்டும் என் சோர்வெண்ணம் என்னை அறியாமலேயே வெளிப்பட்டது!

கடும் கோபமடைந்த றீனா, “உந்த விசர் கதைகள் விட்டுப்போட்டு, வரும் அஞ்சாம் திகதி காலை வேளையிலேயே வாக்களிக்கும் நிலையம் போய், உங்கட கடமைய கருத்தோட செய்யவேணும். வேணுமெண்டால் உங்களோட நானும் றெமியும் வாறம்! என்ன, எங்கள் உள்ளுக்க விடாயினம்! பறவாயில்ல, நாங்கள் வெளியில நிப்பம். நீங்கள் உள்ள போக, பெரிய லிஸ்டர் ஒண்டத் தருவாங்கள், பாத்துப் பயப்படாமல் அத வாங்கி, ஆருக்குப் போடுவம் எண்டு அந்த இடத்தில நிண்டு யோசிக்காமல், தெளிவான சிந்தனையோட முன்னுக்கே முடிவுசெய்து, மண்ணின் விடிவுக்காய் இரத்தம் சிந்தியவர்கள் மனதில் இருத்தி, நம் மக்களின் உரிமைகளுக்காக ஓரளவாவது உழைக்கும் ஒரு கட்சிக்கு மட்டும் ஒரு புள்ளடியும் அக்கட்சியில போட்டியிடுகிற நீங்கள் விரும்புகிற உண்மையாய் உழைக்கிற மூண்டு பேருக்கு அவைகளுக்கு உரிய நம்பர்களுக்கு புள்ளடியிட்டு வாருங்கோ!... நீங்கள் மறந்தாலும் நாங்கள் அஞ்சாம் திகதி ஞாபகப்படுத்துறம்! மூண்டு பேருமாப் போவம். அடம்பன் கொடியும் திரண்டால் மிடுக்கு!” என மிகத் தெளிவாக, முடிவாக, நிறைவாகக் கூறிநின்றது.

‘அஞ்சாம் திகதி யாரிடம் தப்பினாலும் றெமி, றீனாவிடம் தப்பமுடியாது!’ என்ற எண்ணத்துடன், வாக்களிக்கத் தெளிந்த மனநிலையில் அஞ்சாம் திகதிக்காகக் காத்திருந்தேன்.

72.

நீண்ட இடைவெளியின் பின் றெமியும் நீனாவும் றொணியும் ஒன்றையொன்று சந்தித்தன. மூன்றையும் ஒன்றாகப் பார்த்த மகிழ்ச்சியில், “கன நாளாச் சத்தத்தையே காணோம்!?” என வினவினேன். மூன்றும் ஒன்றும் பேசவில்லை!

“2020 தேர்தல் முடிஞ்சாப் பிறகு நாட்டில கனக்க மாற்றங்கள் எல்லாம் நடந்திருக்கு! தேர்தலுக்கு முன்னுக்கு, வாக்களிக்கும் உரிமையக் கட்டாயம் பயன்படுத்தவேணும் எண்டு விடாப்பிடயா நிண்டியள்! அப்பிடி நிண்டதோட, சரியா, நிதானமா, யோசிச்ச தெளிவான சிந்தனையோட மண்ணின் விடிவுக்காய் இரத்தம் சிந்தியவர்களை மனதில் இருத்தி, நம் மக்களின் உரிமைகளுக்காக உழைப்பவர்களுக்கு வாக்களியுங்கோ எண்டு சரியான ஆலோசனைகள் எல்லாம் தந்தியள்! தேர்தல் முடிவுகள் வெளியாகி, நாடாளுமன்றமும் கூடப்போகுது! உங்கட கருத்துக்கள் ஒண்டையும் காணேல்ல! அமைதியாப் போட்டியள்?” என அவைகளிடமே கேட்டு விட்டேன்.

“இவையள் வாக்குகளப் போட்ட திறத்தில எங்கட அப்பிப்பிராயத்தக் கேக்கினம்!” என்று முகத்தில் அறைந்தது போல உரைத்தது றெமி. நீனா, “அங்க, அவங்கள் எல்லாரும் ஒட்டுமொத்தமாய்ச் சேந்துநிக்கிறாங்கள். இங்க நம்மடயதுகள், ஏற்கனவே சிறு தொகையாய் உள்ளவை சிதறுப்பட்டுப்போய் சில்லறைகளா நிக்குதுகள்! இந்தக் கட்டத்திலயாவது ஒண்டுசேந்து பயணிப்பாங்கள் எண்டு பாத்தால் அதுக்கும் அசையிறமாதிரித் தெரியேல்ல! சிந்திச்ச, தவறுகளத் திருத்தி, ஒண்டாப் பயணிக்கேல்ல என்டால், கடைசியில, யானைக்கு நடந்ததுமாதிரித்தான் இவைகளுக்கும் நடக்கும் எண்டு அடிச்சுச் சொல்லலாம்! ஆளுக்கொரு கொள்கைய பிடிச்சுக்கொண்டு, ஒண்டு, ரண்டு நாடாளுமன்ற உறுப்பினருக்கு ஒரு கட்சிய வச்சுக்கொண்டு என்ன செய்யப்போயினமோ தெரியேல்ல!” என நீனா கூறிநின்றது.

“இவைகள் ஒண்டு சேரயில்லையோ, இவைகள் அடுத்தடுத்த தேர்தல்கள்ள காணாமல் போறதோட, சனங்களயும்

போட்டுக் குழப்பியடிச்சு அதுகாள்ட இருக்கிற தமிழ்த் தேசிய உணர்வும் இல்லாமல் போறதோட, பேரினவாதம் தளைத்தோங்க இவைகளே வழிகள் அமைச்சுக் கொடுப்பினம்!” என ரெமி உணர்ச்சி வெளிப்படக் கூறிநின்றது.

“தேசியப் பட்டியலுக்குக் கிடைச்ச ஒரு ஆசனத்தத் தீர்மானிக்கிறதிலேயே உவங்கள் படுகிறபாட்டையும் விடுகிற ‘ஸ்ரேற்றன்’ரையும் பாத்தால் உவங்களக் கட்டிவச்சு, கடிச்சுக் குதறவேணும் போலவும் கிடக்குது! ஒண்டாச் சேந்து, கூடிக் கதச்சு, ஒரு முடிவுக்கு வாறதுக்கு உவங்களுக்கு என்ன வியாதியே!? உந்த ஒரு சீற்றுக்கே உந்தப் பாடு எண்டால் ரண்டு அமைச்சுப் பதவிகள் குடுத்தால் தங்களுக்குள்ளே அடிபட்டுச் செத்துப் போடுவாங்கள் போலல்லே கிடக்கு!” என ரொணி தன் கருத்தைக் கூறிநின்றது.

“வில் எடுத்தவன் எல்லாம் வேட்டைக்காரன் எண்ட நினைப்பில ஆடுகினம்! சொல்லுறதத் கேட்காமல் வீறாப்பில நடந்துதான் எல்லாத்தையும் கவுட்டுக் கொட்டிப் போட்டம்! இவைகளும் சரியான, நியாயமான, நீதியான மக்களின் எதிர்பார்ப்புக்கு ஏற்ற மாதிரி நடக்கேல்ல எண்டால், செயல்படேல்ல எண்டால் இருந்து பாருங்கோ நாளடைவில் இவைகள் எல்லாரும் காணாமல் போடுவினம்!” என மிகத் தெளிந்த குரலில் தீர்க்கதரிசனம் சொல்வதுபோல றீனா எடுத்தியம்பியது.

ஒன்றாய் நின்று உலகத்திற்கு ஒரு செய்தியைச் சொல்லவேண்டிய நாம் உதிரிகளாய்ப் போனோம் என்ற குற்ற உணர்வோடு ஆகாயத்தைப் பார்த்தவண்ணம் நின்றேன்.

73.

ஒருசில மாத இடைவெளிக்குப் பிறகு நெமியையும் றொணியையும் கிபீரையும் அவர்களின் இன்னும் சில நண்பர்களையும் எங்கள் வீட்டின் பின்பக்க வளவினுள் நீனாவுடன் கண்டேன். “என்ன இவை எல்லாம் இண்டைக்கு ஒண்டா நிக்கினம்!” என என் மனதில் ஒரு கேள்வி எழுந்தது. “அட்டட்டா... மாதம் ஒருமுறை, ஒழுங்குசெய்யாமலே ஒரு ஒன்று கூடலுக்கு, எப்படியாவது ஒண்டுசேந்திருவினம்” என்பது என் நினைவுக்குவர, எனக்குள் நான் அதை, ரசித்துக் கொண்டேன்.

என் எண்ணத்தினை மிகத் துல்லியமாகப் புரிந்துகொண்ட நெமி, “நாங்கள் இப்பிடி ஒண்டுகுடுறது நேற்று இன்று தொடங்கினதே! அது எப்போதும் நடக்கிதுதான்! ஆனால், நீங்கள்தான் நிற்க நேரமில்லாமல் ஓடித்திரிவிகள். நாங்கள் எங்க போறது! சுத்திச்சுத்தி சுப்பரினர் கொல்லைக்குள்ளதான் எண்டு சொல்லுவியள் அதுமாதிரித்தான் எங்கட வாழ்க்கை!” என்று கூறிநின்றது.

நெமி கூறியதற்கு அணிசேர்ப்பதுபோல றொணி, “அப்பிடி இல்லையெண்டு ரண்டு றோட் தாண்டிப் போன மெண்டால், எங்கட ஆக்களாலேயே நாங்கள் எத்தின கடி வாங்கவேண்டி வரும் என்தது, உங்களுக்குத் தெரியாததே! அதனால், நாங்க எங்கையும் தேவையில்லாமல் போறதில்ல. அத்தோட, எங்களுக்குத் தந்த காவல் வேலய கச்சிதமா செய்யிறதால், நாங்கள் இருக்கிற வீடுகள விட்டுப்போட்டு ஒரு இடமும் போகேலாது!” என விளக்கியது.

“ஆரம்பத்தில் வைரஸ் பரவேக்க ஊரடங்குச் சட்டம் அமுலில இருந்ததால் வீட்டுக்குள்ள இருந்து ‘இன்ரநெற்’ மூலம் வேலபாத்த நீங்கள். ஊரடங்குச் சட்டத்த எடுத்த உடன, கொஞ்சம் சுமுகமான நில வந்ததும், நிக்க நேரமில்லாமல் ஓடித்திரிஞ்சியள். உப்ப, திரும்ப வைரஸ் பயமுறுத்தத் தொடங்கினதால் கொஞ்சம் ஓட்டத்தக் குறைச்ச வீட்டோட இருக்கிறியள் எண்டு சொல்லமாட்டன், வீட்டோட இருக்கப் பாக்கிறியள்!...” எனக் கிபீர் குறிப்பிட்டது.

இத்தனைக்கும் நீனா ஒன்றும் பேசாதது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. இல்லையென்றால், முந்திரியக் கொட்டை வெடிக்கிறமாதிரி எதை எடுத்தாலும் மனதில் படுவதை நீனா உடனே முன்வைக்கும். அவ்வாறான இயல்புடைய நீனா, இத்தனைக்கும் பேசாதிருந்தது எனக்கு மேலும் ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தியது.

பிறகுதான் அதற்கான காரணத்தைப் புரிந்து கொண்டேன்!... ரெமி, ரொணி, கிபீர் என மேலும் சில நண்பர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து நீனாவிடம் வரும்போது அது மிகப் பக்குவமாகத் தனது அன்பாலும் அணுகுமுறையாலும் அவைகளையும் அச்சுழ்நிலையையும் கையாளுகின்றது.

அதுபோல நம்மைச் சுற்றி நாலாபக்கமும் சிலவேளைகளில் ஒரே நேரத்தில் வரும் பல நெருக்கீடுகளை, பிரச்சினைகளை, சிக்கல்களை எப்படி அணுகலாம் - எவ்வாறு கையாளலாம் என்பதை நீனாவிடம் இருந்து கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற மனநிலையோடு அதனை உற்றுப் பார்த்தபடி, ‘நீ எவ்வளவு கெட்டிக்காரியடி! எவ்வளவு கர்ச்சிதமா ஆக்களையும் நிலமைகளையும் கையாளுறாய் எண்டத உன்னட்ட இருந்து இண்டைக்குப் படிச்சன்! உண்மையில் உங்கள்ட இருந்து படிக்க நிறையக் கிடக்கு!’ எனக் கூறினேன். அதற்கும் நீனா ஒன்றும் பேசாது, தன் பார்வையால் என்னை வருடியது. அதன் பார்வையில் தெளிவு தெரிந்தது.

74.

காலையில் நித்திரையால் எழுந்ததும் “இண்டைக்கு எத்தின பேருக்கோ?” என நோய்த்தொற்றின் நினைவோடு அறையைவிட்டு வெளியே வந்தேன். முற்றத்தில் ரெமியும் நீனாவும் ரொணியும் நல்ல நித்திரையில் இருந்தன. இரவு, ரெமியுடன் நீனாவும் ரொணியும் நின்றிருக்கவேண்டும். என்னைக் கண்டதும் ரெமி கண்களைத் திறந்து பார்த்துவிட்டு மூடிக்கொண்டது. ரொணி அசைவில்லாமல் அப்படியே கிடந்தது. நீனா எழுந்து முதுகை நீட்டி முறிவெடுத்தது.

முறிவெடுத்த கையோடு நீனா ஏதோ அவசரமாகப் பேச விளைந்தது: “வைரசினர் மூண்டாவது அலை கடுமையா

இருக்குமெண்டு கதைக்கீனம். வெளிநாடுகளள்ள நோய்த்தொற்று படுவேகமா இருக்குதெண்டு பாத்தால், உங்கையும் வழமைக்கு மாறா நோய்த்தொற்று மோசமாப் பரவுதெண்டு தகவல். அரசாங்கமும் தன்னால முடிஞ்ச தடுப்பு நடவடிக்கைகளைச் செய்யிது. ஆனால், உந்தச் சனம் ஒத்துழைக்கல்லே வேணும். அவன் தனிமப்படுத்துறான் எண்டால் உங்களக் கொண்டுபோய் ஆபிரிக்காக் கண்டத்திலயே தனிமப்படுத்துறான்! தனிமப் படுத்தல் எண்டால், அவரவர் வீடுகளில தனித்து இருக்கத்தான் முதலில அவங்கள் ஏற்பாடு செய்வினம். உந்தத் தனிமப்படுத்தல் எதுக்கெண்டால், நோய்த்தொற்று மற்ராக்களுக்குப் பரவாமல் அதாவது சமூகத்தொற்றா மாறாமல் தடுக்கிறதாக்குத்தான்! ஆனால், உத விளங்கிக் கொள்ளாமல் 'அவன் தனிமப்படுத்துறான், தனிமப்படுத்துறான்' எண்டு சில வெருளிகள் ஒழிச்சோடியல்லே திரியினம். இப்பிடி இதுகள் ஒழிக்க, அவன் ஆமிக்காறனும் பொலிஸ்காரனும் வீடுவீடால்லே ஆக்களைத் தேடித்திரியிறான். உதப் பாக்கேக்க, சின்ன வயதில கள்ளன் பொலிஸ் விளையாடுன விளையாட்டு மாதிரியல்லே கிடக்கு!" என தற்போதைய களநிலவரத்தை விளக்கமாகச் சொன்னது.

நீனா கூறுவதைக் கேட்டுக்கொண்டு கிடந்த ரெமி கண்களைச் சரியாகத் திறக்காமலேயே, "சுகாதார அதிகாரிகள் சொல்லுகிற வழிமுறைகளைக் கேட்டுக் கொஞ்சம் கடைப்பிடிச்சினம் எண்டால், நோய் பரவுறதத் தடுக்கலாம். அல்லதுபோனால் பெரும் சிக்கல்களத்தான் இவைகள் எதிர்கொள்ளுவினம்!" எனத் தன் கருத்தை முன்வைத்தது.

இதுவரையில் அசைவில்லாமல் கிடந்த ரொணி கதைக்கத் தொடங்கியது. காரணம், அது நீனாவும் ரெமியும் கூறியதை நன்கு செவிமடுத்திருக்க வேண்டும்! "உங்களுக்குத் தெரியுமோ தெரியேல்ல, தனிமப்படுத்தி வச்ச சிலபேர் தப்பியல்லே ஓடியிருக்கினம்! அப்ப, இப்பிடிப்பட்ட வெருளிகள் என்ன செய்யிறது? அவங்கள் என்ன, வேற வேல இல்லாமலே இவைகளைத் தனிமப்படுத்துகினம்?" என நோய்த் தொற்றாளர்கள் தனிமப்படுத்தலுக்கு முழுமையாக ஒத்துழைக்க வேண்டும் என்பதை அழுத்திக் கூறிநின்றது.

“அதில ஒரு விசயம் கிடக்கு!” எனச் சொல்ல முற்பட்ட றீனா இப்படித் தனிமப்படுத்தல் முகாம்களிலிருந்து தப்பிச் செல்பவர்களின் மனநிலையைக் கூறவிளைந்தது. “சிலபேருக்கு தனிமப்படுத்தல்ல இருக்கும்போதுதான் பிள்ளைகளின்ர பாசம், மனிசியினர் அரும எல்லாம் விளங்குது! ‘ஐயோ, மனிசி பிள்ளைகள விட்டுப்போட்டு இருக்கேலாது!’, ‘வீட்ட விட்டுட்டு வேற இடத்தில வாளேலாது!’ எண்டு தனிமப்படுத்தல் முகாம்களில இருந்து தப்பியல்லே ஓடுகினம்! இப்பிடித் தனிமப்படுத்தல்ல, தனிமயில இருக்கேக்கதான், குடும்பத்தினர் அரும பெருமைகள் எல்லாம் சிலபேருக்குத் தெரியிது! வீட்டுல இருக்கும்போது கீரியும் பாம்பும்போல இருக்கிறது. ஆனால், தனிமப்படுத்தல்ல, தனிமயில இருக்கும்போதுதான் பந்தபாசமெல்லாம் அவைகளுக்கு பொக்கிவழியிறது!” என றீனா குடும்ப வாழ்வின் இன்றைய நிலைமையை தொட்டுக் காட்டியது.

ஒரு நீண்ட பெருமூச்சின் பின், “இருக்கும்போது அன்பை அநுபவிக்கத் தெரியாது, உறவுகளக் கொண்டாடத் தெரியாது, மனுசர மதிக்கத் தெரியாது! இல்லாதபோதுதான் அடுத்தவயினர் அரும பெருமைகள் நினைச்ச ஏங்குறது! உங்கள் பலரின்ர வாழ்க்க, இப்பிடயே ஓடி முடிஞ்சு போகுது!...” எனக் கூறிவிட்டு றீனா என்னை ஒருதடவை அன்பொழுகப் பார்த்தது. நான் மேலும் கீழும் பார்த்தேன்! அது, றெமி றொணியின் அருகிற்சென்று, நீட்டி நிமிர்ந்து மீண்டும் நிம்மதியாய்ப் படுத்துக்கொண்டது.

75.

நடைப் பயிற்சிசிக்காக வெளியே புறப்பட்டேன். றெமியும் றீனாவும் றொணியும் என்னுடன் இணைந்து கொண்டன. சிறிது தூரம் சென்றதும் திடீரென றெமி றீனா றொணி ஆகியவற்றின் குடும்பத்தைச் சார்ந்த ஒன்று தோன்றி றொணியுடன் வாய்த்தர்க்கத்தில் ஈடுபட்டது.

தொடக்கத்தில் ‘லொல்... லொல்... வவ்... வவ்...’ என வாய்த்தர்க்கமாக ஆரம்பித்தது, போகப்போக கைகலப்பில் வளர்ந்து பின் கடிபட்டு உருள்வதில் முடிவுறும்போல் இருந்தது.

அதனால், நீனா தலையிட்டு ‘ம்... ம்...’ என உறுமி உறுமி அவைகளுக்கு இடையே சமசரத்தை ஏற்படுத்த விளைந்தது.

எனினும் றொணியின் கடுமையான கோபத்தை நீனா உணர்ந்துகொண்டு, “அவையள் தெருவில் கிடக்கிறவதானே, சிலவேளைகளில் தெரியாத்தனமா நடப்பினம்! நாமதான் கொஞ்சம் பொறுத்துப் போகவேணும்” என றொணிக்கு அறிவுரை கூறியது. “கிடக்கிறது தெருவில்! அதிலும் ஒரு கௌரவம்!” என வாய்த்தர்க்கத்தில் ஈடுபட்டவர் குறித்து நக்கலாகச் சொன்னது றொணி.

உடனே நீனா, “அப்பிடித் தெருவில் கிடந்தாலும் அதுகள் சுய மரியாதையோடும் தங்களுக்குரிய மானத்தோடும் தான் கிடக்குதுகள் எண்டத நீ மறந்திடாத! அத, நான் சொல்லியில்ல, கருணாகரன் சிவராசா எண்டவர் அழகாகவும் ஆழமாகவும் தன்னுடைய முகப்புத்தகத்தில் எட்டுப்பத்து நாளைக்குமுன் எழுதினத, நீ வாசிக்கேல்லப்போல கிடக்கு!” எனக் கூறிவிட்டு விடயத்திற்கு வந்தது.

“தெருநாய்களுக்கு பெயரேதுமில்லை எஜமானர் களுமில்லை, அதனால், யாருடைய கால்களையும் நக்க வேண்டியதுமில்லை! யாருக்காகவும் குரைக்கவோ வாலை ஆட்டவோ யாருடைய வீட்டிலும் யாருக்காகவும் கிடந்து தூங்கவோ வேண்டியதில்லை. யாருடைய பானைச் சோற்றையும் நம்பியும் அவை இல்லை. வீடின்றி வேறிடம் நோக்கிச் செல்லக் கூடாதென்ற விதிமுறைகள் ஏதுமில்லை. பொழுதோ வேளையோ என்றேதுமில்லை. கழுத்தில் சங்கிலியாபரணமோ கடிவாளமோ அடைகூடோ ஒன்றுமேயில்லை. என்றாலும் அவற்றின் வாழ்க்கை அப்படியொன்றும் கெட்டு விடுவதில்லை. ஊரிலும் நகரிலும் மனிதரைச் சார்ந்திருப்பதைக் காட்டிக் கொள்வதில்லை ஒருபோதும். எதன் பொருட்டாயும் காடேகி வாழ்வதுமில்லை. கூடவும் குலவிச் சேரவும் ஆயிரம் உறவுகளுண்டு, செல்லுமிடமோ திசையெல்லாம் விரிந்து கிடக்கிறது. சொர்க்கமும் சுதந்திரமும் காலடியில் கொட்டிக் கிடக்கிறது. விதிமுறைகளற்ற வாழ்க்கை சிந்திப்பது எத்தனை அழகு!” என எழுத்தாளர் சி. கருணாகரனை மேற்கோள்காட்டிக் குறிப்பிட்டது நீனா.

பின்னர், “தெருவில் கிடக்கிற இவ, தங்கட தனித்து வங்களோட, தன்மானத்தோட இருக்குதுகள்! ஆனால், நாங்கள் எத்தனை வரையறைக்குள்ள வாழவேண்டிக் கிடக்கு!” எனத் தானும் றெமியும் றொணியும் வாழும் வரையறைகளை றீனா கோடிட்டுக் காட்டியது.

இதனைச் செவிமடுத்துக் கொண்டிருந்த றெமி, “ஆனால், நாம எண்டாலும் பறவாயில்ல! இவைகளில் இண்டைக்கு எத்தினைபேர் சலுகைகளைப் பெற நம்மட ஆட்களில் சிலபேர் எலும்புத் துண்டைக் கண்டால் உடம்பையே வாலாக வளைத்து நிற்பதுபோல அடுத்தவரின்ர கால்கள்ள விழுந்து அடிமைகளாக் கிடக்கீனம்! பதவிகள், சலுகையளைப் பெற, சிம்மாசனம் ஏற, பதவி உயர்வுகளை அடைய எண்டு தங்கட தனித்துவங்களக் குழிதோண்டிப் புதைச்சுப்போட்டு, வெறும் தலையாட்டி பொம்மைகளா இருக்கிறத, இண்டைக்கு நாங்கள் வாழற சூழலில் நிறையவே காணக்கூடியதாய்க் கிடக்கு! உதத்தானே, நக்கிற நாய்க்கு செக்கென்ன சிவலிங்கமென்ன எண்டு, எங்கள் வச்சுக்கொண்டு, உங்களுக்கு நீங்களே சொல்லுற நீங்கள்!” என ஒருநாளிலும் இல்லாதவாறு என்னை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டு உரைத்தது.

இவற்றின் கதைகளை செவிமடுத்தவண்ணம் வளர்ப்பு நாய்களுக்கு மத்தியில் மட்டுமல்ல, தெருநாய்களுக்கு மத்தியிலும் வெட்கி நாணித் தலைகுனிந்து வீடுவந்து சேர்ந்தேன்!

76.

கிபீர் தன்பாட்டில் சிரித்துக்கொண்டு வந்தது. இதனை அவதானித்த றெமி, “என்ன சிரிச்சுக்கொண்டு வாறாய்?” என கிபீரைப் பார்த்துக் கேட்டது. “இல்ல, அவன்ர படைப்பைப்பற்றி நினைச்சன்!... சிரிச்சன்!” எனப்பதில் அளித்தது. “படைப்பப்பற்றி அப்பிடி என்னத்த நினைச்சுச் சிரிக்கிறாய்?” எனக் கிபீர் சொல்லவிளையும் விடயத்தைத் தெளிவுபடுத்தக் கேட்டுநின்றது றெமி. கண்களால் என்னைச் சுட்டிக் காட்டிக்கொண்டு அது தொடர்ந்தது:

“எல்லா மனுசருக்கும் ஒரு வாயும் ரண்டு காதுகளும் வச்சப் படைச்சதுக்குக் காரணம் இருக்கு. ஒரு காதால கேக்கிறது காணாது: அதனால், ரண்டு காதுகளாலயும் நன்றாய்க் கேட்டு, ஒரு வாயால் கவனமாக் கதைங்கோ எண்டதுக்காகத்தான்! கவனமா, சரியாக் காதுகொடுத்துக் கேட்டு விளங்கிக் கொள்ளுறதில்தான் எல்லா விடயங்களும் தங்கியிருக்கு எண்டத அவன் அறிஞ்சிருந்ததால்தான், இவை எல்லாருக்கும் ரண்டு காதுகளையும் ஒரு வாயையும் வச்ச உருவாக்கினான் எண்டு நான் நினைக்கிறன். அதாவது, ரண்டு காதுகளால் நிறையக் கேக்கவேணும், ஒரு வாயால் கொஞ்சமாக் கதைக்கவேணும் எண்டதுதான் அவரின்ர திட்டம்! ஆனால், இவைகள் ரண்டு காதுகளாலயும் நன்றாகக் கேக்கிறதக் காட்டிலும், ஒரு வாயால கனக்கக் கதைக்கிறதுதான் கூட. மற்றது, தங்கட வாய வச்சக்கொண்டு சம்மா இருக்கவேண்டிய நேரத்தில சம்மாவும் இருக்க மாட்டினம். எதையாவதும் சொல்லி அடிக்கடி பிரலயத்த உண்டுபண்ணுறதுதான் இவைகளின்ர பிரதான வேல. இதனால், இவைகள் உண்டாக்கின சண்டைகளாலயும் சண்டித்தனங்களாலயும் இண்டைக்கு எத்தின ஆயிரம்பேர் செத்துப்போட்டுதுகள்!” என விரிவாக விளம்பியது கிபீர்.

கிபீரின் கருத்தினைக் கவனமாகச் செவிமடுத்துக் கொண்டிருந்த றொணி, “தப்பித்தவறி இவைக்கு, ஒரு வாய்க்குப் பதிலா ரண்டு காதுகள் வச்ச உருவாக்கியிருந்தால் நிலமை எப்பிடி இருந்திருக்கும்?” என நியாயமான ஒரு கேள்வியை தன் கற்பனையிலிருந்து எழுப்பியது.

“கதைக்கவேண்டிய இடத்தில மௌனமா இருக்கிறதும், மௌனமா இருக்கவேண்டிய நேரங்களில கதைச்சுச் தொலைக்கிறதும் இவைகளின்ர இன்னுமொரு சாதன. இதனால், இவ ஒவ்வொருவரும் படுகிற துன்பம் கொஞ்ச நெஞ்சமில்ல!” என றொணியின் கேள்விக்கு பதில் கொடுத்தது கிபீர்.

“சிலபேர்வழிகள்ப் பாத்து, ‘இவளுக்குச் சரியான வாய்!’ எண்டும், ‘இவளுக்கு வாய் கொஞ்சம் நீளம்!’ எண்டும், ‘இவனுக்கு வாய்க்கொழுப்பு!’ எண்டும், ‘இவனுக்கு ஓட்ட வாய்!’ எண்டும் சொல்லுறதப் பலதடவைகள் கேட்டிருக்கிறன்.

உந்த 'எக்ஸ்பிரசன்'கள் எல்லாம், இவைகள் தங்கட வாய்களச் சரியாப் பயன்படுத்துகினம் இல்ல எண்டத துல்லியமாத் துலங்கச் செய்யிறவையாத்தான் பாக்கவேண்டிக் கிடக்கு. ஆகவேதான், இவ, தங்கட வாய்கள கவனமாப் பாவிக்க - பயன்படுத்தப் பழகிக்கொள்ள வேணும்! அல்லாட்டால், இவைகளினர் பல்லுகள்தான் பாவம்! ஏனெண்டால், வாய்க்கு வந்தமாதிரி கதைச்சிற்றுப்போக, சும்மா இருக்கிற பல்லுகள்தான் உடபடவேண்டி வரும்! அதனால்தான், 'பல்லுடச்சக் கையில தருவன்!' எண்டு அப்பாவிப் பல்லுகள் அவ்வப்போது பேச்சு வாங்கிறவ!" என றெமி வாய்க்கொழுப்பால் ஏற்படும் வலிகளை தன் அநுபவத்திலிருந்து எடுத்தியம்பியது.

“நாய் வாய்வச்ச மாதிரி எண்டு எங்களப்பாத்துச் சொல்லுவியன்! அது உங்களுக்கும் நல்லாப் பொருந்தும்! எல்லாத்தப்பற்றியும் கதைப்பினம், கதையளப்பினம்! ஆனால், ஒண்டையும் உருப்படியாச் செய்து முடிக்காயினம், செய்யவும் விடாயினம்! ஒரு விசயத்த எடுத்தால், அதப்பற்றி கதகத எண்டு கதச்சு, அதுக்குக் கைகால் முக்குநாக்கு எல்லாம் வச்சு, கதவழிப்பட்டு, அதன்பிறகு அது கைகலப்பா மாறி, தீராச் சண்டையில் வந்து சாவிலயும் முடியும்!” எனத் தன் அவதானிப்பை பகர்ந்தது றீனா.

“அதுமட்டுமில்லாமல் எதையும் கேட்டுக் கிரகிக்கிறதுக்கு முன்னமே, 'அப்பிடித்தான் நடந்தது!', 'இப்பிடித்தான் இருந்திருக்கும்!', 'அவன் செய்திருப்பான்!', 'உவள் செய்யக்கூடியவள்!' எண்டெல்லாம் முச்சார்பு எண்ணத்தோட செயற்படுறவ, இப்ப, இருக்கிற ஒரு வாயையும் மாஸ்க் போட்டு மூடிக்கட்டிக்கொண்டு திரியவேண்டிய நிலமைக்குத் தள்ளப்பட்டிருக்கினம். வாயத்திறந்து சரளமாப் பேசுறதுக்கு சந்தர்ப்பம் இல்லாமல் போனதோட மட்டுமில்லாமல், வாயமூடி முகக்கவசம் அணியாட்டால் சட்டம் பாஞ்சு சரீரப் பிணையில் கொண்டுபோய் விட்டிருக்குது இவைகள்!” என்றுசுறி என்னை ஒரு பார்வை பார்த்தது கிபீர்.

இவைகள் எல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்து என் பல்லை உடைத்துக் கையில் தந்ததுபோல் இருந்தது எனக்கு! அன்றைய நாள் முழுவதும் நான் வாயே திறக்கவில்லை!

77.

“என்ன கொஞ்ச நாளா வாயே திறக்கிறியள் இல்ல! என்ன சங்கதி? ரண்டாம், மூண்டாம் கட்டமாப் பரவிற கொரோனா நோய்த்தொற்று நியூசுகளக் கேட்டுப் பயந்து போட்டிகளோ?” என ரெமி என்னிடம் நேரடியாகவே கேட்டது. நான், “அப்பிடி ஒண்டுமில்ல...” என்று கூற, “சும்மா கதைவிடாமல், கதையுங்கோவன்!” எனக் கூறியது. நான் மீண்டும், “நீங்கள்தான் விசயங்கள் நல்லா அலசி, ஆராஞ்சு ஆதாரங்களோட கதைக்கேக்க, நான் அதுக்குள்ள வந்து, இடக்குமுடக்கா ஏதாவது ஒண்டச் சொல்லி வில்லங்கத்த ஏன் விலைக்கு வாங்குவான் எண்டு அமைதியா இருந்திட்டன்!” எனக் கூறினேன்.

அதற்கு, “அதுசரி, கிபீர் கடைசியாப் பகிர்ந்துகொண்ட கருத்துப் பகிர்ப்பற்றி என்ன நினைக்கிறியள்?” என மிகவும் பணிவாக என்னிடம் கேட்டது. “கிபீர், உள்ளதை உள்ளபடி சொன்னது. அதில... ஒளிச்சு மறைக்க ஒண்டுமில்ல?” என உண்மையை ஒப்புக்கொண்டேன்.

நான் கூறியதை அமைதியாகக் கேட்டுவிட்டு, “உங்களில கொஞ்சப்பேர், கெட்ட பழக்கம் ஒண்டக் கனநாளாப் பழகீற்றினம்! வாய் காட்டுறவயும், வாய்க்கு வாய் காட்டுறவயும், வாய்க்கு வந்தபடி பேசிறவயும் இருக்கினம்!” என ரெமி கொஞ்சம் கடுந்தொனியில் கூறியது. “கனக்கச் சொல்லறியள் வாய் காட்டுறதுக்கும், வாய்க்குவாய் காட்டுறதுக்கும், வாய்க்கு வந்தபடி பேசறதுக்கும் என்ன வித்தியாசம்?” எனக் கேட்டுவிட்டேன்.

அடுத்த கணமே ரெமி, “கேப்பியள் கேப்பியள்... பேசேக்க ஒண்டையும் - ஒருத்தரையும் பாக்கமாட்டியள்! கண்டபடி பேசின பிறகுதான், நிண்டு தலையச் சொறிவியள்!... வாய்காட்டுறதெண்டால், ஆரும் ஏதும் கருத்துச் சொன்னால் அவர் சொன்னதப்பற்றி ஒரு சிந்தனையும் இல்லாமல் வளவள எண்டு ஏதாவது சொல்லித் துலைக்கிறதத்தான் வாய்காட்டுறதெண்டு சொல்லுவினம். வாய்க்குவாய் காட்டுறதெண்டால், வாதப்பிரதி வாதங்களுக்கு அப்பால் விதண்டாவாதம் சொல்லி கதய வீணா வளக்கிறது. வாய்க்கு

வந்தபடி பேசுறதெண்டால், எந்த அகராதியிலும் காணேலாத வார்த்தைகளை செம்மொழியான தமிழ்மொழியோட சேத்துவச்சு விழாசித் தள்ளுறதக் குறிக்கும்.” என்று மிகவும் நிதானமாக விளக்கியது.

றெமி கூறியதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த றீனா, “கண்டபாட்டில் தன்ர மனிசிய, வாய்க்கு வந்தபடி பேசிற புருசனுக்கு, அண்மையில் நடந்த சம்பவத்த நீங்கள் அறிஞ்ச நீங்களோ தெரியாது, எதுக்கும் சொல்லிவைக்கிறன், ஆருக்காவது உதவியா இருக்கும்! இப்பிடித்தான், புருசன்காரன், மனிசி சமைக்கிற சமையல்ல, ருசியில்லையெண்டு நெடுகப் பேசித் திட்டி வந்திருக்கிறார். தன்ர மனுசனுக்கு, நீண்ட நாளா நல்ல பாடம் படிப்பிக்கவேணும் எண்டிருந்தவ, தன்ர மனுசனுக்கு சாப்பாட்டில் உள்ள ருசியை உணரமுடியாமல் இருக்குதாம் எண்டு, கொரோனா வைரஸ் பரவல கட்டுப்படுத்தும் விசேட சுகாதாரப் பிரிவுக்கு அறிவிச்சிருக்கிறா. அடுத்ததா என்ன நடந்திருக்குமெண்டு சொல்லவா வேணும்!... அவங்கள் வந்து, அவர அள்ளிப் போட்டுக்கொண்டு போய், பதின்னாலு நாட்கள் தனிமப்படுத்தி வச்சிருந்திருக்கிறாங்கள்! காரணம், கொரோனா வைரஸ் தொற்றுள்ளவங்களுக்கு ருசிய உணரமுடியாதிருக்கிறது ஒரு அறிகுறியாம் எண்ட விசயம் அவருக்கு தெரியாமல் போட்டுது! இதனால் அவர், எத்தகைய துன்பத்துக்கு ஆளானார் எண்டதப் பாத்தியளே!” என புன்முறுவலுடன் தெரிவித்தது.

றீனா கூறிய சம்பவத்தைக் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த றெமியும் றொணியும் ‘ஊ... ஊ...’ என ஒலியெழுப்பி மகிழ்ந்தன. றெமி, “இனி இவர் மட்டுமில்ல இத வாசிக்கிறவயும், தங்கட மனுசிமார் சமைக்கிற சாப்பாட்டில் ருசி இல்லாட்டால், பசி கிடந்தாலும் கிடப்பினமே தவிர, ருசியில்லையெண்டு சொல்லுறதக் கொரோனா முடியும்வர கனவிலகூடக் காணமாட்டினம்!” எனச் சொல்லிச் சிரித்தது. அதனோடு சேர்ந்து நானும் றீனாவும் றொணியும் சிரித்து ருசித்து ரசித்து மகிழ்ந்தோம்.

78.

சில மரங்களை நடுவதற்கு ஆயத்தமானபோது வீட்டு முற்றத்தில் கிடந்த ரெமியும் என்னுடன் இணைந்து கொள்ளத் தயாரானது. அப்போது என் அலைபேசி ஒலித்தது. அழைப்பது, என் நண்பர் ஒருவர் என்பதை அறிந்து கொண்டேன். அவனுடனான உரையாடலில் சில விடயங்கள் குறித்துத் தெளிவாக என்னுடைய கருத்துக்களைத் தெரிவித்தேன். ஆனால், அவனோ தன்னுடைய கருத்தைத்தான் நான் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென பிடிவாதமாய் நின்றான். உரையாடல் நிறைவுக்கு வந்த விதத்தை வைத்து ரெமியும் அதனை உணர்ந்திருக்க வேண்டும்.

“சிலபேர் எப்ப பாத்தாலும் தாங்கள் சொல்லுற கருத்துக்கள்தான் சரியெண்டு ஒத்தக் காலில நிக்கிறதோட, விதண்டாவாதம் பிடிச்சுக்கொண்டு, சிலவேளைகளள்ள விசர்க் கதைகளும் கதைப்பினம்! அப்பிடி இல்லையெண்டு நாம சொல்லுறத ஒருமாதிரிப் ‘புறவு’பண்ணிட்டம் எண்டால், அவ குழம்பிப் போடுவினம். இப்பிட்யான சுபாவம் உள்ளவ எப்பிட்யான ஆட்களா இருப்பினம் எண்டத அவைகளே ஒருக்கால் நல்லா யோசிச்சுப் பாக்கவேணும்!” எனத் தன் கருத்தினை ரெமி எடுத்துரைத்தது.

ரெமியின் பகிர்வைத் தன் வீட்டு வேலி ஓரமாய் நின்று கவனமாய்க் கேட்டுக்கொண்டு நின்ற நீனா, “ஒரு விசயத்த எடுத்தால் பல அபிப்பிராயங்கள் வரும். அவைகளைப் பேசிக் கதைச்ச ஆராஞ்சு முடிவுகளுக்கு வரவேணும். அதவிட்டுப்போட்டு, காச்சாமுச்சா காச்சாமுச்சா எண்டு எல்லாருஞ் சேந்து, ஏன் ஒரே நேரத்தில கத்துற நீங்கள்?” என என்னை விழித்துக் கேட்டது.

அது விழித்துக் கூறியபோதுதான் நான் இவ்விடயம்பற்றி விழித்துக்கொண்டேன்! அது தொடர்ந்தது: “அப்பிடி, எல்லாரும் ஒரே நேரத்தில கத்தினால் ஆர் கேப்பினம்! அப்ப என்ன செய்யவேணும்? ஒவ்வொருத்தராக் கதைக்கவேணும். ஓராள் கதைக்கேக்க, மற்றாக்கள் கவனமாக் காதுகொடுத்துக் கேக்கவேணும்...” எனச் சொல்லிக்கொண்டிருக்க ரொணி இடைநடுவில் தலையிட்டு, “காதுகொடுத்துக் கேக்காமல் வேற என்னத்தால கேக்கிறதாம்?” என நீனாவைச் சீண்டியது.

“உனக்கு இதின்ர பொருள் இப்ப விளங்காது! இவ, விளங்கிறமாதிரிக் கேட்பினம், ஆனால், புறக்குடத்தில வார்த்த நீர்போல ஒண்டும் உள்ளுக்குள்ள இறங்காது. அதுக்குக் காரணம், ஒழுங்காக் காதுகொடுத்துக் கேக்கிறதில்ல! அதனால்தான், காதுகொடுத்துக் கேக்கவேணும் என்று சொன்னான். மற்றது, நீங்கள் கதைக்க வெளிக்கிட்டால் பெரிய சத்தம் போட்டுத்தான் கதைப்பியள்! ஏன், உங்களில கனபேருக்குக் காது செவிடே!? உச்ச ஸ்தாயில நிண்டு ஓங்கி ஒலிப்பியள். காட்டுக் கூச்சல் போடுறதால் - கத்துறதால் உங்கட கதைகள் எடுபடும் என்று நீங்கள் இந்தக் காலத்திலயும் நினைச்சுக் கொண்டிருந்தால் உங்களப் பரிதாபமாத்தான் வளரும் சந்ததி பாக்கும். அத்தோட, இவைகள் எல்லாரும் ‘க(h)ய் பிறசர்’ல பிறந்தவ எண்டும் அதுகள் முடிவுகட்டிப் போடுங்கள். ஆகவே, நீங்கள், உந்த விசயத்தில் சிரத்தை எடுக்கிறது மிக அவசியம்” என மிகத் தெளிவான குரலில் நீனா ஒலித்தது.

“தங்கட கருத்துத்தான் சரி என்று அடம்பிடிக்கிறது, ஏதாவது சொல்ல வரேக்க மூலந்தள்ளச் சத்தம்போட்டுக் கத்துறது, இவைகளோட அடுத்தவரப் பற்றிக் கதகட்டுறதிலயும் இவ நம்பர் வண்! கடவுள் ஒண்டுமில்லாமையில் இருந்துதான் உலகத்தப் படைச்சார் என்று அறிஞ்ரிருக்கிறம். அதுபோல, இவையும் ஒண்டுமில்லாமலே கதைகள் உருவாக்கி, உலாவர விடுகிறதில மகா விற்பன்னர்! உப்பிடிச் கதைகளக் கட்டிவிட்டு எத்தின பேரின்ர வாழ்க்கையக் கெடுக்கிறம் என்று ஒரு சொட்டு மனக்கிலேசமும் இல்லாமல் அதச் செய்வினம். எப்ப இவ, இதுகள் ‘சீரியஸ்’சாச் சிந்தனைக்கு எடுப்பினமோ, அப்பதான் இவ, சீர்பெற்று சிறப்போடு வாழ்வாங்கு வாழ்வினம்.” என நெற்றிக்கண் திறப்பினும் குற்றம் குற்றமே என்பதுபோல றொணி கூறிநின்றது.

“கதகட்டுறதப் பற்றி றொணி சொல்லேக்கதான் இன்னும் ரண்டு விசயங்கள் எனக்கு ஞாபகம் வந்தது. ஒண்டு, கத எழுதுறது, மற்றது கத விட்டுக் கத எடுக்கிறது! கத எழுதுறதப்பற்றிச் சொல்லத் தேவையில்ல, ஏனெண்டால், இவைகள் புனைகத, தொடர்கத, சிறுகத, குட்டிக்கத என்று சோக்கான கதைகள் எழுதி நிறைய விருதுகள் எல்லாம் எடுப்பினம்!... அடுத்தது, எப்பிடி

இவ, கத எழுதுறதில் விற்பன்னரோ அதுபோல கதவிட்டுக் கத எடுக்கிறதிலயும் கெட்டிக்காரர்!” என நீனா சொல்ல றொணி குறுக்கிட்டு, “அதென்ன, கதவிட்டுக் கத எடுக்கிறது!?” என வினாத் தொடுத்தது.

நீனா, “ஏறக்குறைய உது எப்பிடி எண்டால் குளங்களில தூண்டில் போடேக்க நாக்கிளிப்பூச்சிய இரையாப் போட்டு மீன் பிடிக்கிறதாமாதிரி எண்டு சொல்லலாம். அல்லது றால் போட்டுச் சுறாப் பிடிக்கிறமாதிரி எண்டு சொல்லுவினம், கிட்டத்தட்ட அது மாதிரித்தான்! தாங்கள் அறிய விரும்பிற மற்றவையினர் குடும்பக் கதைகள நேரடியாக் கேட்காயினம், ஆனால், தாங்கள் அறிய விரும்பிற கதையோட சம்மந்தப்பட்ட சிலபேரையோ, சில ஊகங்களையோ மறைமுகமாச் சொல்லி அடுத்தவரினர் தனிப்பட்ட விசயங்கள் அறிஞ்சு கொள்ளுறது. உதத்தான் கதவிட்டுக் கத எடுக்கிறது எண்டோ அல்லது கதபோட்டுக் கத எடுக்கிறது எண்டோ சொல்லுறவ!” என மிகச் சுவாரஸ்சியமாகப் பகிர்ந்து நின்றது.

“ம்... கத கட்டுறது, கத எழுதுறது, கதபோட்டுக் கத எடுக்கிறது எண்டு ஒவ்வொண்டிலயும் எத்தின நுட்பங்கள் வச்சிருக்கினம்!...” என ஆச்சரியத்தோடு றெமி என்னைப் பார்த்தது.

குற்ற உணர்வு என் உள்ளத்தை நெருட, தலை கவிழ்ந்து நிலத்தைப் பார்த்தபடி நின்றேன். அருகாமையில் வந்த றெமி என்மீது பாய்ந்து என் கால்களையும் கைகளையும் நக்கி என்னை குளிரச் செய்தது.

79.

அயல்வீட்டு நண்பர் ஒருவர் பெரிய சத்தம் போட்டுக் கொண்டு வந்தார். ஒரு நாளிலாவது அவர் இப்படிப் பொறுமையிழந்து நடந்துகொண்டதில்லை. அதனால், அவர் நடந்துகொண்ட விதம், எங்கள் வீதியில் வாழ்ந்துவரும் குடும்பங்களுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. என்ன காரணத் துக்காக இவ்வாறு நடந்துகொள்கிறார் என்பதை அறிய வீட்டுக்குள் இருந்து எல்லாரும் வெளியே எட்டிப் பார்த்தபடி நின்றார்கள். நான் ‘கேற்’ரைத் திறந்து வெளியே போனேன்.

என்னைக் கண்டதும், “இவங்களுக்கு மனச்சாட்சி இருக்கோ என்று தெரியாமத்தான் கேக்கிறன்!” என முளங்கியபடி வந்தார். நான் “ஏ...னேன்?” எனக் கேட்பதற்கு முன்பாகவே அவர் கொஞ்சம் பெருத்த குரலில் தொடர்ந்தார்: “வாழ்ப்பழம் வாங்கக் கடைக்குப் போனன். ஒரு கிலோ இதர, ஒரு கடையில் எண்பது ரூபா, மற்றக் கடையில் நூற்றிநாப்பது ரூபா! ஏங்கிப் போனன்! உந்த ரண்டு கடைக்கும் இடையில் ஒரு கிலோமீற்றர் தூரம்கூட இல்ல. அப்பிடயிருக்க, அதேனடாப்பா, ஒரே பழத்துக்கு விலையில் இவ்வளவு வித்தியாசம் என்று கேக்க, நூற்றி நாப்பதுக்கு விக்கிறவன், மருந்து அடிக்காத பழமாம் எண்டான். இவனுக்களோட என்னத்தக் கதைக்கிறதெண்டு, ‘மருந்தடிக்காத பழத்த வச்ச நீயே தின்னு’ என்று சொல்லிப்போட்டுத் திரும்பீற்றன்!” என்றார்.

“நாங்கள் கவனமா விலைய விசாரிச்ச வாங்காட்டால், நம்மட தலையிலதான் மிளகாய் அரைப்பாங்கள்!” என்று வந்த கோபத்திலும் அவருக்கு ஆறுதல் சொல்லிவிட்டு ‘கேற்’ரைப் பூட்டிவிட்டு வீட்டு முற்றத்துக்கு வந்தேன். ஏற்கனவே கால்களை நன்றாக விரித்து நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்திருந்த றெமியும் றீனாவும் முறிவெடுத்துவிட்டு ஒரு முடிவோடு இருப்பது தெரிந்தது! வீதியில் நடந்த உரையாடலை இவை கவனமாகச் செவிமடுத்திருக்க வேண்டும்!

அதனால் றெமி, “மருந்தடிக்காத பழத்துக்குத்தான் விலை குறைவா இருக்கவேணும்!... ஏன் தெரியுமே? மருந்தடிச்ச விக்கிறவனுக்கு மருந்து மேலதிக செலவல்லே?” என நக்கலாகச் சொல்லிவிட்டு, “வியாபாரம் எண்டால் பொருள உற்பத்தி செய்தவனிட்ட இருந்து மிகக் குறைஞ்ச விலையில் வாங்கி, வாடிக்கையாளனுக்கு எந்தளவுக்கு விலவச்சக் குடுக்கேலுமோ அந்தளவுக்கு குடுக்கிறததான் வியாபாரம் என்று கனபேர் நினைச்சுச் செய்யினம். வியாபாரத்தில் கொள்ளலாபம் அடிக்கிறது குற்றமில்ல என்று நினைச்சு வியாபாரத்தில் ஈடுபடுகினம்! இப்பிடி வியாபாரம் செய்யிறது ஏமாத்துவேல, பெரும் மோசடி!” என மிகக் கடுமையான வார்த்தைகளில் இன்றைய வர்த்தக மனநிலையை ‘லைவா’கப் படம்பிடித்துக் காட்டியது.

றெமியின் கருத்தினை கேட்டுக்கொண்டிருந்த றீனா, “வண. ரி. எஸ். யோசவா, சாமி - தமிழர் அறம் எண்ட தனர புத்தகத்தில் ஊறுகாய் எண்ட ஒரு கதை எழுதியிருக்கிறார். வர்த்தகத்தில் ஈடுபடுகிறவ கட்டாயமா அந்தக் கதையப் படிக்கவேணும்! அந்தக் கதையில் வாற தர்மரத்தினம் எண்ட பாத்திரம், ‘வியாபாரம் என்றாலே நுட்பம், சிக்கனம், தந்திரம், உருட்டு, பிரட்டு, ஏமாற்று என்று பல வகைகளில் பேசுவார்கள். ஆனால், வியாபாரம் என்றால் மனிதாபிமானம் என்பதை என் வாழ்க்கையில் நான் நிரூபித்தேன். உழைத்து வியர்வை சிந்தி வாழும் இரு சமூகங்களை மனிதாபிமானத்தோடு இணைக்கும் பாலம்தான் வியாபாரம். இந்த உலகில் உற்பத்தியாளர்கள், மற்றும் நுகர்வோர் என்ற இரண்டு சமூகங்கள் இருக்கின்றன. அந்த இரண்டு சமூகங்களிலுமே முதலாளிகளும் பணக்காரர்களும் இருக்கிறார்கள். ஆனால், அதிகமானோர் ஏழை விவசாயிகளும் ஏழைத் தொழிலாளரும் என்பது உண்மை. அப்படிப்பட்டவர்களுக்குத் துரோகம் செய்யாத அல்லது செய்யக்கூடாத ஒரு தொழில் எதுவென்றால் அது வியாபாரம்... வாங்கும் போதும், விற்கும் போதும், நேர்மையுடனும் உண்மையுடனும் இருந்தால் நாம் முன்னேற முடியாது என்று முன்னேறுவதற்காய் நேர்மையற்றவர்களாய் வாழ்ந்துவிட்டுப் போகும் இந்த உலகத்தில், வாங்கியவர்களுக்கும் விற்கிறவர்களுக்கும் நான் உண்மையாயிருந்தேன்.

...நான் ஒரு வியாபாரியாக இந்த சமூகத்துக்கு நன்மை செய்ய யோசித்தேன், செய்ய யோசித்தது இரண்டுதான். உற்பத்தி செய்யும் விவசாயியை ஏமாற்ற மாட்டேன், அவனை நட்ப்புடனான மாட்டேன். வாங்கின்ற நுகர்வோரை ஏமாற்ற மாட்டேன். இந்த இரண்டும்தான், இன்றுவரை என் தாரக மந்திரம்...” என்று வியாபாரத்த எப்பிடியான மனிதாபிமானத்தோட சமூக முன்னேற்றத்துக்காகச் செய்யலாம் எண்டத வடிவாவும் ஆழமாவும் சொல்லியிருக்கிறார்” என்று மனனம் செய்துவைத்ததைக் கூறிமுடித்ததுபோல சொல்லி முடித்தது.

“எல்லாத்திலயும் கொள்ளைலாபம் அடைய வேணும் என்று சிந்திக்கிற இண்டைய வியாபார உலகத்தில், மேல

சொன்ன சம்பவத்தில வாற தர்மரத்தினம் மாதிரி நல்ல யாவாரிமார், பல கஸ்ரங்கள், தங்களின்ர பிரயாசைகள் மூலம் தாங்களும் முன்னேறி சமூகத்தையும் வாழவைக்கிதுகள் எண்டத எண்ணுகிறபோது இவைகளில மனிதாபிமானம் உள்ளதுகளும் இருக்குதுகள் எண்ட நம்பிக்கை பிறக்குது” என ரெமி முடிவாகக் கூறி நின்றது.

நான் சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு செல்ல நீனா, “எங்க வாழப்பழம் வாங்கவே!” எனக் கேட்டுவிட்டு, “பாத்து விசாரிச்ச விலையக் கேட்டு வாங்குங்கோ! அல்லது குலைக்குப் போடுற விலையச் சீப்புக்குப் போடுவாங்கள்!” என என்னை ‘அலேட்’ பண்ணியது. இனிமேல் விலையை விசாரிக்காமல் வாங்குவ தில்லை என்ற எண்ணத்துடன் கடையைநோக்கி விரைந்தேன்.

80.

“நானும் பாக்கிறன், ரண்டு மூண்டு நாளா சரியான யோசனையோட வந்துபோறாய்! என்ன விசயம்? ஒண்டுமா விளங்கேல்ல!” என மிக அக்கறையோடு கிபீரிடம் நீனா கேட்டது.

“இல்ல, எங்களுக்கும் இவைகளுக்கும் இடையில் நிறையத் தொடர்புகள் கிடக்குது எண்டத கண்டுபிடிச்சிருக்கிறன்!...” எனக் கிபீர் கடைக்கண்ணால் என்னைச் சுட்டிக்காட்டிக் கூறிநின்றது.

“என்னபுதுக்கதகதைக்கிறாய்!...ஓம்ஓம், நீசொல்லேக்க சும்மா ஒண்டையும் சொல்லமாட்டாய்! காரணத்தோடதான் கதைப்பாய்! விசயத்த விளக்கமாச் சொல்லன்!” என ரெமி கிபீரின் கருத்துக் குறித்து விளக்கம் கேட்டது.

“நம்மட குணாதிசயங்களும் இவைகளின்ர குணாதிசயங் களும் நல்லா பொருந்திப்போறத நீங்கள் அவதானிச்சிங்களோ தெரியேல்ல, நான் இந்த நாட்களில நிறைய அவதானிக்கிறன்! மற்றது, இவைகளின்ர கதைகளிலயும், எங்களோட தங்கள இணைச்சச் சொல்லுற இலக்கிய நயங்களையும் வச்சக் கொண்டு, நான் சொல்லவாற விசயத்த உறுதிப்படுத்திப் போடுவன்! அடுத்தது, இன்னுமொரு முக்கிய விசயம் என்னண்டால், இவையோட எங்களச் சேத்துவச்சக் கதைக்கிறத

விசயங்கள், வேற எந்தப் பிராணியோடையும் ஒப்பிடமுடியாத அளவுக்கு நிறைஞ்சுபோய்க் கிடக்குது! ஆனால், இத, ஏற்றுக்கொள்வினமோ ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டினமோ எண்டது அவைகளைப் பொறுத்தது!” என ஆதாரங்களை கைநிறைய வைத்துக்கொண்டு கதைப்பதுபோல கூறிநின்றது கிபீர்.

இதனைக் கேட்டுக் கொண்டு கிடந்த றீனா, “அவை ஏற்றுக்கொண்டாலென்ன ஏற்றுக்கொள்ளாட்டால் என்ன, உண்மைகளைச் சொல்லத் தானே வேணும்!” என கிபீரின் கருத்திற்கு உரமுட்டியது.

ஓர் அழுத்தமான செருமல் ஒன்றைச் செருமிவிட்டு விடயத்துக்கு வந்தது கிபீர். எங்கட நடத்தைக் கோலங்கள் வச்சுக்கொண்டு இவைகள் தங்கட நடத்தைகள் விமர்சிக்கிறத அவதானிச்சிருப்பியள்.

...அவற்றை வரிசைப்படுத்திறன், வடிவாக் கேட்டுப் போட்டு பிறகு ‘(f)பீட்பக்’ சொல்லுங்கோ: ‘நாயை நடுக்கடலில் விட்டாலும் நக்குந் தண்ணிதான்’, ‘நக்கிற நாய்குச் செக்கென்ன சிவலிங்கம் என்ன’, ‘நாய்க்கு வேலையும் இல்ல இருக்க நேரமும் இல்ல’, ‘நாய் வாலை நிமிர்த்த முடியாது’, ‘நாய்க்கேன் போர்த் தேங்காய்’, ‘நாய் கெட்ட கேட்டுக்கு மாமரத்து நிழல் அது கெட்ட கேட்டுக்குப் புளியிட்ட கறி’, ‘நாய் கெட்ட கேட்டுக்கு தேங்காய்ப் பாலும் சோறுமா?’, ‘நாய் கொண்டுபோன பானையை ஆர் கொண்டுபோனால் என்ன?’, ‘நாய் நக்கிச் சமுத்திரம் குறையுமா?’, ‘நாய் குரைத்து நகரம் விடியுமா?’, ‘நாய் வாய்ப்பட்ட தேன் நல்லது ஆகுமா?’, ‘நாய் வாலை நம்பி ஆற்றில் இறங்கலாமா?’, ‘நாயும் தன் நிலத்துக்கு ராஜா’, ‘நாய் குலைத்து நத்தம் பாழ் ஆகுமா?’, ‘நாய்க்கு மூத்தாள் தாய்க்கும் ஈயாள்’, ‘நாயும் சரி நாவியும் சரி உனக்கு’, ‘நாயேன் சொல் அம்பலத்துக்கு ஏறுமோ?’, ‘நாயைக் கொஞ்சினால் வாயை நக்கும்’, ‘நாய்க்கு இரும்புக் கடையில் அலுவல் என்ன?’, ‘நாய் படாப்பாடு’, ‘திறந்த வீட்டிற்குள் புகும் நாய்போல்’, ‘நாய் சந்தைக்குப் போனதுமாதிரி’, ‘வளர்த்த நாய் முகத்தைப் பார்க்கிறதுமாதிரி’, ‘குட்டிபோட்ட நாய்மாதிரி’, ‘குட்டி நாய்கும் குழந்தைப் பிள்ளைக்கும் இடம்கொடுக்கக் கூடாது’, ‘வைக்கல் பட்டறை நாய்மாதிரி’, ‘சுடுதண்ணீர் குடித்த நாய்மாதிரி’, ‘நாய்

வாய்வைத்த மாதிரி’, ‘அணிலை ஏறவிட்ட நாய்மாதிரி’, ‘நிலாவப் பார்த்து நாய் குரைத்தது மாதிரி’ எண்டு இன்னும் ஏராளமாக் கிடக்கு!” என மடைதிறந்த வெள்ளம்போல கிபீர் கூறிமுடித்தது.

“பார்ரா, ஒண்டும் தெரியாதவன் போல இருக்கிறாய்! ஆனால், உனக்குள்ள இத்தன விசயங்கள வச்சுக்கொண்டு திரிஞ்சிருக்கிறாய் என!” எனக் கிபீரின் அவதானிப்புக்கு பாராட்டுப் பத்திரம் வழங்கியது றெமி.

“நீ சொல்லுறத வச்சுப் பாக்கேக்க, நமக்கும் இவைக்கும் நிறையத் தொடர்புகள் இருக்குது எண்டு சொல்லுறதப் பாக்க, இவ நம்மட உறவுக்காரரா, ஆகக் குறைஞ்சது, தூரத்துச் சொந்தக்காரரா இருக்கவேணும் எண்டுதான் என்ர மனஞ் சொல்லுது!” என கிபீரின் கண்டுபிடிப்பை முழுமையாக ஆதரிப்பது போன்ற ஒரு கருத்தை முன்மொழிந்தது றொணி.

“கிபீர் சொல்லுறத வச்சுக்கொண்டு, கொஞ்சம் நல்லா, ஆழமா, நிதானமா, இருந்து யோசிச்சமெண்டால் நாங்களும் இவைகளும் நடத்தையில ஏறக்குறைய ஒண்டுதான்!

...அத்தோட, நம்மளளோட இவைகள் தங்களச் சேத்துக் கதைக்கிற கதைகள் வச்சே நாங்களும் இவைகளும் ஒண்டுதான் எண்டு ஒரு ‘பீஎச்டி தீசீஸ்’ சச்செய்து, இந்த உண்மைய உலகறியச் செய்யிறதோட, ஒரு பட்டமும் வாங்கீடலாம்போல கிடக்கு!” என றீனா அன்றைய ஆழமான பகிரவுக்கு முற்றுப்புள்ளி இட்டது.

அனைத்தையும் செவிமடுத்தபடி, நான் மரம்போல் விறைத்துப்போய் நின்றேன்!

படித்தவர்களின் பார்வையில்...

கவிஞர் வ.வடிவழகையன், காரைநகர்

‘கொரோனா ஊரடங்கு: நானும் என்னார் நாய்களும்’ என்ற தொடரை முகநூலில் வாசிக்கக் கிடைத்தது. இதனை முகநூலில் வாசித்ததுமே புத்தகமாக கொண்டு வாருங்கள் என்றும் கேட்டுக் கொண்டேன். குறித்த காலப்பகுதியில் ஏற்படும் சமூக நடைமுறைகளை, கடந்தகால படைப்புக்கள் நிலாவோடும் தென்றலோடும் மனத்தோடும் உரையாடி வெளிப்படுத்தியதைக் காண்கிறோம். ஆனால் இதனைப் படைத்த வண. செ. அன்புராசா அவர்கள் சற்று வித்தியாசமாகத் தான் வளர்க்கும் நாய்களோடும் அவை தம்முள்ளே உரையாடுவது போலவும் படைத்திருப்பது, நாய்களை சமூக அக்கறையுடைய பாத்திரங்களாக காட்டிய கற்பனையும், நடைமுறை வாழ்வில் நிகழும் சம்பவங்களோடு அவற்றைப் பொருத்தி, யாதார்த்தத்தை அலசியிருக்கும் பாங்கும் சிறப்பானது. கொரோனா காலத்தின் நடைமுறை வாழ்வினை இனிவரும் இளையவர்களுக்கு விளங்க வைக்கும் கண்ணாடியாகவும் இப்படைப்புத் திகழும். அதைவிடவும் இதனை சுவைபட எழுதிய விதம் இனிவரும் வாசகரையும் கவரும் என்பதே என் எண்ணம்.

சுவந்தரநாயகம் அல்பேட் ர்கன், திருகோணமலை

மனிதர்களில் மறைந்து செல்லும் மனிதாபிமானம் மற்றும் மனிதப் பண்புகளை ‘கொரோனா ஊரடங்கு: நானும் என்னார் நாய்களும்’ என்ற இத்தொடர் நகைச்சுவை கலந்து புட்டுக்காட்டிச் சென்றது. இத்தொடரின் அனைத்து அத்தியாயங்களையும் படிக்க முடியவில்லை எனும் ஆதங்கத்தை இந்நூல் தீர்த்துவிடும் என்பதில் மகிழ்வடையும் பலநூறு அபிமான வாசகர்களில் நானும் ஒருவன். சிறுவர்கள் முதல் பெரியவர்கள் வரை யாவரும் வாசித்து மகிழும் நடத்தை மாற்ற சிந்தனை மிக்க அழகிய நாவல் இது!

ஹாபேட் ஐஸ்மின், பேர்கன், நோர்வே

வார்த்தைகளைத் தேடுகிறேன் பாராட்டி மகிழ. ஒரு கலைஞனின் படைப்பு காலத்தை காட்டும் கண்ணாடி என்பதைத் தங்களுடைய படைப்புக்கள் துல்லியமாக எடுத்துக் காட்டுவதோடு, நீங்கள் ஒரு பன்முக படைப்பாளி என்பதையும் ஒவ்வொரு படைப்பும் அடையாளப்படுத்துகிறது. உங்களுடைய படைப்புக்கள் ஒவ்வொன்றும் தெளிவான திடமான கருத்துக்கள். அதனால் அவை பொக்கிஷங்கள். திசைமாறும் சமூகம் தடம் மாறிச் செல்லாமல் வழிநடத்துகிறது. உங்களுடைய கருத்துக்கள் ஆழ்மனதை சிந்திக்க வைக்கிறது, அலசி ஆராயச் செய்கிறது. சத்தான பதிவுகள்தானே

சமுதாயத்தின் திறவுகோல். அதனால் சமூக விழிப்புணர்வு படைக்கிறது. வார்த்தைகளுக்கு வலிமை இருக்கிறது. உங்களுடைய படைப்புக்கள் இளைய தலைமுறைக்கு வழிகாட்டியாக இருக்கும். அதனால் அவர்களும் ஆற்றலோடு மாற்றம் நோக்கி புறப்படுவார்கள். நீங்கள் ஒரு சிந்தனைக் களஞ்சியம். ஒரு துளிக்குள் இருக்கும் கடல். மிக எளிமையான ஆச்சரியம். என் தேடலுக்கும் வாசிப்புப் பசிக்கும் உங்களுடைய படைப்புக்கள் நிறை உணவாக இருக்கிறது. அத்தனையும் பல தடவை வாசிக்கக்கூடிய தெவிட்டாத படைப்புக்கள். எம் தமிழ் கத்தோலிக்கருக்கு வரமாகக் கிடைத்த குரு. உங்களுடைய இறை தமிழ் சமுதாயப்பணிகள் தொடர செபம் நிறைந்த வாழ்த்துக்கள்.

டேவிட் நவந்தி , கண்டி.

அடுத்து என்ன நடக்கும் என்று தெரியாமல் தவித்து நின்ற நேரம் தங்களின் இத்தொடர் மனதிற்கு மிகுந்த ஆறுதலையும் நம்பிக்கையையும் தந்தது. யாரையும் காயப்படுத்தாமல் மிகக் கவனமாக சம்பவங்களை சலனமில்லாமல் கையாளும் திறன் அபாரம். அட்டகாசம். தங்களின் சமூகப் பற்று பட்டி தொட்டி என எல்லா இடங்களிலும், ஊடுருவி இருப்பது மிகச் சிறப்பு. எழுத்துலகில் சிகரம் தொட வாழ்த்துக்கள் உரித்தாகட்டும். எல்லோரையும் மதித்து கௌரவப்படுத்தும் உன்னதமான உங்களின் உயர்வான மனித நேயம் மிக சிறப்பு.

வெற்றில்டா ஒலிவ் அன்ரன், யாழ்ப்பாணம்

இத்தொடரோடு பயணித்ததில் ரொம்ப மகிழ்ச்சி. சமூகத்தின் மனச்சாட்சியாக ஒலித்த படைப்பு இது.

சந்திரா மடோனா, நோர்வே

கற்பனைத்திறன் மிக்கதொரு உரையாடல். ஐந்தறிவுகொண்ட நாய்களின் உரையாடல் மூலம், நம் சமூகத்தின் நிலைப்பாட்டை வெளிக்காட்டியது மிகவும் சிறப்பானது. வாசிக்கும்போது, நேரடியாக அவ்வரையாடலில் கலந்து, ரசித்ததாக உணர்ந்தேன். சொல்வளம், எழுத்தாற்றல், கருத்தாழமிக்க வசனநடை, பழமொழிகள், நகைச்சுவை போன்ற பல்வேறு இலக்கியச் சுவைகள் நிறைந்த, தற்கால நம் சமூகத்தினை பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடிதான் இவ்விலக்கியப் படைப்பு.

தமிழ்மாறன், யாழ்ப்பாணம்

கொரோனா ஊரடங்கு: நானும் என்னார் நாய்களும் என்னும் தலைப்பில் செபமாலை அன்புராசா அடிகளாரால் முகநூலில் பிரசுரமான 80 ஆக்கங்களும் சமுதாயத்தில் காணப்படும் நடப்பியல் குறைபாடுகளை இங்கிதமாக உணர்த்தி எல்லோரும் உணரக்கூடிய

வகையில் சொல்லிய அரிய படைப்புக்களாகும். எளிமையான சொற்களைக் கையாண்டு வேண்டிய இடங்களில் எல்லாம் பழக்கப்பட்ட ஆங்கிலச் சொற்களைப் பயன்படுத்தி உரையாடல் பாங்கில சுவைபட விவரிக்கப்பட்ட இந்தத் தொடர் ஒருவர் இருவருக்கு என்றில்லாமல் எல்லோருக்கும் பொருந்தக்கூடிய நீதியைப் சொல்லிய காலத்துக்கேற்ற படைப்பாகும். இணைமொழிகள், உவமைகள், பழமொழிகள் உதாரணங்கள் மற்றும் பாடலடிகளைப் பயன்படுத்தி ஊர்முடங்கி வீட்டுக்குள் அடங்கியிருந்தோரை சிந்திக்கவும் சிரிக்கவும் வைத்த பெருமை அடிகளாரையே சாரும். தொடரில் வந்த றெமி, றீனா, றொணி, கிபிர் போன்றவை நாய்களெனக் குறிப்பிடப்பட்டு மனிதரின் நேர்மையற்ற, பண்பற்றசெயல்களைச் சுட்டிக்காட்டி எம்மவரைக் நாண வைப்பதற்கு ஆசிரியர் கையாண்ட உத்தி மெச்சத்தக்கதாகும். 'தெருவில் கிடக்கிற இவ தங்கட தனித்துவங்களோட தன்மானத்தோட இருக்குதுகள்! ஆனால் நாங்கள் எத்தனை வரையறைக்குள்ள வாழ வேண்டிக் கிடக்கு', 'வளர்ப்பு நாய்களுக்கு மத்தியில் மட்டுமல்ல தெருநாய்களுக்கு மத்தியிலும் நாணிக்கோணித் தலைகுனிந்து வீடுவந்து சேர்ந்தேன்.' இது போன்ற கூற்றுக்கள் வாயிலாக மனித நடத்தைகளால் ஆசிரியர் கூனிக் குறுகி, குற்ற உணர்ச்சியுடன் வருந்தியமையையும் தன் மன உறுத்தலை மற்றவர்க்குச் சொல்லத் தருணம் பார்த்திருந்து 'கொரோனா' காலத்தில் வெளிப்படுத்தியுள்ளமையும் புலனாகிறது. காலத்தின் போக்குக்கு ஏற்றவாறு சிந்தனைக்கு விருந்தாக இலக்கிய விருந்து படைத்த அன்புராசா அடிகளாருக்கு என் இனிய வாழ்த்துக்கள்.

தோமஸ் றொபின்சன், லண்டன்

மிக அருமையாக, மிகத் தெளிவாக, கூர்மையான சிந்தனைகளை நகைச்சுவையுடன் சிறப்பாக எம் சிந்தனைக்குள் சிக்க வைத்த இலக்கியப் படைப்பு.

யம்சி, யாழ்ப்பாணம்

யதார்த்தமான சிந்தனை நோக்கிய பயணத்தில்... எமது தமிழ் சமூகம் எவ்வளவிற்கு உயர்ந்த வாழ்க்கைப் பொக்கிஷத்தைக் கொண்டுள்ளதோ அவ்வளவிற்கு பல அற்பத்தனங்களையும் கொண்டுள்ளது. அவற்றைத் தோலுரித்துக் காட்டியதுடன் அவை தொடர்பான எமது அன்றாட சிந்தனைகளை குறிப்பிட்ட ஒவ்வொரு விடயம் நோக்கியும் குவித்தமை வரவேற்கப்பட வேண்டியது. சமூக வலைத் தளங்களின் ஆரோக்கியமான பயன்பாட்டிற்கு வழிப்படுத்திய கைங்கரியத்தையும் எண்ணிமகிழ்தேன். படித்தேன், சுவைத்தேன், சிந்தித்தேன், சீராக்க முயற்சித்தேன்.

கலாநிதி தமிழ்மணி அகனாங்கள், வவுனியா

காலத்தின் கண்ணாடி. சமூக நோய்களின் வைத்தியன்.
நல்லாசிரியன்.

நித்திலா, யாழ்ப்பாணம்

இது ஒரு வித்தியாசமான படைப்பு. ரெமியும் அதன் நண்பர்களும் நிஜவாழ்வில் என்னோடு உரையாடுவதைப்போல உணர்ந்தேன். இந்த எழுத்துக்கள் எந்தக் காலத்திலும் எமது சிந்தனையைத் தூண்டும் விதமாக அமைந்திருக்கின்றன.

கூசைமுத்து அம்பிரட் ஞானராஜா, மொன்றியல், கனடா.

மனிதனுக்கும் மிருகங்களுக்கும் இடையிலான உறவு, பாசங்களும் பயங்கரங்களும் நிரம்பியவை. ஆயினும், அந்தப் பாசம் மிகுந்த உறவை அருட்திரு செபமாலை அன்புராசா அவர்கள் தனது படைப்புகளில் ஒன்றான 'கொரோனா ஊரடங்கு: நானும் என்னார் நாய்களும்' எனப்படும் படைப்பின் வழியாக தகவல்களாலும் வாழ்க்கை விபரக் குறிப்புக்களாலும் கையாண்ட படைப்பாளுமையாலும் அற்புதச் சிந்தனையை எனக்குள்ளே உருவாக்கியுள்ளது. அருட்தந்தை செ. அன்புராசா தனது இறை பணிகளில் ஒன்றான எழுத்து, கலைப் பணியில், எமது தமிழ்ச் சமூகத்தில் வைத்திருக்கும் அக்கறையும், கரிசனையும் ததும்பச் செய்யும் எழுத்து வரிகள் இவை.

மங்களராஜா அன்ரவிப்பிள்ளை, யாழ்ப்பாணம்

வெள்ளத்தைக் கண்டால் விடுமா சிறு கைகள்? தாங்கள் எழுதிய இலக்கிய விமர்சனச் சிந்தனைத் தொடரினை அள்ளி மகிழ்ந்தேன்.

கூ. யூ. யூலியன்

மனிதர்களிடம் இருக்கும் பெருங்குறை என்ன என்றால், தமக்கு எல்லாம் தெரியும் என்பதாகும். இந்த மண்ணிலகில் மனிதர்கள் வாழ்வதற்கு இயற்கை - அதாவது உயிரினங்களும் தாவரங்களும் இன்றியமையாதவையாக இருக்கின்றன. ஆனால் மனிதர் இல்லாமல் இந்த உலகம் வாழும் என்பது மனிதர்கள் புரிந்து கொள்ள மறந்த விடயமாகும். கலைநயமும் கற்பனையின் உச்சமுமாக நாய்களுடன் உரையாடும் இந்த உரையாடல் மிகச் சிறந்த ஒரு இலக்கியப் படைப்பாக அமைந்திருக்கின்றது. தொடக்கத்தில் தலைப்பைப் பார்க்கும்போது, இது ஒரு 'நாய்க்கதை' தானே என்று எண்ணிய எனக்கு அடுத்தடுத்து அடிகொடுத்த மாதிரி அமைந்த சுவாரசியம் நிறைந்த உரைகள் பல தெளிவுகளையும் எழுத்திற்கு இருக்கும் ஆற்றலையும் வெளிப்படுத்தியிருந்தன. ஏறக்குறைய 15 ஆண்டுகளாக வடக்கின்

வார்த்தைகளைக் கேட்காது பலவழக்குக் கொண்ட கலப்புள்ள மொழியாக எம் தமிழையும் பேசும் கட்டாய நிலையில் இருக்கும் எனக்கு சொந்த மண்ணின் உரையாடலை மீண்டும் நினைவுறுத்தி, மனதில் அழியாத சுவடுகளை ஏற்படுத்தியதாக உணர்கின்றேன். வார்த்தை ஆற்றல் கொண்டது என்ற பொருள் இதற்கும் பொருந்தும் வகையில் மிகவும் ஆழமாக அர்த்தங்கள் பொதிந்த சமூகத்தின் இன்றைய நிலையை, செயலை, அரசியல் தெளிவின்மையையும் கூட நாய்களின் உரையாடல் வழியாக மிகத் தெள்ளத் தெளிவாக வெளிக் கொணர்ந்திருக்கும் எழுத்தமைப்பு ஓர் அற்புதமான இலக்கிய வகையாக அமைந்திருக்கின்றது. யார் வேண்டுமானாலும் இந்த உலகை மாற்றுவதற்கான சிறந்த அறிவுரையை வழங்கலாம் என்ற அடிப்படை உரிமையையும் வழங்கி இருக்கின்றது. எமது வாழ்வு எமக்கே புரியாத வகையில் வாழும் நவீன காலத்தில் தவறுகளைக் களையவும், இயற்கையைப் பாதுகாக்கத் தவறினால் மனிதகுலம் அழிவது திண்ணம் என்பதும், இந்த உலகில் யாரும் வல்லமை படைத்தவர்கள் அல்ல, ஒவ்வொருவரும் தன் கடமையைச் சரிவரச் செய்ய அழைக்கப்பெற்ற பணியாளர் என்பதையும் அறுதியிட்டுக் கூறுகின்றது. மிகவும் சிறப்பாக அமைந்திருக்கும் உங்கள் முகநூல் தொடர் புத்தகவடிவம் பெற்று இன்னும் பலருக்கு ஒரு சிறந்த அறிவுரை இலக்கியத்தை எடுத்துச் செல்ல எனது உளம் நிறைந்த வாழ்த்துகள்.

அன்றன் விகிவராஃ, மன்வார்

அருட்தந்தையின் இத்தொடரை நானும் வாசித்தவன். பொதுவாக அருட்தந்தையின் ஆக்கங்கள் எப்போதும் எளிமையான விளக்கங்களுடன் அமைவது வாசகர்களாகிய எங்களுக்கு வாசிப்பதற்கு மிகவும் லாவகமாக உள்ளது. இத்தொடர் அதிலும் மேலாக நம் வீட்டு செல்லப் பிராணிகளுடன் இரண்டறக் கலந்து அவைகள் மனித குலத்திற்கு புலப்படுத்தும் பல சிந்தனைகளை நீண்ட அவதானிப்புடனும் நல் அணுகு முறையூடாகவும் புலப்படுத்தியிருந்தீர்கள். வீணாய் பேசி நேரத்தை காலத்தை வீண்விரயம் செய்யும் நாங்கள் வீட்டிலிருந்தே பல செயற்பாடுகளைச் செய்யலாம். நம் நிலம், வீட்டுத்தோட்டம், வீட்டிலும், வெளியிலும் நம் வாழ்க்கை முறைகள், வெளிநாட்டு மாயை எனப் பற்பல சமுதாய சிந்தனைகளை உள்ளர்த்தங்களாகக் கொண்டு மிகவும் சுவாரஸ்யமாக கதையை நகர்த்திச் சென்ற அருட்தந்தையின் எழுத்தாளுமை மிகவும் பாராட்டுக்குரியது. இந்நூலும் பல விருதுகளை பெறவும் தங்களின் எழுத்தாக்கங்கள் மென்மேலும் சிறக்கவும் இறையருள் வேண்டி வாழ்த்துகின்றேன்.

யோகநாதன் மீறியம் தர்ஷிக்கா, கொழும்பு.

ஒவ்வொரு மனிதர்களும் காலத்திற்கும் சூழ்நிலைக்கும் ஏற்ப எவ்வாறு வாழவேண்டும் என்று உய்த்துணரக் கூடியதாக இத்தொடர் அமைந்திருந்தது. இக்கதையில் வரும் பாத்திரங்கள் நாய் வடிவில் உருப்பெற்று இருந்தாலும் ஒவ்வொரு கதையின் ஊடாகச் சொல்லப்படும் ஆழமான வார்த்தைகள் மனிதரின் செயற்பாட்டை கேள்விக்கு உட்படுத்துகின்றது.

சுயின்சி, மன்னார்.

மிகவுமே அர்த்தமுள்ளதும் ஊரடங்கு வேளையில் தேவையற்ற விடயங்களில் நம் புலன்களையும் நேரத்தையும் வீணாய் செலவிடாமல் தங்களுடைய தொடர் கதையினை வாசிப்பதில் மிக ஆர்வமாய் இருந்தேன். அத்துடன் உண்மையிலே நம்முடைய மக்களுடைய நிகழ்கால நிலையினை இந்த ஊர் நாய்களைப் பயன்படுத்தித் தட்டத்தெளிவாய் எமக்கு அறிவு புகட்டப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கொரோனா பல படிப்பினைகளைக் கற்றுக்கொடுத்துக் கொண்டு இருக்கின்றது என்பதனையும் தெளிவு படுத்தியிருந்தீர்கள்.

ஷெனவி வர்ணாண்டோ, மன்னார்.

தங்களின் கொரோனா காலத்து ஊரடங்கின் போது மிகவும் பயனுள்ள விடயமான இத்தொடர் நாட்டில் நடக்கும் யதார்த்தமான விடயங்களைத் தொட்டுச் சென்றது. அது தவிரவும் நாட்டின் மூலை முடுக்கில் நடக்கும் அநீதிகளைக் கூடத் தொட்டுச் செல்வதாக அமைந்திருந்தது. பிரச்சினைகளும் அதற்குத் தீர்வுகளும் கூட உரையாடல் வடிவில் அமைந்தது. மக்களுக்கு விழிப்புணர்வினைத் தூண்டும் அம்சமாக அமைந்திருந்தது.

லூறிஸ்மேரி உத்தரியம், கிளிநொச்சி.

இத்தொடரினுடாக சூடான நிகழ்வுகளைத் தொகுத்து உடனுக்குடன் நகைச்சுவையாக பதிவிட்டிருந்தீர்கள். மேலோட்டமாக நகைச்சுவையாக தெரிந்தாலும் ஆழமான, யதார்த்தமான கருத்துக்கள் நிறைந்திருந்தமையை அவதானிக்க முடிந்தது. இலக்கியங்கள் காலத்தின் கண்ணாடி என்று கூறப்பட்டாலும் அவை நிகழ்வுகளைத் தொகுத்து ஒரு சம்பவம் முடிந்த பிற்பாடு எழுதப்படுவையாகவே இருந்துவந்துள்ள நிலையில் தங்களது இப்படைப்பானது அன்றன்றாட நிகழ்வை, அன்றன்றாடம் இடம்பெற்ற சம்பவங்களை அன்றன்றே நம் பேச்சு வழக்கில் சுவாரஸ்யமாக பதிவு செய்திருக்கிறீர்கள். மிக முக்கியமாக கொரோனா ஊரடங்கு காலத்தில் வேலையின்றி வீட்டிலிருந்த இலக்கிய ஆர்வலர்களான என்னைப்போன்ற சிலருக்கு சிறந்த பொழுதுபோக்கு அம்சமாக மட்டுமன்றி புதிய நவீன இலக்கியப் படைப்பை வாசித்த திருப்தியும் இருந்தது. சில தொடர்களை நான்

மீண்டும் மீண்டும் வாசித்தேன். ஆகவே உங்கள் எழுத்துக்கள் இத்தொடர் போன்ற இலக்கியங்களாகப் பெருகவேண்டும்.

ரூபன், கோப்பாய்.

நாய் என்றால் நன்றிக்கும் கோப வேளையில் இழித்துரைக்கவும் பயன்படுத்திய நடைமுறையை, வழக்கத்தை மாற்றிச் சமூகக் கருத்துக்களை மனித விழுமிய வாழ்க்கை நெறியை சமகால மனித வாழ்வியலை ரசனை மிக்கதாகவும் ஜனரஞ்சகம் மிக்கதாகவும் கையாளும் மொழியாமுகை மிகச் சிறப்புக்குரியது.

துஷி, பிரான்ஸ்.

“இருந்தாலும், மறைந்தாலும் பேர் சொல்ல வேண்டும், இவர் போல யார் என்று ஊர் சொல்ல வேண்டும்.” தங்களின் எழுத்துகள் மூலம் அன்புப்பிராணிகளின் கருத்துகள் மனதில் ஆழமாக பதித்தாலும் இன்றைய வேகமான உலகில் அவற்றுடன் பயணிப்பதென்பது மிகவும் கடினமாகவுள்ளது, முடிந்தவரை முயற்சிக்கிறோம்.

ஷாமினி பாலா, யாழ்ப்பாணம்.

கொரோனா ஊரடங்கு: நானும் என்னுள் நாய்களும் ஒரு வித்தியாசமான தலைப்பு! என்ன காரணத்திற்காக நாம் வீடுகளில் முடங்கி இருக்கின்றோம் என்பதனை உணர்த்திய தலைப்பு. இத்தொடரில் வந்த கதாபாத்திரங்கள் நாய்களும், அருட்தந்தை அவர்களும் தான். வித்தியாசமான கற்பனைக் கதாபாத்திரங்கள், கதாபாத்திரங்களின் செயல்களும் உரையாடல்களும் எம்மை எமக்கு உணர்த்தியது. தங்களின் ஒவ்வொரு பதிவுகளும் சமகாலத்தில் நாம் வாழுகின்ற எம் வாழ்க்கை நடைமுறைகளையும், நாம் தொலைத்துக் கொண்டிருக்கின்ற எம் வாழ்க்கை முறைகளையும் எமக்கு உணர்த்தியது. 80 பதிவுகள், 80 விதமான சிந்தனைத் துளிகள். கொரோனா ஊரடங்கில் எம்மை நாம் சிந்திக்கவும், செயல்படவும், எம் அறிவை வளர்க்கவும் உதவியது. இத்தொடரானது யதார்த்தங்களை நகைச் சுவையாகச் சொல்லி எம்மைக் கட்டி வைத்திருந்தது.

ஜோசப் றொஷான், உரும்பிராய், யாழ்ப்பாணம்.

ஆண்டவன் இயேசு சாமானியர்களுக்கும் விளங்கும் வகையில் எளிமையான மொழி நடையில் உவமைகள் வாயிலாகப் போதித்தது போன்று தங்கள் கற்பனைப் பாத்திரங்கள் இலகுவாக யாவரையும் ஈர்ப்பதோடல்லாமல் மதிநுட்பமான விளக்கத்தையும் அளித்துள்ளன. எல்லோரும் முகநூல் பயன்படுத்தாத நிலையில் நூல் வடிவில் வரவிருக்கும் தங்கள் ஆக்கம் இன்னும் பலரது அகமாற்றத்துக்கு வழிகோலும் என்பது என் நம்பிக்கை.

சுபாஷினி காடோசா, அவுஸ்ரேலியா

இந்த இக்கட்டான சூழ்நிலையில் நாட்டின் நடப்புக்களையும், சூழ்நிலைகளையும் சாதகமாக்கி, சிலரின் சுயநலத்தையும் ஐந்தறிவு ஜீவன்களின் உரையாடல்கள் மூலம் நகைச்சுவையாகவும் நாசூக்காகவும் பதிவிட்டுச் சிந்திக்கத் தூண்டிய உங்கள் எழுத்தாக்கத்திற்கு என்னுடைய மனமார்ந்த வாழ்த்துக்களும் இறையாசீர்களும் உரித்தாகுக.

திருமதி பெய்மி விக்ரர் லெம்பேட், மன்னார்

சுருங்க சொல்லி விரிந்த பொருளை கூறும் இந்நூல் நிறைந்த அனுபவங்களை வெளிக்கொணர்ந்தது. இக்கால சூழ்நிலையை படம்பிடித்துக் காட்டியது. மனிதரைவிட நன்றி உள்ளது நாய்தான். நாய் பற்றிய பழமொழி நல்ல பொருத்தமாக அமைந்தது. வாழ்வியல் அம்சங்களை துல்லியமாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது. காலத்தைக் காட்டும் கண்ணாடியாக இந்நூல் அமைந்துள்ளது. இதில் சிலேடை உவமை உருவகம் தற்குறிப்பேற்றம் உயர்வு நவீற்சி இழிவு சிறப்பு எல்லாம் உண்டு. பெருந்தொகையான மக்கள் இந்நூலைப் படித்துப் பயனடைவார்கள்.

சில்லையூர் செல்வநாதன், யாழ்ப்பாணம்

கொரோனா ஊரடங்கு வேளையில் கருத்தாளம்மிக்க பதிவுகள் இவை. சிந்திக்கவும் சிரிக்கவும் வைத்த பதிவுகள். பலதரப்பட்ட நிகழ்வுகளை, உண்மைகளை, நல் நம்பிக்கைகளை மக்களின் மனங்களிலே பதியவைப்பதென்பது போற்றத்தக்கது.

Mary Rane Santhiyapillai

It was very interesting. Through the images of dogs you give deep message for society. Once you give the translation in English and In French it will be inspirational for many who cannot understand Tamil language. It is very important for our people to read this book.

கவியரசி எஸ்.ஏ.இன்மத் பாத்திமா, பன்யால

அருட்திரு செ.அன்புராசா அவர்களது இலக்கியம் பற்றிப் பேச முன் அவரைப்பற்றி நான் அறிந்ததை வாசகர்களோடு பகிர்ந்தேயாக வேண்டும். அவர் எனது முகநூல் நண்பர். அவர், அவரது பெயரைப் போலவே அன்பான சிறந்த மனிதர். மிகவும் பண்பானவர். அவர் ஓதும் வேதத்தின்பால் மக்களை நெறிப்படுத்துவதற்கு அப்பால் நூல்கள் பலவற்றை வெளியிட்டு சமூகத்திற்கு எழுத்திலும் பேச்சிலும் தொண்டு செய்துள்ளார். இன்னும் செய்து வருகிறார். ஒரு தடவை அருட்திரு செ.அன்புராசா அவர்களது அரச விருது பெற்ற சிறுவர் இலக்கிய நூல் 'அம்மாக்கோழியும் அப்பாச்சேவலும்' எனக்கு தேவைப்

படவே, முகநூல் மூலம் தொடர்பினை ஏற்படுத்தி புத்தகம் ஒன்றை காசுக்குக் கொள்வனவு செய்யக் கேட்கவே அதனோடு இன்னும் பல பெறுமதி வாய்ந்த அவர் வெளியிட்ட நூல்களை எனக்கு இலவசமாக அனுப்பி வைத்தமை இவரது உதவி செய்யும் மனப்பாங்கைக் காட்டி நிற்கின்றது. அந்த நன்றியின் அடையாளமாக நானும் நான் வெளியிட்டு வைத்த இரண்டு கவிதைத் தொகுப்புகளையும் அவருக்குப் பரிசாக அனுப்பி வைத்தேன். இதனை ஞாபகப்படுத்தி நன்றிகூற நான் கடமைப்பட்டுள்ளேன். அன்புராசா அடிகளாரின் கொரோனா படைப்பின் மூலம் சமூகத்தின் நிலையை சமூகத்திற்கே படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். இதில் சிறப்பம்சம் என்னவெனில் இவரோடு மற்றைய கதாபாத்திரங்களாக நாய்களையே தெரிவு செய்துள்ளமையாகும். இந்தக் கொரோனாக் காலத்தில் விலங்குகள் சுதந்திரமாக இருந்ததையும் மனிதர்கள் ஊரடங்கில் வீட்டோடு முடங்கி இருந்தமையையும் மிகத் துல்லியமாக முதலாவது அத்தியாயத்திலேயே எடுத்தியம்புகின்றார். அத்தோடு இயற்கையை மனிதன் எந்தளவு செயற்கையாக மாற்றி சூழலை, தேசத்தை சேதப்படுத்தி அதன் விளைவாக தனக்கே அழிவைத் தேடிக்கொள்ளும் கோரக் காட்சிகளைச் சிந்திக்க வைக்கின்றார். கொரோனாக் காலத்தில் இருந்த பிரச்சினைகளாக வேலை செய்யமுடியாத நிலை, அன்றாட தொழிலாளிகளுக்கு ஊதியம் இன்மை, விலைவாசிகளின் ஏற்றம், பொருட்கள் பற்றாக்குறை, பொருட்கள் பதுக்கல், உதவும் மனப்பான்மை, பணம் இருந்தும் உணவின்மை, நாம் இழந்த மனிதப் பண்புகள், கொரோனா வைரசினால் ஏற்பட்ட கஷ்டங்கள் போன்ற இன்னோரன்ன கருப்பொருட்களைக் கொண்டு கதைகளை சமூகத்தின் கரங்களில் அதுவும் அன்றாட எளிய மொழி நடையில், பேச்சு வழக்கிலேயே நகர்த்தியுள்ளமை மிகச் சிறப்பாக இருக்கிறது. இவரது பெரும்பான்மையான கதை அத்தியாயங்களை மிகுந்த வேலைப் பளுவிற்கு மத்தியிலும் நேரம் ஒதுக்கி வாசித்துள்ளேன். அனைத்தும், வாசகர்களை தன்னோடு பிடித்துவைத்து சிந்திக்கத் தூண்டுவதாக உள்ளது. இவரது எழுத்துக்களின் சிறப்பம்சம் கொரோனாக் காலங்களில் மனச்சோர்வைப் போக்கி உற்சாகமாகத் தன்னோடும் தன் எழுத்தோடும் அனைவரையும் வைத்துக் கொண்டமையாகும். அடிகளாருக்கு நன்றிகள்.

செயமாலை லூர்துநாயகம், பிரான்ஸ்

கொரோனாவால் ஏற்பட்ட சடுதியான பல மாற்றங்கள், நமக்கு மிகுதியான ஏக்கங்களையும் அவலங்களையும் பயங்களையும் முடக்கங்களையும் தந்தன. திக்குத்தெரியாத காட்டில் விட்டது போன்றநிலை. அந்த நேரத்தில் தினமும் ஒரு சிந்தனையாக, இணையவலையில் மலர்ந்ததே 'கொரோனா ஊரடங்கு: நானும் என்னுர் நாய்களும்'. இன்றும் அந்த நிலை தொடர்ந்தாலும் தொடக்க

நேரத்தில், சற்று அதை மறந்து போகச் செய்து, நம்மைப்பற்றி நாமே சிந்திக்க வைத்தவர்களே நம் நேசத்துக்கு உரியவர்களான நெமி நீனா றொணி கிபீர் ஆகியோர். ஆறு அறிவுள்ள நம்மைப்பற்றி ஐந்தறிவான இவர்களின் பார்வை சரியானதே. எண்ணிக்கையில் அவர்களைவிட நாம் உயர்ந்தவர்கள்தான், ஆனால் எண்ணத்தில் நாங்கள் உயர்ந்தவர்களா? என்ற கேள்வியை தினமும் எழுப்பி நின்றார்கள். ஆங்காங்கே அவர்கள் பேசும் நம்முர் பேச்சுவழக்கு, நம்மை அசத்தி விடுகிறது. நம்மிடம் இருந்துதானே, இவர்கள் இவைகளைக் கற்றிருக்க முடியும்? எப்போதும் கேலியும் கிண்டலுமாகப் பேசினாலும், நம் சிந்தனையை கிழறிவிடவேண்டும் என்ற தங்கள் நோக்கத்தில், அவர்கள் இறுதிவரை வெற்றி பெற்றது அவர்களது திறமை. அதில் வாசகர்கள், அவர்கள் உணர்வுகளையும் பகிர்வுகளையும், பரிமாறி சிறிது உருமாறியிருந்தால் அது வாசகர்கள் பெற்ற வெற்றி.

Chelvy Muthukumarasamy, Kopay.

Having an idea and turning it into a book is as hard as it sounds. The experience is both internally challenging and rewarding. Thank you for your hard work and dedication to it. You're truly a priest of work. I genuinely appreciate how incredible you are and your work! The way you have put up all your efforts on these 80 episodes deserves every bit of appreciation. When people are busy involving in other matters, you are the one who has put your heart and soul on the Title, "CORONA CURFEW: Me (I) and My village DOGS"! You have proved that lack of experience in writing continuous episodes don't really matter when there is a strong urge for excellence and perfection. It is unbelievable that you have completed first 25 episodes before April 1st, starting the first one only on March 23rd. You may have faced many challenges and overcome many obstacles to complete this task because selecting topics for each day and passing the message to the public using only Dogs' chat is not an easy task. You have successfully completed the 80th episode on the 22nd of November. I have just finished reading all the episodes. I want to tell you how much I appreciated your clearly written and thought-provoking ideas. While much has been written on this topic, your episodes express both the positive and negative aspects, without taking an emotional stance on any side. All the mindfulness practices are described with gentleness and compassion, telling people how to help each other, behaving during pandemic, using their precious time, mannerism, cultural issues, humour...etc. In a world of much suffering, these episodes are a gift of practical help.

அலிஸ் சிறிகரன், லண்டன்

ஒருமனிதனின் வாழ்க்கையோடு பின்னிப் பிணைந்து கிடக்கின்றவைகளான சமுதாயம், அரசியல், குடும்பம், காதல் போன்ற

இன்னோரன்ன கருப்பொருட்களைக் கொண்டு கதையமைத்து அக்கதையினூடாக பலவிதமான உணர்வுகளை தட்டியெழுப்பி விழிப்புணர்வையும் சிரிப்பொலியையும் உருவாக்கி சிந்தித்து செயல்படும் திறனையும் இக்கதையின் கருப்பொருட்கள் நிறைவாக எமக்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளன.

திருநாவுக்கரசு ஆறுமுகம், யாழ்ப்பாணம்

நல்ல கருத்துகளும் உரைநடையுமாக இவ்விலக்கியப் படைப்பு இருந்தது. நூலாகப் பெற்றால் எல்லோரும் வாசிக்கலாம். வரவேற்கிறோம். வாழ்த்துக்கள்.

எட்வேட் பிரிஸ், பேசாவை

மனித நேயம் கொண்ட சமூக ஆர்வலர்கள் பலர் தன்னலம் சற்றும் பாராது, சமூக மேம்பாட்டிற்காக என்ன செய்யலாம் என்று எப்போதும் சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். அதை இயலுமானவரை செயல்படுத்தியும் வந்திருப்பார்கள். ஆனால் அவர்களிடையே கருத்துக்கள் பரந்துபட்ட விதத்தில் மக்களைச் சென்றடைவதில்லை. ஆனால் அருட்தந்தை செ. அன்புராசா அவர்கள் நிகழ்காலத்துன்பங்கள் அவலங்கள் மத்தியிலும் சற்று வித்தியாசமாகச் சிந்தித்து, ஐந்தறிவுள்ளவை என நாம் தப்பாகக் கணக்குப் போட்ட நாய்களின் உரையாடல்கள் மூலமாகவே சமூகத்தில் ஒரு விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தி, மனிதர் நாம் விடும் தவறுகளை நாகுக்காகத் தனது முகநூல் பக்கத்தின் வழியாக வெளிப்படுத்துவதன் மூலம் அதைத் திருத்துவதில் வெற்றியும் கண்டிருக்கிறார்.

திருமதி அன்ரன் றஞ்சி, பிரான்சு

கொரோனா ஊரடங்கு வேளையில், முகநூல் வழியாக வெளிவந்த தங்களது தொடரினை, மிகவும் விருப்பூடன் படித்துள்ளேன். படித்தவற்றை பலருடன் பகிர்ந்தும் உள்ளேன். உங்கள் கருத்துக்கள் பலரை மாற்றும் காணவைத்துள்ளது. வெளியே செல்ல முடியாத நிலை இருந்ததனால், இதை வாசிப்பதில் அதிக ஆர்வம் தோன்றியது. எப்ப அடுத்த ஆக்கம் வருமோ என்ற எதிர்பார்ப்பும் இருந்தது. பழைய வாழ்வையும், எம்மையும் ஒருகணம் திரும்பிப் பார்க்க வைத்தது. உறவுகள், உணவு, கல்வி, இயற்கை, வீட்டுத்தோட்டம், அரசியல், சாதி, சமயம் இப்படிப் பல தகவல்கள் எல்லாமே உங்கள் ஆக்கத்தில் இருந்தன. 'எப்படிச் சொன்னாலும், எங்கட சனத்துக்கு ஏறாது, எங்கட சனம் மாறவே மாறாது' என்ற வார்த்தையை அடுத்தவனுக்குக் கூறி, நான் தப்பிக்க விரும்பவில்லை. உங்கள் கருத்துக்களால் நான் மாற விரும்புகிறேன், சிறிதேனும் மாற்றம் வந்தது. நன்றி அருள்பணி அன்புராசா அவர்களே.

டன்சி செபஸ்தியாம்பிள்ளை, முல்லைத்தீவு

இத்தொடரில் உங்களுடைய கருத்துக்கள் யாவும் நிஜ வாழ்வுடன் தொடர்புடையவை. இதில் சில தொடர்கள் என் மனதை ஆழமாகத் தொட்டவை. சில கருத்துக்கள் திரும்பத் திரும்ப வாசிக்கத் தூண்டுபவை. ‘...ஓராளுக்கு ஓராள் ஏட்டிக்குப் போட்டி, ஓராள் நல்லா வந்தா மற்றாளுக்குப் பொறுக்காது! இப்படியான மனநிலையோட கோயிலுக்குப் போய் ஒரு பிரயோசனமும் இல்லை. உங்கட ஜெபத்தையோ பிராத்தனையையோ கடவுள் கேட்கப் போறதில்லை. அடுத்தவருக்கு தீங்கு செய்யாமல், ஒருவர் ஒருவர் ஏமாத்தாமல் நல்லதை செய்தால் நீங்கள் கும்பிடுற தெய்வம் உங்கட இதயக் கூட்டுக்குள்ள வந்து குடியிருப்பான்’ என்பது என் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்த சில வரிகள். போட்டியும் பொறாமையும் நிறைந்த இடம் கோயில்தான். இப்படிப்பட்ட சமூகத்திலே வாழும் எமக்கு உங்களுடைய கருத்துக்கள் மிகவும் ஆழமாக எம் மனதை ஊடுருவின. நாளாந்தம் படித்து நல்லதை கற்றுக்கொண்டோம். இப்படிப்பட்ட சமூகத்தில் வாழவும் கற்று கொண்டோம்.

வலன்ரீனா, பிரான்ஸ்

இந்தக் கொரோனா தொடங்கி சென்ற ஆண்டு வரைக்கும் நீங்கள் முகநூல் வாயிலாக எங்களுக்குத் தந்த தொடர்களுக்கு மிக்க நன்றி. இந்தத் தொடரின் வாயிலாக நிறைய நல்ல விடயங்களை எங்களுக்கு எடுத்துரைத்துள்ளீர்கள். நாட்டில், வீட்டில் நடக்கும் நன்மை தீமைகளை இத்தொடரின் வாயிலாக எடுத்தியம்பிப் பல குடும்பங்கள் திருந்தி வாழ்வதற்கும் ஊன்றுகோலாக அமைந்துள்ளது. ஆகவே மீண்டும் உங்களிடம் இருந்து நிறைய ஆக்கங்களை எதிர்பார்க்கின்றோம்.

றுயினா பிரான்சிஸ் சேவியர், நோர்வே

‘நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே இந்த நிலை கெட்ட மனிதரை நினைத்து விட்டால்...’ என்ற பாரதியின் பாடல்தான் உங்கள் தொடரினைப் படிக்கும்போது நினைவுக்கு வருகின்றது.

மாலினி, வவுனியா

இலக்கியங்கள் காலத்தின் கண்ணாடி என்பார்கள். உலக நாடுகளை அச்சுறுத்திக் கொண்டிருக்கும் கொரோனா காலத்தின் அவலங்களை நாய்களைப் பாத்திரங்களாகப் படைத்து சொல்லியிருப்பது மிகவும் வித்தியாசமானது. தாம் எடுத்துக் கொண்ட கருத்துக்களை நகைச்சுவை மிக்கதாகவும் சிந்திக்கத் தூண்டுவதாகவும் இலக்கியச் சுவையோடும் அமைத்திருப்பது மிகவும் சிறப்பானது. கொரோனாகால அவலங்களை எதிர்காலத்தில் மீட்டிப் பார்ப்பதற்கும் ஆவணப் படுத்துவதற்கும் உதவும் என நம்புகின்றேன்.

சாள்வல் அருமை விஜயகுமார், பலர்மோ, இத்தாலி

சமகால ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியை இங்கு காண்கிறேன். சாதாரண பேச்சுத் தமிழ் ஊடாக மக்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளையும் சிறப்பாகத் எடுத்தியம்பியமை பாராட்டுக்குரியது. மேலும் எதிர்பார்க்கின்றேன்.

ஈ. மறியா, வள்ளூர், யாழ்ப்பாணம்.

உங்களின் ஒவ்வொரு கதைகளும் மிகவும் அருமையானது, அற்புதமானது. காலத்திற்கு ஏற்ப மிகவும் அர்த்தமுள்ளவையாக இருந்தன. உங்கள் நகைச்சுவையான சிந்தனைகள் படிப்பதற்கு மிகவும் சுவையாக இருந்தது.

இயேசுமலர் ததரியநாதன்

கஸ்டத்திலும் வாழப் பழகவேண்டும், ஒற்றுமையாக வாழவேண்டும் என்ற உணர்வு, கூடிவாழ்ந்தால் கோடி நன்மை, நாம் என்ன செய்கிறோமோ அதுதான் கடைசியில் நமக்குக் கிடைக்கும் என்பன போன்ற அறிவுரைகள் ஐந்தறிவு உள்ள ஜீவனுக்களுக்கு தெரிந்த அளவுக்கு ஆறறிவு உள்ள மனிதர்களாகிய நமக்குப் புரியவில்லை என்பதை உங்கள் படைப்புகளிலிருந்து கண்டு கொண்டேன். அத்துடன் நீங்கள் ஒரு நல்ல அறிவாளி என்று தெரிந்து கொண்டேன்.

டி. அமலா, சிலாவுத்தை, முல்லைத்தீவு

மிகவும் அருமையான ஆழமான எண்ணங்களை வெளிப்படையாகக் கூறினீர்கள். நடைமுறை உண்மைகளை எம்மூர் நாய்கள் மூலம் மிகவும் சுவாரஸ்யமாக எழுதியுள்ளீர்கள். எம் மனதிற்கு மிகவும் பிடித்த ஒரு நூலாக வெளிவரும் என்பதில் எந்த விதமான ஐயமுமில்லை.

சகிலா அன்ரனிப்பிள்ளை, நோர்வே

இத்தொடரினை ஒழுங்காகப் படித்தவர்களில் நானும் ஒருத்தி. ஒவ்வொரு தொடரும் சுவாரஸ்யம் நிறைந்த, உயிரோட்டமுள்ள வடிவமாய், பல சிந்திக்கக் கூடிய கருத்துக்களைத் தந்தன. சில சிரிப்பூட்டின. ஆனாலும் சிந்திக்கும்போது அழ வைத்தன. பல, என் சிந்தனையில் மாறுதலைத் தந்தன. சூழ்நிலைக்கேற்ப அழகிய, அர்த்தமுள்ள படிக்கத் தூண்டிய தொடர்.

அருட்சகோதரி நிஷாந்தி

இது காலத்தின் குரல். நகைச்சுவையாக யதார்த்தத்தை வெளிப்படுத்தும் உங்களின் எழுத்தாற்றலை நினைத்து இறைவனுக்கு நன்றி கூறுகிறேன். கொரோனா ஊரடங்குக்காலத்தில் இத்தொடரினை

மகிழ்வுடன் வாசிக்கவும் சிந்திக்கவும் செய்த உங்கள் அற்புத இலக்கியப் படைப்புக்களுக்கு மனமார்ந்த நன்றிகள்.

Sutharsan Siluvairasa, Jaffna

Your art of writing is amazing. During the lockdown, we really enjoyed the current situation with much of reflective way. Thanks a lot. Keep on writing father. God bless you.

டோமினிக் சாவியோ இயேசுதாசன்

நான் உங்கள் வாசக அடிமை! தாங்கள் நிகழ்கால, எதிர்கால, சமூக, விழிப்புணர்வு கருத்தாளத்தை கலைநயத்துடன் மிக இரசனையாக படைக்கும் உங்களது ஆற்றல் வாசகர்களாகிய எமக்கு வரப்பிரசாதமே.

ஜேகராஜா பங்கிராஸ், பிரான்ஸ்

கொரோனா தொடரினை வாசிக்கும்போது எம் குற்றங்களை உணரவைத்து அவற்றை கண்முன் திரைப்படம்போல ஓடவைத்தீர்கள். இயல்பான பேச்சுவழக்கு என்னை மிகமிகக் கவர்ந்தது. மொத்தத்தில் ஆஹா அற்புதம், பிரமாதம்.

நேசன் தீபா, ஜேர்மனி

இந்தத் தொடரில் நம்மை நாமே அறிந்து கொள்ளும் முகமாகவும், நாம் வாழும் இடங்களில் நாம் தனித்து வாழவில்லை ஒரு சமூகமாக வாழ்கின்றோம் என்பதனையும், நாம் சொல்லும் சொற்களும் செய்யும் செயல்களும் நம் வழியாக அடுத்த தலைமுறையினருக்கு கடத்தப்படுகிறது என்பதை நினைவில் வைத்தும் வாழ வேண்டும் என்பதையும் உணர்த்தக்கூடிய விதமாக நகைச்சுவை கலந்து, நாம் கதைக்கும் தமிழில் எழுதியிருப்பது மிகவும் இரசனைக்குரியதாய் இருந்தது. 'நம் எண்ணங்கள் எப்படியோ அப்படியே ஆகிறோம்' நல்ல எண்ணங்கள் நல்லவற்றை விதைக்கும். ஆகவே, உங்கள் எழுத்தும் பலரது வாழ்க்கைக்கு நன்மையைத் தந்திருக்கும். உங்கள் இந்த எழுத்துப்பணி மென்மேலும் சிறக்க குழந்தை இயேசு துணை புரிவாராக.

சில்வெஸ்ரர் தம்பிராஜா, பிரான்ஸ்

காலம், மனித இனத்திற்கு கொடுத்த பெரிய தண்டனை கொரோனா ஊரங்கு! இந்தச் சூழ்நிலையில் உங்கள் ஊர் நாய்களோடு இணைந்த உங்களது ஒவ்வொரு தொடரிலும் உளவியல், சமூக, அரசியல் பார்வையானது மிக தத்துவமானது. இயல்பான மொழிநடை படிப்போரை சிந்திக்கவும் சிரிக்கவும் வைத்திருக்கிறது. அத்தோடு சமூக அக்கறை நிறைந்த தொடர். எல்லாத் தொடரும்

படிக்காத எமக்கு நூல் வடிவில் வெளிவருவது மகிழ்ச்சி. முகநூலில் படிப்பதை விட புத்தகத்தில் படிப்பது வேரொரு சுவை. வேலைப் பழுக்கள் மத்தியிலும் உங்கள் எழுத்துப்பணி மேலும் தொடர இனிய வாழ்த்துகள்.

ஞானம் அல்பேட், பாலையூற்று, திருகோணமலை

எழுத்தாளர், நல்ல பிரசங்கி. எனது பங்கிற்கும் வருகை தந்த அருட்தந்தை என்னுடன் அறிமுகமானார். உங்களது எழுத்தில், ஆக்கத்தில் நகைச்சுவை இழையோடியதால் மேலும் படிக்க ஆவல் கொண்டேன். ஒவ்வொரு கதையும் சிரித்துச் சிந்திக்க வைக்கும் நிலைமையைத் தூண்டி விட்டது.

நீலா ஜோன்சன், கனடா

நான் மிகவும் இரசித்துப் படித்த ஒரு தொடர். சமகாலப் பிரச்சினைகளை எதார்த்த நடையில் உங்களுக்கே உரிய எழுத்து வடிவில் எமக்கு அளித்தீர்கள். இத்தொடர் நூலாக வருவதையிட்டு எனது மனமார்ந்த வாழ்த்துக்கள்.

ஞானசீலன் தெல்வியா, குருநகர், யாழ்ப்பாணம்.

இத்தொடரினைத் தொடர்ந்து படித்தவர்களில் நானும் ஒருவர். காலத்தின் தேவை அறிந்து நீங்கள் படைத்த படைப்பு மிகவும் வரவேற்கத்தக்கது. இலக்கியம் என்பது காலத்தின் கண்ணாடி என்பார்கள். உண்மை, அதனை நான் உங்கள் படைப்பில் கண்டேன். எளிய மொழிநடையில் ஐந்தறிவு நாய்களை வைத்து ஆற்றிவு மனிதனுக்கு உங்கள் கருத்துகளை வெளிப்படுத்தியது மிகச் சிறப்பு. ஒவ்வொரு காலத்திலும் இடம்பெற்ற அவலங்களை நினைத்துப் பார்க்க, அடுத்த சந்ததிக்கு கொண்டு செல்ல ஆவணங்கள் அவசியமானவை. அந்தவகையில் கொரோனா காலத்து அவலங்களை மீட்டிப் பார்க்க உங்கள் படைப்பு உதவும் என்பதில் எந்த ஐயமும் இல்லை.

ஜோசப் தேவராஜா, லண்டன்

சிந்திக்கத் தூண்டும் நல்ல கருத்துக்கள் மூலம் மனித மனங்களை வளப்படுத்தும் தங்கள் எழுத்துப் பணிசிறக்க வாழ்த்துகிறேன்.

ஓ. டயஸ் மேரி நர்சிகா, முல்லைத்தீவு

இந்தக் காலத்திற்குத் தகுந்தாற்போல் கருத்துக்களை கதை வடிவில் கொடுத்தீர்கள். எமக்கு எளிதாக விளங்கிக் கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது. இக்கதை நூல் வடிவம் பெறுவது மிகச் சிறப்பு.

விமலா இந்திரன், லண்டன்

கொரோனா காலங்களில் வீடுகளில் முடங்கி இருந்த எங்களுக்கு சிந்தனைத் தெளிவைத் தந்தது. என்னுடைய வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாத ஓர் அனுபவமாக மாறிவிட்டது.

அன்ரன் றோமன் வலதீ, பலர்மோ, இத்தாலி

உங்களின் தொடர் முழுவதையும் தொடர்ந்து படித்தேன். காலத்தின் தேவையறிந்து மனித மனங்களில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்த எடுத்த மிக நல்ல முயற்சி.

றேகினா ரீ ராமலிங்கம், மன்னார்

ஊரடங்கென்றாலும் நாய்கள் உலாவருவார்களல்லவா? அவர்களுடன் இன்னொருவரும் விழித்துக்கொண்டார். நம்மவர்க்கு, நம் ஊர்ப் பாஷையில், நறுக்கென்று நாலு வார்த்தை நாய்போல் பேசினார். நாடி நரம்பில் ஓடித்தெறித்தது நக்கீரன் கணைகள். உண்மை உறைக்கும்தானே? எம்மவர்க்கு இதைவிடவும் எளிமையாக, எதைத்தான் எப்படித்தான் சொல்வதையா! நீர் பலே ஆளய்யா!

நிக்ஷன் சொய்சா

மாறிவரும் எம்மவர்களின் (தமிழர்களின்) பழைய வாழ்க்கை முறைகளை நாசுக்காக, நகைச்சுவையோடும் யதார்த்தத்தோடும் தொட்டுச் சென்ற அழகான தொடர்.

எட்மன் சுபா, நியூசிலாந்து

நாய்களுகிடையேயான உரையாடல் எமது நடைமுறை பேச்சில் இலகுவாக புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது. இதனைப் படிக்கின்றபோது பல நேரங்களில் கடந்த காலங்களில் நாங்கள் செய்த குறும்புகள், ஊரக் கதைகள் எனப் பல நல்ல நினைவுகள் மனதைத் தொட்டுச் சென்றன. மிகச் சிறந்த கருத்துக்கள், நல்ல படிப்பினைகள், ஆழமான சிந்தனையான கருத்துக்கள் நிறைந்த இத்தொடர் இலக்கியப் படைப்பாகத் தரப்பட்டுள்ளது.

ந. மேரி கில்லா, பிரான்ஸ்

இத்தொடரினை 22 பங்குனிமாதம் 2020ம் ஆண்டு படிக்கத் தொடங்கினேன். இத்தொடரில் முதலில் வந்த உங்கள் வீட்டு நாய் றெமியை எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. உங்கள் தொடரில் வந்த ஒவ்வொரு கதையும் மனித வாழ்க்கைக்கு சாலப்பொருத்தமாகவே இருந்தது. நாம் முடக்கப்பட்டு இருந்த காலத்தில் உங்களுடைய ஆக்கம் எமக்குப் பெரிதும் உதவியது. எமது மனங்களை திசைதிருப்பி உங்களுடைய ஆழமான சிந்தனைகளை எழுதி எம்மவர்களை கட்டிப் போட்டுள்ளீர்கள். அடுத்த தொடர் எப்போது வரும் என்ற ஏக்கத்தோடு

எண்ணிப் பார்ப்பேன். ஒவ்வொரு தொடரினையும் நான் படித்துவிட்டு எனது கணவர் பிள்ளைகளுடன் பகிர்ந்துள்ளேன். உங்களுடைய ஆழமான கற்பனைக்கு எமது மனமார்ந்த நன்றி.

கில்லறி அருள்ஞானம், அவெரிக்கா

எனக்கு தற்பொழுது 75 வயதாகிறது. பலவகையான குட்டிக்கதைகளை, தொடர்கதைகளை இலக்கிய, சரித்திர நாவல்களை எல்லாம் வாசித்த பலவகை அனுபவங்கள் எனக்கு உண்டு. ஆனால் பாதர் அன்புராசாவினால் காலத்துக்கு ஏற்றாப்போல் வடிவமைக்கப்பட்ட விசேடமாக இந்தக் கொடிய கொரணாத் தொற்று நோய்காலத்தில் பொதுமக்கள் பயமில்லாமலும் மகிழ்ச்சியாகவும் உள்ளடம் குன்றாது கலகலப்பாகவும் சந்தோசமாகவும் இருக்கக் கூடிய வகையில் அத்தியாயம் 1-80 வரையான தொடர் சம்பாஷணைகள் அடக்கிய கதைகளை நான் கூடியவரை வாசித்தேன். கதை எழுதும் திறனும் ஆற்றலும் பாதர் அன்புராசாவுக்கு ஆண்டவன் கொடுத்தவரம். இத்தொடர் நாலு ஐந்து கதாபாத்திரங்களுடன் பின்னிப்பிணைந்து நாய்களான றெமி, நீனா, றொணி, கிபீர் ஆகியவை ஊர் நடப்பு, அரசியல், காதல், திருமணம், சாதி, ஏற்றத்தாழ்வுகள், இராணுவக் கட்டுப்பாடுகள், உணவுத் தட்டுப்பாடுகள், உணவு வகை, பொழுது போக்கு, சமய சமாச்சாரங்கள், விளையாட்டு, தன்னலம் பேணுவோர், பிறர் துன்பத்தில் பங்குபற்றுவோர் ஆகிய இன்னும் பல விடயங்களை முன்னிறுத்தி ஒரு சமூக விழிப்புணர்வையும் ஆற்றுப்படுத்தலையும் ஏற்படுத்தியுள்ளார் எங்கள் எல்லோரது அன்பான பாதர் அன்புராசா. இறுதியாக எல்லோரும் சிரிக்கக் கூடியதாக அவரது கதாபாத்திரங்களில் ஒன்று கிபீர் பல பழமொழிகளை தெரிந்தெடுத்து மனிதர்களும் தாங்களும் சமன் என்று கூறி முடிவுரை சொல்லி 80வது அத்தியாயத்தை முடித்து வைத்திருப்பது அற்புதம்.

திரு திருமதி. றொயின்சன் அனிற்றா, பிரான்ஸ்

தங்களின் இந்தத் தொடர் யதார்த்தத்தை மிகைப்படுத்தாமல் சிறந்த உவமான உவமேயங்களுடன் எழுதப்பட்டுள்ளது. இத்தொடர், எமது சமூகத்தின் அத்தனை பிரச்சினைகளையும், அதற்கான காரணங்களையும், தீர்வுகளையும் இலக்கிய நயத்துடன் கூறியுள்ளது.

மேரி புளோறில்லா, நோர்வே

இத்தொடர் ஈழத்தில் வாழும் மக்களை மட்டுமல்ல வெளி நாட்டில் வாழும் மக்களுக்கும் ஒரு திருப்பு முனையாக எங்களைப் பற்றி நாம் சிந்திக்க ஊன்று கோலாக இருந்தது.

றொணி சந்தாம்பிள்ளை, பிரான்ஸ்

கொரோனா ஊரடங்கு நேரத்தில் வந்த உங்கள் தொடர் நாட்டு நடப்புகளைச் சிந்திக்கக்கூடிய வகையில், எளியநடையில், பயனுள்ள வகையில் அமைந்தது. வாழ்த்துக்கள். தொடர்ந்தும் உங்கள் ஆக்கங்களை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் அன்பர்களின் நானும் ஒருவன்.

துக்ஷிணி தர்மசீலன், மன்னார்

நாய்கள் ஊடாக மனித மனங்களைத் தட்டி எழுப்பி எம்முளேயே எம்மைப் பயணிக்க வைக்கின்றீர்கள். நாய்களைவிடக் கேவலமாக, ஈனப் பிறவிகளாக, நடைப் பிணங்களாக வாழும் மனிதர்கள் திருந்த நீங்கள் எடுக்கும் எழுத்து என்னும் ஆயுதம் உண்மையில் தங்களுக்கு இறைவன் கொடுத்த வரமே.

Rev. Fr. Devin Coonghe, IVDei, Kandy

Your writings on Corona probed that serious issues can be handled and explored in a different manner. I loved that your expressive statements which do not end with certain judgements rather make the reader to discern. I appreciate that these writings turn to be a book. All the best.

Rev. Sr. Goretta Coonghe, H.F., Jaffna.

Thanks for your message. We are called to be close to the nature in this new era. When we're close to them we feel the presence of the creator and his marvellous works in creation. The conversation between you and the dogs was so exciting and interesting. It is really wonderful.

ராஜ் அனஸ்ரின், யாழ்ப்பாணம்

இத்தொடரில் வரும் ஒவ்வொரு வரியும் மிகவும் பெறுமதி மிக்கவை. தோல்விகள், சோதனைகள் வரும்போது மனம் சோராமல், மனம் உடையாமல் இருக்க இக்கதையில் வரும் மத்திரத்தின் வல்லமையை வாழ்க்கையில் உணர வைக்கின்றது. 'இதுவும் கடந்து போகும் எதுவும் கடந்து போகும்'.

அலக்ஸ் அமலரட்ணம், யாழ்ப்பாணம்

அருட்பணி செயமாலை அன்புராசா அடிகளாரின் இத்தொடர் வாசிக்கத் தூண்டுவதாகவும் சிந்தனைக்கு உரியதாகவும் விசேடமாக இக்கால மனிதர்களையும் வாழ்வையும் சுட்டி நிற்பதாகவும் அமைந்திருந்தது.

மறினா றோசா, மன்னார்

கடந்த காலகட்டத்தில் எம்மை கொரோனா வைரஸின் தாக்கம் மிகவும் அதிகமாக பாதித்தது. உலகம் முழுதும் முடக்கப்பட்ட நிலையில் எமது மனங்களும் உடைக்கப்பட்டு மரணபயத்தில் வாழ்வை நகர்த்திச் செல்லும் வழியில் எமது வாழ்வுக்கு ஒரு உண்மையையும் நம்பிக்கையையும் மனமகிழ்ச்சியையும் உங்களின் நகைச்சுவையான தொடர்கள் பெற்றுத்தந்தன.

எஸ். புறுனோ டயஸ், பேசாலை

உங்கள் தொடரின் அத்தனை விடயங்களும் காலத்தின் தேவைக்கேற்ப பலரை சிந்திக்க வைத்தது, பலரின் கண்களை திறந்தது, மூடநம்பிக்கைகளை உடைத்தெறிய வழிவகுத்தது, ஒருசில சுயநலவாதிகளின் கோபத்தை தூண்டியது. இவற்றுடன் மட்டுமல்லாமல் உலக தமிழினமே மிக ரசித்து அடுத்து வரும் யதார்த்த தகவலுக்காக வாஞ்சையுடன் காத்திருந்தது. நாய்களின் ஏக்கமும் பெருமூச்சும் அவைகளது வினாக்களின் தார்ப்பரியமும், அதற்கு நாகுக்காக பதிலளிக்கும் பாங்கினையும் பார்க்கும்போது நீங்கள் சமூகத்தின் மட்டில் கொண்டுள்ள வெளிப்பாடு தெளிவாகப் புலப்படுகிறது. எல்லோர் மனதிலும் சமூகநேயம் ஆழக்கிடந்தாலும் அதை வெளிக்கொணர்ந்த உங்களின் எழுத்துருவாக்கம் நூலாக்கம் பெற வாழ்த்துகின்றேன்.

ஸ்கொலைஸ்ரிக்கா மதன்

இப்படைப்பின் ஊடாக நன்றியுள்ள நாய்களிடமிருந்து நன்றியுற்ற மனிதர் படிக்கவேண்டிய பாடங்களை மிகத் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறீர்கள். நன்றி.

கோண் இம்மானுவேல், மாம்புரி, புத்தளம்

கொரோனா காலங்களில் வீட்டிலிருந்த நேரங்களில் பொழுது போக்கே தங்களின் 'நானும் என்னூர் நாய்களும்' என்ற பதிவே! சில சமயம் அடுத்த பதிவு எப்ப வரும், எதைப் பற்றி எழுதப் போகிறீர்கள் என்ற ஆவல் மனதில் எழுந்து கொண்டே இருக்கும். பொறுக்கமுடியாத சமயம் தங்களுக்கு குறுஞ் செய்தியும் அனுப்பி இருக்கின்றேன். தங்களின் இந்தப் பதிவு என்னைச் சிந்திக்கத் தூண்டியதோடு என்னில் பல மாற்றங்களையும் ஏற்படுத்தின. பல விடயங்களைத் தாங்கள் ஆய்ந்தறிந்து சமூகத்திற்கு சொல்லவும் வேண்டும், சொன்னால் என்ன விளைவுகள் வரும் என்பதை அறிந்து அதற்குப் பயன்படுத்திய ஆயுதம் ஐந்தறிவு படைத்த நாய்கள். என் பாராட்டுக்கள்.

செயா கிருஷ்ணா, ஊக்கிய இராட்சியம்

இத்தொடர் மூலம் புலம் பெயர் நாடுகளில் இருக்கும் எங்களுக்கு நிறைய பயனுள்ள கருத்துக்களை அறிந்து பயன் பெறக்கூடியதாக இருந்தது. இத்தொடர் ஒரு நூலாக வெளிவருவதில் மிக்க மகிழ்ச்சி.

ராஜன் யமுனா, யாழ்ப்பாணம்

இத்தொடரைத் தொடர்ந்து வாசித்தேன். உண்மையில் யதார்த்தமான முறையில் இந்தத் தொடர் அமைந்தது. இத்தொடர் இனிய பேச்சுத் தமிழில் எதுகை மோனைகளோடு மிகவும் இரசிக்கதக்க வண்ணம் அமைந்திருந்தது.

சென்றறா சுகந்தன்

இடர் காலத்தில் நல்லதொரு விழிப்புணர்வுமிக்க பதிவாகவே இதனை நான் கருதுகிறேன். எல்லா நிலையினருக்கும் ஏதோ ஒரு வகையில் பயனுள்ளதாக அமைந்தமை இத்தொடரின் சிறப்பும், வெற்றியுமாகும்.

குமாரி யூட், சிலாவத்தை, முல்லைத்தீவு

உங்களது அரிய பல கருத்துக்கள் கதை மூலம் அறிவுரை தரக்கூடியதும் கவரக்கூடியதும் படிப்பினை தரக்கூடியதும் ஆகும்.

ஷாந்தினி, ஆத்தாலி

நீங்கள் எழுதிய கதைகள் அனைத்தும் மிகமிகச் சிறப்பானதாக இருந்தது. ஊரடங்கு வேளைகளில் மன உளைச்சலில் இருந்த அனைவருக்கும் இவை புத்தூக்கம் அளித்ததாகவே இருந்தது. உங்கள் ஆக்கங்கள் அனைத்துமே சிறப்பு. தொடர்ந்தும் உங்கள் ஆக்கங்களிற்காகக் காத்திருப்போம்!

குயின், கொழும்பு

கொரோனா காலத்திலே, மிருகங்களின் உரையாடல்கள் என்ற ஒரு வித்தியாசமான வழியைத் தேர்ந்தெடுத்து, பல நல்ல கருத்துக்களை சுவாரசியமாகத் தந்தமைக்கு நன்றி.

லலி, யாழ்ப்பாணம்

காலத்திற்கேற்ற கருத்துநிறை படைப்பு... இலகு தமிழில்.

திருமதி அமெல்டா பேர்னாட், பிரான்ஸ்

இக்கதையில் நல்ல பயனுள்ள கருத்துக்களை நீங்கள் எழுதியிருந்தீர்கள். என்னைப் போன்றவர்களுக்கு இது பெரிதும் உதவியாக இருந்தது என்பதை எண்ணி மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

கே. எச். இரத்தினராஜா, மட்டக்களப்பு

கொரோனா காலத்தில் மனிதர்களில் எத்தனை நிறங்கள் உள்ளது என்பதை ஐந்தறிவுள்ள ஜீவன்கள் மூலம் சுவாரஸ்யமாகப் பேச்சு நடைமுறையில் வெளிப்படுத்திய தொடர்தான் கொரோனா ஊரடங்கு: நானும் என்னூர் நாய்களும். பாராட்டுக்கள்.

நிஷாந்தா பீலிக்ஸ், பிரான்ஸ்

இத்தொடரை தொடர்ச்சியாக பார்க்கக் கிடைத்த மிகப்பெரிய சந்தர்ப்பத்திற்கு அருட்தந்தைக்கு நன்றிகூறிக் கொண்டு... உணர்வு பூர்வமான கருத்துக்களின் ஊடாக தற்காலத்தில் மனிதனின் செயற்பாடுகளை மிகவும் துல்லியமாக எடுத்துரைத்துள்ளமையும், இதனூடாக மனிதனின் மனமாற்றத்தைக் கொண்டுவர நீங்கள் எடுத்திருக்கும் முயற்சியை பாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

றோஸ்மலர் குருஸ், லண்டன்

தங்களால் கொரோனா காலத்தில் எமது மக்களின் உண்மையான வாழ்க்கை முறையையும், அவர்கள் அனுபவிக்கும் அவலங்களையும், கருத்தாழமிக்கதாகவும், சிந்திக்கவும், சிரிக்க வைப்பதாகவும் எழுதப்பட்ட உங்கள் ஆக்கத்திற்கு மிக்க நன்றி.

வாசுகி அருமைநாயகம், லண்டன்

இத்தொடரினூடாக பல சமூக மாற்றங்களின் தேவைகளையும், தனிமனித சமூகத் தவறுகளையும், அவற்றுக்கான தீர்வுகளையும் நன்றியுள்ள நாய்களினூடாக இலக்கியப் படைப்பாகத் தந்தமைக்காக நன்றிகள்.

தே. பிரதீபன், பிரான்ஸ்

முகநூல் பதிவுகளில் பல ஆழமான கருத்துப் பகிர்வுகள் இடம்பெற்றிருந்தாலும் சில பகிர்வுகள் மனதில் நச்சென்று ஓட்டிக் கொள்கின்றன. அதில் 'கொரோனா ஊரடங்கு: நானும் என்னூர் நாய்களும்' என்ற படைப்பும் ஒன்று.

அன்ரனிஸ் ரொஷாணி, லண்டன்

வாசிப்புப் பழக்கம் இல்லாதவர்களையும், வாசிக்கவும், சிரிக்கவும், ஆழ்ந்து சிந்திக்கவும் தூண்டும் அரிய படைப்பு.

அமலா ஜெயகாந்தன், பலர்மோ, இந்தாவி

உங்கள் தொடர் படித்ததில் நிறையக் கற்றுக் கொள்ள முடிந்தது. என்னுள் நிறைய மாற்றங்களைக் கொண்டுவர உதவியது. இத்தொடர் நூலாக வெளிவருவதில் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

Sr. Theresilda Roche, AC, Thalaiyady

During Corona, your write up was very very inspirational and interesting to read. You have written it in such a way what was taking place in our day to day life. Your write up is surely very thought provoking and enlightening.

பிரபா ஜஸ்ரின் ஜலூட், யாழ்ப்பாணம்

சவால்கள் நிறைந்த இன்றைய காலச் சூழலில் நாம் எதிர் கொண்ட துன்பியல் நிகழ்வுகளை ஆவணப்படுத்தி நூலாக வெளிவருவது சிறப்புக்குரியது. இது எமக்கு மட்டுமல்ல, எதிர்காலச் சந்ததியினருக்கும் மிகமிகப் பயனுள்ள ஆவணமாக இருக்கும் என்பதில் ஐயம் இல்லை. அருட்தந்தையின் மனித நேயம் கொண்ட சமூக சேவைகளில் இதுவும் ஒன்று. காலத்தின் தேவையறிந்து செயற்படும் பணி தொடர வாழ்த்துகிறேன்.

வசாவினாள் தவமைந்தன், யாழ்ப்பாணம்.

தனது இலக்கிய ஆளுமையால் வாசகர்களாகிய எங்களைக் கட்டிவைத்து, எமது மக்களிடையே நிலவி வருகின்ற தீய குணங்களை கடித்து, கடித்த கட்டுரைத் தொடரை இலக்கியச் சுவையோடு கொரோனா ஊரடங்கு நானும் என்னார் நாய்களும் என்ற தொடரில் அமைத்துள்ளார். எழிமையான, அழகான ஈழத்தமிழில் வெளிவருகின்ற வரலாற்று ஆவணமாக இந்நூல் அமையும் என்பது எனது அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை.

Director
Shara Library
National Resource Center
Kanahambigaiku
Kilinochchi.

“காலம் மனிதரை வழிநடத்துகிறது என்பதை நாம் மறந்துவிட்ட வேளையில் அதை மீண்டும் நினைவு படுத்துவதற்காக ஒரு நூல் வெளிவருகின்றது... அருட்தந்தையாக வாழ்வியலில் பலரை அன்பு பாராட்டிப் பேணும் இறையருள் இந்த நூலைக் கையிலெடுத்துப் படிக்கின்ற அனைவரிடமும் சென்று சேரும்... ஊரடங்கு வேளையிலே வெளியே செல்ல முடியாது வீட்டிலே அடைபட்டுக் கிடந்த காலத்தைக் கடந்து வந்த நிலையை மற்றவருக்கு எடுத்துரைக்கும் ஒரு புனைதிறன் நூல் முழுவதுமே தொடர்கிறது...”

முனைவர் ச. மனோன்மணி

“...இதைக் கதை நூலாகக் கொள்வதா? அல்லது நாவலென வாசிக்கலாமா? அல்லது கதைகளின் தொகுதியா? இல்லை இது ஒரு விவரண்சித்திரமா? அல்லது உள்ளே நிகழ்த்தப்படும் சமூகவியல் ஆய்வா? சமகால விமர்சனமா? என்ற கேள்விகள் உங்களுக்குள் எழலாம். எனக்குள் இந்தக் கேள்விகள் எழுந்தன. நீங்கள் எதாகவும் எடுத்துக் கொள்ளலாம். அந்த அளவிற்கு நெகிழ்ச்சியுடைய பிரதியாக-வடிவமாக இந்தப் பிரதி உள்ளது. அவ்வாறான ஒரு வெளிப்பாட்டு உத்தியில் இதனை மொழிந்திருக்கிறார் அன்புராசா அவர்கள். ...இதில் அரசியல், சமூகவியல், பண்பாட்டியல், வாழ்வியல், கல்வியியல் என அனைத்தும் கேள்விக்குட்படுத்தப்படுகின்றன. ...எளிய (பேச்சு-உரையாடல்) மொழியில் சுவாரஸ்யமுட்டும் சித்திரப்பின் வழியே நம் ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் ஊடுருவி ஒரு மாய வித்தைக் கலைஞனாக நம்மையும் நமக்குள்ளே இருப்பதையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றார் அன்புராசா. ...கடலின் புறத்தோற்றம் வேறு. அதன் உள் முகம் வேறு என்பார்கள். வெளியே அது அலைகள் புரளும் ஒரு பெரும் நீர்ப்பரப்பு. ஆனால், உள்ளே? ஆச்சரியமுட்டும் பேருலகம் ஒன்று அதற்குள்ளேயுண்டு. கடந்தாவரங்கள், மீன்கள் மற்றும் பல்வேறு கடல்வாழ் உயிரினங்கள், பாறைகள், சுழியோட்டங்கள், நீர்வழிப்பாதைகள், மலைகள், ஆழ்குளங்கள் என. அப்படித்தான் இந்த நூலிலும் ஆயிரம் கொடைகள். இந்த நூலில் 80 அத்தியாயங்கள் உள்ளன. ஒவ்வொரு அத்தியாயமும் முத்துகள்போல பெறுமதியானவை...”

கவிஞர் சி. கருணாகரன்

முருங்கன் முத்தமிழ்க் கலாமன்றம்
விலை: ரூபா 350.00

